

Giới thiệu Nữ Chủ Ở Bên Kia, Nam Chủ Thỉnh Cút!!!

Thể loại: xuyên sách, NP, HE

Nàng kiếp trước dù gì cũng là nữ cường, trai theo đàn đàn, thế nào lại xuyên vào sách trở thành một nữ phụ ngực to não như trái nho!!

Nam chủ à? Không thêm.

Có tiền, quyền, lại sắc, thứ gì nàng cũng không thiếu, cần gì lo không có nam nhân a.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Ở Bên Kia, Nam Chủ Thỉnh Cút!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Vận khí đen như nhọ nồi

Trong một phòng bệnh vip, trên chiếc giường trắng tinh, một thiếu nữ đang yên tĩnh nằm đó.

Da dẻ nàng tựa như bạch ngọc, mịn màng như da em bé, mày liễu cong cong, lông mi dày, đen như rễ quạ.

Quỳnh mũi khéo léo điểm tô cho gương mặt tinh mỹ, môi anh đào căng mềm ướm mọng.

Ánh ban mai nhảy múa trên người nàng phát sáng khiến nàng tựa như tiên tử.

Nàng tựa như nàng công chúa ngủ trong rừng đợi chờ hoàng tử dùng một nụ hôn đánh thức.

Bất quá...

Đó là truyện cổ tích, còn hiện tại, đánh thức thiên sứ đang say ngủ kia là một trận đau thiên hôn địa ám.

Thích Noãn Tinh trừng lớn mắt nhìn căn phòng màu trắng, giường màu trắng sang trọng mà xa lạ trước mắt trong đầu loạn thành một đoàn.

Ni mã, Đây là đâu a?

Cô nhớ rõ ràng mình đang nằm trên giường xem một cuốn tiểu thuyết thịt vắn vừa mua về nhà.

Vì sao ngủ qua một đêm liền xuất hiện ở một chỗ xa lạ như thế này??

Vẫn còn đang rối rắm thì một lượng lớn kí ức xa lạ tràn vào đầu khiến Thích Noãn Tinh gấp người lại vì đau đớn, mồ hôi chảy đầy người.

“Con mẹ nó hảo đau~ “Thích Noãn Tinh nhịn không được phun một câu thô tục.

Hít một hơi sâu, cô cố ép mình bình tĩnh một chút nhưng sau khi tiếp thu một mớ gì đó vừa ập vào đầu, trong lòng cô sóng to gió lớn như thế nào cũng không dẹp được.

Cô...xuyên không.

Vẫn là vận khí đen như nhọ nồi xuyên vào cái nữ phụ trong hai chương đầu bị XXX đến chết.

Quan trọng là bị năm người thay phiên nhau XXX.

Lí do: quyến rũ một trong những nam chủ, bị thiết kế hạ xuân được ném vào quán bar.

Đùa sao. Cô thích xem thịt vắn, đến đoạn có thịt quả thật rất hưng phấn, nhưng không có nghĩa là cô muốn mình bị XXX đến chết như vậy nha.

Thích Noãn Tinh trở mình, khó nhọc ngồi dậy, lê bước chân nặng trĩu vào phòng vệ sinh.

Phòng bệnh vip có khác, quả thật không thua khách sạn.

Nhìn trong gương khuôn mặt, Thích Noãn Tinh không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

Cái nhan sắc này quả thật là...vưu vật nha. Ngay cả nàng nhìn vào trong gương cũng thoáng giật mình.

Này mi như hoa, mắt phượng cong cong, mày liễu, môi có hơi tái nhợt sần trên làn da bạch ngọc, quỳnh mũi khéo léo, khuôn mặt hình trứng hoàn mỹ.

Đây quả thật là mỹ nhân trong tranh nha.

Kim lòng không đậu đưa tay lên hung hăng véo một cái, thiếu nữ trong gương gương mặt thoáng chốc nhăn nhúm ngũ quan, làm người ta đau lòng.

Ôi chào, mi không thể tả, còn mi hơn cơ thể của mình. Thích Noãn tình nhện không được yy

Bây giờ chủ thân thể tên Hứa Thanh Trúc Vi là thiên kim của Thị trường.

Đầu to óc như cái nhỏ, ngực bự não rộng tuếch.

Được mỗi cái bề ngoài quả thật kiều diễm không thôi, bỏ xa nữ chủ ngàn dặm.

Quả nhiên là thịt vắn nữ phụ, hình tượng đáp nện đúng là để người ta chà đạp khi dễ nha.

Khẽ thở dài, trong lòng bối rối, đợi cho cảm xúc xao động lắng lại, cô bắt đầu tính toán một chút tình tiết cuốn truyện.

Cô nằm viện nghĩa là kịch tình phát triển đến giai đoạn đêm qua cô quyến rũ Âu Dương Kinh Phong nhưng thất bại bị rơi xuống hồ nước tháng 12, sốt cao được đưa đến bệnh viện.

Tất nhiên là không phải Âu Dương Kinh Phong đưa đi, mà là bản thân ca ca Hứa Văn Vũ Triệt.

Tối qua Hứa Văn Vũ Triệt không thấy muối muối đầu mới lo lắng đi tìm, đến Âu Dương gia lại thấy muối muối mình ngất trong hồ nước lạnh như băng mới vội vã mang nàng đi bệnh viện.

Mà bệnh viện này là của gia tộc Âu Dương khai mở. Có thể nói 3/4 bệnh viện tại Y quốc, 1/4 thế giới là của gia tộc Âu Dương. Âu Dương Kinh Phong là đại thiếu gia, là con một cũng là truyền nhân đời thứ 80 gia tộc Âu Dương.

Có thể nói Âu Dương gia tộc là con rồng không lồ trong y giới toàn thế giới.

Cơ mà..

Này cái nữ phụ cũng không khỏi quá kì ba đi. Truy nam nhân mà cũng đánh mất mạng cho được. Thích Noãn Tình quả thật thay nàng cảm thấy si nhục.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Ở Bên Kia, Nam Chủ Thịnh Cút!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Nữ phụ mệnh

Kịch tình trong tại khoảng thời gian trong bệnh viện, nguyên chủ chứng nào tật nấy liên tục vây xung quanh Âu Dương Kinh Phong, khiến cho nam chủ càng thêm chán ghét nàng.

Cố tình người Âu Dương Kinh Phong thích lại là biểu ti của nàng Nhan Ôn Nhu, điều này làm nguyên chủ vô cùng tức giận, nhiều hơn là đau khổ cùng cảm giác bị phản bội.

Sau nhiều lần cố tình ngáng chân nữ chủ không thành công ngược lại bị nam chủ ghét bỏ.

Sau, ngay cả ca ca luôn đau nàng sủng nàng cũng dần dần xa cách lạnh nhạt nàng. khiến nàng rơi vào hố sâu tuyệt vọng.

Cho đến khi vị thanh mai trúc mã đồng thời là vị hôn phu của nàng Cung Húc Dương vì một giọt nước mắt của nữ chủ mà tát nàng một cái ngay tại giữa đường. Hứa Thanh Trúc Vi triệt để hắc hoá, thiết kế hạ được nữ chủ lại xảo xảo bị nam chủ Dạ Liên Vũ biết được chẳng những thành công chiếm được lần đầu của nữ chủ còn thay cho nữ chủ trả thù.

Nam chủ Kỳ Ngôn là giáo sư đại học nơi nàng và nữ chủ học, vốn đang tìm cách “ăn” nữ chủ, không ngờ lại bị Hách Liên Vũ cuốn tay trên, sau khi điều tra biết được nàng là kẻ gián tiếp khiến hắn vuột mất con mồi thì tức giận cho người lên lút dụ dỗ Hứa Thanh Trúc Vi uống thuốc kích dục, lại mang nàng vào quán bar tập trung nhiều kẻ ăn chơi đàng điếm.

Kết quả không nói cũng biết.

Liên lên sàn được hai chương, chỉ với ba chữ “một tháng sau” nàng liền rút dài với đoạn ngắn “thiên kim thị trường dùng thuốc kích dục quá liều tử tại

quán bar XXX...”

Sau một đêm dưới tác dụng thuốc Hứa Thanh Trúc Vi bị nằm tên súc sinh dần vật ý thức mơ hồ chỉ còn chút tỉnh táo,

Lúc sắp chết,Nhan Ôn Nhu xuất hiện, cười đắc ý ghé bên tai cô giọng ngọt ngào làm người ta triều mến nhưng nội dung làm Hứa Thanh Trúc Vi như rơi vào tầng băng

“Hứa Thanh Trúc Vi,ngươi cũng có ngày hôm nay a~.Kì thật ngươi vẫn luôn thắc mắc vì sao ca ca ngươi hội không quan tâm ngươi sao? “

“....”

“Để ta nói cho ngươi biết,là ta lúc ở cùng hần luôn kề bên tai nói với hần,ngươi là như thế nào độc ác,là như thế nào hãm hại ta,ca ca ngươi mới đầu không tin,nhưng dần dần những gì ngươi làm ,ta lại cố ý “giúp” một phen thành công khiến hần đối với ngươi thất vọng”

“Chẳng hạn vụ ngươi đẩy ta xuống cầu thang khiến ta sảy thai lần trước..”

“Sự thật là chính ta thiết kế ngươi nha.Ta còn trẻ,không muốn mang thai,nhưng ca ngươi lại một mực muốn giữ đứa bé đó.Haha.”

“Khả ca ca ngươi cũng không biết đứa bé đó là của Cung Húc Dương đâu,còn tuyệt vọng đau khổ một hồi nha.”

Hứa Thanh Trúc Vi chỉ cảm thấy khí huyết cuộn cuộn.Nhưng Nhan Ôn Nhu cũng không tính buông tha nàng.Nàng tiếp tục nói,gọng bình thản.

“Ngươi lại có biết vì sao Cung Húc Dương lại ghét bỏ ngươi không? “

“Là ta mấy lần cố ý khóc thương tâm trong lòng hần nhượng hần ghét bỏ ngươi nha.”

Nhan Ôn Nhu nét mặt bỗng trở nên dữ tợn.

“Là ngươi cùng mẹ ngươi cướp hết tất cả của ta.Hừ.Bất quá ta sẽ từ từ đòi lại tất cả..Trước mắt,chúc ngươi một chuyến đi địa ngục vui vẻ.”

Ha..là ai cướp của ai,Nhan Ôn Nhu rõ ràng chỉ là cái đứa bé mồ côi,được Hứa ba Hứa mẹ mang về nuôi dưỡng,không ngờ nuôi lên đến giường con trai cùng con rể..vẫn là bồi thêm cái mạng của con gái mình.

Quả nhiên là nữ phụ mệnh nha.Đá lót đường cao cấp đây.Thiên kim thị trường.

Từ nhỏ bất kì thứ gì mình có nàng ta cũng sẽ có,cái nàng có mà nàng ta không có sẽ tìm cách phá hủy..

Nam nhân cũng vậy..

Hề là nàng thích người lần lượt đều trở thành hậu cung của Nhan Ôn Nhu.

Trong đó có Âu Dương Kinh Phong.

Nguyên chủ cuộc đời này thích qua nhiều người nhưng yêu duy nhất mình hần,cuối cùng vì hần bỏ mạng tại hồ nước lạnh như băng tháng 12.

Và nàng xuyên qua.

Thích Noãn Tinh,không,nàng bây giờ là Hứa Thanh Trúc Vi nở một nụ cười tuyệt mỹ.

Nàng,sẽ không lại yêu bất cứ ai.

Nàng,từ nay trở đi vì mình mà sống, sống cho nàng(TNT) và cho cả nàng (HTTV).

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Ở Bên Kia, Nam Chủ Thịnh Cút!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Âu dương kinh phong

Âu Dương Kinh Phong vừa bước vào phòng bệnh liền nhìn thấy một tiểu nữ nhân mười phần lười nhác như một con mèo lười nằm bò trên cửa sổ.

Một tay gác trên bậc cửa,cầm đèn lên,tay còn lại để thõng tự do.

Tiểu mèo lười nhìn ra bên ngoài cũng không có chú ý đến có người bước vào phòng.

Mà hấn giờ phút này không biết vì sao không muốn làm phiền bức tranh đẹp như vậy liền cứ đứng tại cửa nhìn nàng.

Không giống như bình thường đánh đá khiến người chán ghét,nàng bây giờ trầm tĩnh nằm bên cửa sổ.

Ánh tà dương khiêu vũ trên người nàng làm nàng tựa như một thiên thần.

Bỏ xuống bộ dáng háo sắc ngu xuẩn, nàng quả thật rất mê người.

Âu Dương Kinh Phong nhìn nàng có chút mê muội.

Trái tim lạnh như băng 24 năm,bây giờ từng từng gợn sóng.

Hắn nhìn nàng chăm chú như muốn nhìn thấu nàng đang nghĩ gì.

Cảm nhận được có người đang nhìn mình, Hứa Thanh Trúc Vi chậm rãi quay đầu lại.

Một đôi mắt to tròn hắc bạch phân minh chính đang nhìn nam nhân đối diện,đôi mắt long lanh tựa như hắc thạch,trong suốt,và không có bất kì tạp niệm nào làm Âu Dương Kinh Phong nhìn thấy thoáng ngấy ra, trong lòng có cái gì đó khẽ chạm,nhưng rất nhanh sẽ biến mất,ngay cả chính hắn cũng không biết..

Hứa Thanh Trúc Vi nhìn nam nhân đang đứng trong phòng bệnh.Hắn thân cao 1m8 đã ngoài,một thân bạch y chức nghiệp ôm lấy cơ thể rắn chắc,hình tam giác ngược tiêu chuẩn thân mình sẵn ngũ quan tựa như được điêu khắc tỉ mỉ làm hắn toả ra mười phần dương cương hơi thở.

Tóc ngắn hơi rũ bên tai thành một vẻ ý vị thành thực.Cánh tay cứng cáp hữu lực chính đang ôm tập bệnh án,ngón tay thon dài đầy đặn kính mắt trên mặt.

Nam nhân đứng đó,ánh nắng như phụ trợ thêm cho vẻ anh tuấn của hắn.

Lục tìm nguyên chủ trí nhớ.

Hứa Thanh Trúc Vi biết đây là kẻ gián tiếp hại chết nguyên chủ đêm qua,do đó mới có nàng xuyên qua bây giờ.

Trái tim truyền đến một trận đau nhói,tình cảm còn sót lại của thân thể này làm cô thoáng nhũn mảy.Cô không thích cảm giác mình không điều khiển được thân thể của mình.

Huống chi đối với nam nhân trước mặt,ngoài khoảnh khắc đầu tiên hiếu kì về nhân vật nam chủ của cuốn tiểu thuyết đưa ánh mắt đánh giá hắn,trong lòng cô cũng không có bất kì yêu thích nào.

Chưa kể đây còn là kẻ gián tiếp làm cô “chết”.Hứa Thanh Trúc Vi là kẻ háo sắc mê mẩn tên trước mắt,nhưng cô thì không.

Không nặn không nhạt phun ra một câu nói ,10 phần khách khí và xa lạ.

“Âu Dương Bác sĩ.”

“Ân”

“khi nào ta có thể xuất viện?”

Âu Dương Kinh Phong mày kiếm khẽ nhúu.Nàng luôn đi theo hắn gọi Phong ca ca.Hôm nay thay đổi cách xưng hô làm hắn cảm thấy lạ lẫm,nếu không muốn nói trong lòng còn có một chút hơi không thoải mái.

“còn cần theo dõi kiểm tra thêm,có lẽ qua đêm nay xem tình hình đã” hắn nhìn vào mắt cô quan sát không bỏ sót bất kì cử chỉ nào của cô.Nhưng hắn thất vọng vì gương mặt kia nửa phần biến hóa cũng không có.

“ân,đã biết” Hứa Thanh Trúc Vi lười biếng ngả thân xuống chiếc giường êm ái của mình, mang chân đắp lên,..

...ngủ.

Âu Dương Kinh Phong nhìn Hứa Thanh Trúc Vi hơi thở dần bình ổn biết nàng thật đã ngủ,ánh mắt thập phần phức tạp.

Dựa vào dĩ vãng một khi thấy hắn, nàng nhất định quán quít không buông rất phiền phức.Bây giờ lại không hề đếm xia.

Là lạt mềm buộc chặt?

Thật ngây thơ.

Không lẽ nàng nghĩ hẳn sẽ không nhìn ra trò xiếc này của nàng sao.Ấu Dương Kinh Phong đôi mắt thoáng lạnh lùng.Nàng bước đi ra khỏi phòng không hề nữa lại nhìn nàng một lần.

Trong phòng Hứa Thanh Trúc Vì mở mắt,đôi mắt sáng trong làm gì có bất kì dấu hiệu buồn ngủ nào.Nàng khoé môi giương lên.

Ấu Dương Kinh Phong,ta mới mặc kệ ngươi nghĩ gì,chỉ là từ nay đường ai nấy đi,tốt nhất giữa chúng ta không có bất kì quan hệ nào mới tốt.

Mắt đẹp lần nữa nhắm lại,chỉ là lần này thiếu nữ thật sự chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Ở Bên Kia, Nam Chủ Thịnh Cút!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Hứa văn vũ triệt

Sáng hôm ,Hứa Thanh Trúc Vì vừa mở mắt ra đã lọt vào một đôi mắt nâu mắt sâu thẳm,trong đó mang theo từng đợt lo lắng.

Nam nhân đứng cạnh giường bệnh,một thân cao 1m8 anh khí bùng bùng,bộ vest đen caravat cùng màu càng khiến nam nhân thêm anh tuấn,thân hình tam giác ngược hoàn mỹ,làn da màu đồng khoẻ mạnh,mái tóc cắt ngắn lộ ra vầng trán thông minh.

Mày kiếm không giận mà uy, đôi mắt màu cà phê quyến rũ,cả người nam nhân toát ra độ chín chắn thành thực khiến cho người ta an tâm.

Hứa Thanh Trúc Vì biết đây là ca ca của chủ thân thể,từ nay cũng là ca ca nàng.

Hứa Văn Vũ Triệt nhìn nàng mở mắt mới thoáng yên lòng.

Sau đó nghiêm mặt bắt đầu mắng nàng,giọng lại mườì phần yêu thương:

“ngươi này con mèo hư hỏng,có hay không khó chịu,ta đã dặn ngươi bao nhiêu lần không được phép tìm Ấu Dương Kinh Phong ngươi vẫn không nghe.Hắn không thích ngươi.Bây giờ thì tốt,đêm qua xem mất mạng.Ta xem ngươi ăn nói như thế nào với ba mẹ”

Nghe đến ba mẹ Hứa Thanh trúc Vì ngay lập tức chân chó bật dậy ôm lấy cánh tay Hứa Văn Vũ Triệt.

“ân,ca ca,ta đã suy nghĩ kĩ,Ấu Dương Kinh Phong quả thật không thích ta,dưa hái xanh không ngọt,ta cần gì phải ép mình ép người,từ nay ta sẽ không lại quẩn quất hẳn,hoàn lương làm hảo muội muội của ngươi có được hay không?Ngươi đừng cho baba và mama biết ta ở bệnh viện nha”

Đùa sao,nàng rất sợ họ nha.Không phải hai người họ rất hung dữ mà là họ..aizz,quả thật là hệ động đến chuyện của nàng họ sẽ một nháo hai khóc ba thất cổ nha.

“thật??”Hứa Văn Vũ Triệt nghe vậy tròn mắt nhìn Hứa Thanh Trúc Vì tựa như trái đất đâm hoả tinh một dạng.100% không tin tưởng lời thề của nàng.

“ai nha,chẳng lẽ ngươi muội muội không đáng tin vậy sao?”

Hứa Văn Vũ Triệt rất muốn phun ra một câu “ đúng vậy” nhưng nhìn đến con mèo nhỏ ánh mắt to tròn long lanh nước nhìn mình tâm mềm nhũn,lời vừa ra bên miệng lại đổi thành

“ca ca đương nhiên tin ngươi,Ấu Dương Kinh Phong không thích ngươi,ngươi cũng buông bỏ đi thôi”

“Ân,ta đã biết,ca ca,chúng ta trở về nhà đi” đúng vậy,trở về gia của nàng.

Kiếp trước nàng là cô nhi, từ tầng chót xã hội,nàng không ngừng vươn lên,trời không phụ lòng người,công sức nàng bỏ ra được đền bù xứng đáng,27 tuổi sự nghiệp của nàng chói lọi như mặt trời ban trưa .

Mọi người gọi nàng là nữ cường nhân,ai biết được trong lòng nàng ao ước một cái tổ ấm của riêng mình dù nhỏ cũng được.

Bây giờ nàng có gia,nàng có ba ba,có ma ma,có ca ca,nàng sẽ không hề là nữ cường nhân,nàng sẽ dựa vào họ,làm nũng họ.

Nam nhân cái gì đều không cần,kiếp trước tổng giám đốc,giao sư tiến sĩ,bác sĩ...theo đuổi nàng có thể xếp hàng dài 5km

Chỉ cần có sắc,có tiền,có tài,ngươi không lo ế.

Mà nàng,vừa vặn có tất cả nha.Há há.

Nguyên văn trong ca ca nàng cũng là hậu cung nữ chủ chi nhất.

Ca ca từ nhỏ đau nang,sưng nang,nhưng từ khi gặp nữ chủ Nhan Ôn Nhu thì dần dần nhạt đi muối muối này.

Hừ,Nhan Ôn Nhu,tốt nhất người tránh xa ta một chút,nếu không ta không ngại cho người sống không được chết không xong đâu.

Hứa Thanh Trúc Vi nhìn trước mắt nam nhân tựa như vương tử trong truyện,nàng âm thầm thề không thể để bạch liên hoa nữ chủ nhúng chàm.

Mà Hứa Văn Vũ Triệt tổng cảm thấy hôm nay muối muối tựa hồ thay đổi,không biết thay đổi chỗ nào nhưng tựa hồ là tràn đầy sức sống.

Muối muối thức tỉnh cũng tốt.

Ai cũng nhận ra Âu Dương Kinh Phong không hề có chút tình cảm nào với muối muối,không hiểu sao nàng lại cứ cố chấp quẩn quít như vậy.

Bây giờ xem ra đã ăn được một bài học nên nghĩ thông a..Hắn đau lòng vuốt vuốt mái tóc nàng.Trong mắt nói không nên lời yêu thương.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Ở Bên Kia, Nam Chủ Thịnh Cút!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Nữ chủ Bạch Liên Hoa

Có Hứa Văn Vũ Triệt giúp một tay,rất nhanh đồ tại bệnh viện đã được xếp lại gọn gàng.

Hơn 3/4 đồng hành lí kia là các loại quần áo hở hang,đồ cosplay đủ thể loại nhân vật,đồ trang điểm..bla bla.

Xuất viện mà thôi,nhìn đồng hành lí kia xem,hệt như dọn nhà.

Hứa Thanh Trúc Vi hết chỗ nói rồi.

Xem ra nguyên chủ vì “tấn công chiếm đóng” vị nam chủ hào quang ngồi ngồi Âu Dương Kinh Phong kia bỏ ra công sức không nhỏ a~

Thậm chí trong bệnh viện còn có hẳn một phòng chuyên chúc của nguyên chủ nữa.

Xem ra việc nguyên chủ xuất hiện tại nơi này không ít a.Cái phòng đó xem như là đài ngọ cho danh hào “thiên kim thị trường đĩ”

Nhìn đồng đồ đang được nhân viên chuyển lên xe,Hứa Thanh Trúc Vi tò mò tiến tới nhất lên một cái quan sát.

Chắc,nhìn xem,cái này là cái gì? ba mảnh vỏ sò đường kính chừng 7-10cm!!!!

Cơ mà dùng để làm gì??

Một ý nghĩ loé qua làm Hứa Thanh Trúc Vi hai gò má ửng hồng,đừng nói là hai mảnh bên trên,một mảnh bên dưới nhá!!!

Khụ..khụ..nguyên chủ khẩu vị thật nặng.

Nhưng vì sao nguyên chủ lại chuẩn bị những thứ này trong bệnh viện?Những thứ đồ này nguyên chủ là chuẩn bị để quyến rũ Âu Dương Kinh Phong?

Không lẽ Âu Dương Kinh Phong có sở thích biến thái????

Chắc Chắc,nhớ lại khuôn mặt kia,đẹp trai nhường ấy,không ngờ a~~

Hơ hơ,về sau thấy hắn đi đường vòng vòng cho chắc.Hứa Thanh Trúc Vi âm thầm ghi thượng một bút.

Đáng thương thay nằm cũng trúng đạn Âu Dương Kinh Phong.Rõ ràng hắn không có liên quan đến chuyện này được không.(T.T)

Chuyển xong đồ,vừa vặn Hứa Văn Vũ Triệt đi làm thủ tục xuất viện xong,Hứa Thanh Trúc Vi rất tự nhiên tiến tới vãn lấy một cánh tay của hắn.

“ca ca,muối đôi..”

Gặp ca ca không phản ứng Hứa Thanh Trúc Vi nghi hoặc ngẩng đầu,lại thấy hắn đang nhìn về hướng khác,theo ánh nhìn của ca ca Hứa Thanh Trúc Vi nhìn qua,vừa nhìn khuôn mặt cô thoáng cái đỏ bừng.

Chỉ thấy dưới đất là một bộ quần áo mỹ nhân thổ,hở hết chỗ nói nằm ngهنgh ngang giữa đường,có lẽ lúc nãy nhân viên chuyển đồ làm rơi đi.Hứa

Thanh Trúc Vi chà chà chân có chút áp úng khóc không ra nước mắt.

“cái đó..cái đó..ta..”

Nàng còn đang không biết làm thế nào,lại thấy hấn tiến tới bình tĩnh nhặt lên xem xét,sau đó quay lại nhìn nàng nhũn mày.

“không đẹp,không cho phép mặc” giọng còn là rất nghiêm túc.

Hứa Thanh Trúc Vi nhìn Hứa Văn Vũ Triệt ánh mắt như nhìn người ngoài hành tinh.

“đến,muốn ăn gì nào?” Hứa Văn Vũ Triệt tùy tiện cho bộ đồ vào cốp xe quay lại hỏi.

“ta muốn ăn kem bảy màu,kem socola,kem vani,gelato...” Hứa Thanh Trúc Vi nêu ra một dãy toàn là kem,lại chột nhìn thấy ánh cười trong mắt Hứa Văn Vũ Triệt thì im bặt,nàng quay mặt đi chui vào xe,một bộ đáng “ta giận”.

Hứa Văn Vũ Triệt nhìn theo cô muội muội bỗng dưng tim loạn một chút,dĩ vãng vì hấn luôn ngăn cản nàng đi theo Âu Dương Kinh Phong khiến quan hệ hai người nhạt nhẽo gần như đóng băng.

Mà lúc đó muội muội của hấn ngày nào cũng bôi bôi trét trét cả lớp phấn son lên mặt,lại xuyên những bộ đồ lố lăng,sau đó,không biết bắt đầu từ khi nào muội muội của hấn từ một người ngoan ngoãn hiền dịu lại trở nên chanh chua,hay ghen tị khiến người chán ghét.

Mà nay cả người muội muội tràn ra hơi thở thanh xuân năng động,khuôn mặt không son phấn lại rạng rỡ kì lạ,áo sơ mi sọc xanh tôn lên nước da trắng ngần,quần lửng lộ ra đôi chân dài thon thả khiến hấn hơi thất thần.

Muội muội của hấn thay đổi..chẳng hiểu sao hấn lại cảm thấy rất thích muội muội bây giờ.

Nở một nụ cười mười phần sùng nịnh,hấn ngồi vào xe,xoa mái tóc của cô cho rối bù mới ưng thuận buông ra.

“ca ca mang người về nhà để baba ma ma trông người một chút,tắm rửa,dùng cơm,rồi ca ca dẫn người đi ra ngoài ăn kem,loại nào cũng được,chịu không?”

“ân,nghe người,ca ca” Hứa Thanh Trúc Vi cười híp mắt.

Trở về Hứa gia đại trạch,Hứa Thanh Trúc Vi có chút cảm khái,thật hoành tráng a.

Biệt thự màu trắng,ba tầng,xung quanh vườn rộng rãi,đặt nhiều chậu hoa đủ màu sắc.

Nàng biết những loại hoa này đều là hoa nàng thích,ca ca chính là người mang về đặt trong vườn.

Nguyên chủ thật hạnh phúc.

Vừa ra khỏi xe,đặt chân xuống đất, Hứa Thanh Trúc Vi liền thấy một thiếu nữ xuất hiện,nàng ta có một mái tóc đen óng ả được cột lên thành đuôi ngựa nhìn rất hoạt bát.

Áo sơ mi,quần jean tôn lên dáng người hoàn mỹ.Khuôn mặt thanh tú,có một loại ôn nhu hiền dịu.

Một đôi mắt thủy linh câu người,chiếc mũi nhỏ xinh,bờ môi hồng hồng,cả người tản ra hơi thở thanh nhã.

Ân,đây hấn là bạch liên hoa nữ chủ Nhan Ôn Nhu đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Ở Bên Kia, Nam Chủ Thành Cút!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Giao phong

Nữ tử đứng đó,tóc dài bay lượn trong gió,xinh đẹp và ôn nhu hết cái tên của nàng.

Chỉ thấy trong tay nàng cầm một cái giẻ lau nhà,trước người khoát một cái tạp dề màu hồng phấn.Trên mặt lấm tấm mồ hôi.

Vừa thấy Hứa Thanh Trúc Vi đã muốn nhào lên nắm lấy tay nàng một bộ thâm tình lại xảo xảo bị Hứa Thanh Trúc Vi né ra.

Nhan Ôn Nhu khoé mắt loé lên một tia nghi hoặc,ngay lập tức chuyển thành rung rung ngậm nước mắt,một bộ điềm đạm đáng yêu cần môi nhìn cô khiến Hứa Thanh Trúc Vi da đầu run lên.

“tiểu Vi a,ngươi không có việc gì đi? Rơi xuống hồ nước mùa đông lạnh lắm phải không,may mà Triệt ca đến kịp thời..ô ô..lần sau ngươi đừng không xem trọng bản thân như vậy được không?ta hảo lo lắng cho ngươi.Âu Dương thiếu gia nếu đã vô tình ngươi cần gì phải liều mạng như vậy,baba và a đi sẽ đau lòng a.Bây giờ ngươi đã an toàn trở lại,tỷ tỷ đây cũng thật an tâm” nước mắt nhanh chóng tràn mi.

Hứa Thanh Trúc Vi âm thầm lú lười trước tài năng diễn xuất của Nhan Ôn Nhu,chắc chắn,này trình độ muốn là nước mắt rơi này cũng tầm cỡ ảnh hậu nha.

Bất quá..

Một lời nói ngoài mặt là quan tâm an ủi,bên trong lại âm thầm đã kích nguyên chủ một phen,sát muối vào vết thương của nguyên chủ rằng nàng cho dù cố gắng Âu Dương Kinh Phong cũng sẽ không thương ngươi,cho nên ngươi rơi xuống nước hấn cũng không cứu,nếu không phải có ca ca ngươi,ngươi đã mất mạng rồi,lại một phen hạ thấp nguyên chủ bất hiểu làm cha mẹ buồn.

Một ná ba chim,giỏi lắm Nhan Ôn Nhu.Không hổ danh nữ chủ bạch liên hoa a.

“Tỷ tỷ thật sự yên tâm hay chỉ giả vờ yên tâm? Không thấy được vẻ mặt thống khổ của ta, hấn tỷ tỷ rất thất vọng mới đúng. Ngày đó ta bị rơi xuống hồ được đưa vào bệnh viện, không phải tỷ tỷ cười rất vui về sao, còn liên tục nói: 'Chết thì tốt, chết thì tốt, xem sau này nó làm sao can rờ được nữa.' Ta cũng muốn hỏi tỷ tỷ, đến tốt cùng ta can rờ chỗ nào, khiến tỷ phải ghi hận ta như thế?” Hứa Thanh trúc Vi lơ dềnh hỏi.

Nàng cũng lười cùng nàng ta giở trò. Trực tiếp nhìn thẳng vào nàng ta nở một nụ cười trào phúng.

“Nhan Ôn Nhu,đừng ở đó mà vờ mèoe khóc chuột,ta thừa biết ngươi nghĩ gì.”

“rõ ràng trong lòng cười thầm,không ngừng nguyện rửa ta chết thì tốt,chết thì tốt,ngoài mặt lại giả vờ giả vịt quan tâm,cút đi,ta không nuốt trôi những biểu hiện giả dối của ngươi”

Ánh mắt Nhan Ôn Nhu lộ ra vẻ kinh ngạc.

Đứng bên cạnh nghe từ đầu đến giờ, Hứa Văn Vũ Triệt hung hăng cau mày.Dĩ vãng thấy đứa em gái nuôi này cũng không tệ,dịu dàng hiểu lòng người,cũng rất tốt với tiểu Vi,không ngờ nàng ta cũng không đơn thuần như vậy.

Nghĩ đến những lời của muội muội,Hứa Văn Vũ Triệt nhìn Nhan Ôn Nhu tròn mắt thay đổi lạnh như băng.

“Ngươi, ngươi làm sao mà biết?” Nhan Ôn Nhu lời vừa ra chợt im bặt, chợt dạ quay đầu lên nhìn Hứa Văn Vũ Triệt,thấy gương mặt hấn âm u nhìn mình thâm ảo nào mình lại bị tiện nhân kia làm cho lờ lờ.

Làm sao mà biết ư? Đương nhiên là trong sách viết . Mặc dù là xuyên qua đã hai ngày, nhưng đối với đầu óc đọc đầu nhớ đầy của Hứa Thanh Trúc Vi mà nói làm sao nàng có thể quên cho được?

Không để cho Nhan Ôn Nhu có cơ hội mở miệng xảo ngôn Hứa Thanh Trúc Vi lạnh giọng nói tiếp.

“Và lại,Hứa gia không thiếu người giúp việc,ngươi mặc dù chỉ là đứa con nuôi ba mẹ ta mạng từ cô nhi viện về,nhưng cũng chưa từng bạc đãi ngươi.Ngươi có âm mưu gì khi cứ cố biến mình trở nên đáng thương tựa như Hứa gia đối xử tệ với ngươi a?”

“ta..ta chỉ là nghĩ muốn dọn dẹp một chút.Con thím Trần đau chân nên thím ấy phải chạy vào bệnh viện,đúng lúc ta có ở đó nên đã đề nghị giúp thím ấy dọn dẹp.”

“thím Trần muốn đi ra ngoài vì sao không xin phép ta hoặc ca ca mà tự ý rời đi?Khi nào thím ấy về nói thím ấy từ mai không cần đi làm nữa.Hứa gia không chứa kẻ giúp việc không quy củ”

Nàng nhưng là nhớ rõ nguyên tác thím Trần không ít lần giúp nữ chủ hại nguyên chủ.

Trong đó có lần đứng ra làm chứng nguyên chủ xô Nhan Ôn Nhu xuống lầu làm hư thai khiến Hứa Văn Vũ Triệt hoàn toàn lâm vào thất vọng đối với nguyên chủ,từ đó về sau nàng mất đi sự che chở của caca.

Sẵn dịp này bẻ đi cánh tay đắc lực của nàng ta. Để xem nàng ta còn có thể dùng cách nào hại nàng.

Hứa gia cũng không chứa kẻ ăn cây táo cây sung,dĩ vãng nguyên chủ không mấy quan tâm chuyện trong nhà nhưng cũng không hề đối xử tệ với ai,thế nhưng lại bị cấu kết hãm hại như vậy.

Nghĩ đến cái chết thảm thiết nhục nhã của nguyên chủ nàng cười lạnh.

Nhan Ôn Nhu,đã ta đến đây,ngươi tốt nhất đừng đánh chủ ý lên ta ca ca,nếu không ngươi cũng đừng mong ngày trôi qua thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Ở Bên Kia, Nam Chủ Thỉnh Cút!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Thím Trần bị đuổi việc

Bỏ qua Nhan Ôn Nhu đang ấp úng không biết trả lời như thế nào Hứa Thanh Trúc Vi trực tiếp nắm lấy tay của Hứa Văn Vũ Triệt vào nhà.

Nàng lười cùng bạch liên hoa nữ chủ già dối.

Hứa Văn Vũ Triệt nhìn bàn tay không xương mềm mại của Hứa Thanh Trúc Vi có chút ngây ra.

Hơi ấm từ lòng bàn tay lui vào trái tim hấn gõ một chút.

Tuỳ ý để nàng kéo vào nhà,lại trở tay nắm chặt tay nàng,mười ngón đan xen vào nhau.

Hứa Thanh Trúc Vi không quá để ý.

Dù sao nàng nghĩ Hứa Văn Vũ Triệt là anh trai nàng,nắm tay thì có sao.

Và lại đậu hũ soái ca ngu mới không hưởng.Cứ như vậy,hai người hai tâm tư khác nhau một đường bước vào phòng Hứa Thanh Trúc Vi.

Bước vào căn phòng màu hồng phấn.

Hứa Thanh Trúc Vi có cảm giác muốn giết người.

Đây là cái gì thâm mỹ?nguyên một cái phòng màu hồng tràn ngập,suýt chút đâm mù mắt nàng.

Mà Hứa Văn Vũ Triệt trong mắt tràn đầy ý cười.

Thật ra căn phòng này vẫn để nguyên như khi nàng 14,15 tuổi.

Nhưng Hứa Thanh Trúc Vi khi lên 16 tuổi thì bắt đầu không về nhà,nàng ta ở khách sạn hoặc là bám theo Âu Dương Kinh Phong tại bệnh viện.

Cho nên căn phòng không có gì thay đổi.

Hứa Văn Vũ Triệt nhìn khuôn mặt đen thui của Hứa Thanh Trúc Vi tâm tình tốt lắm.

Có chút cảm thấy muối muối lúc này hào khả ái.

Đúng lúc này,một tiếng gõ cửa kéo hai người về hiện thực.

Hứa Thanh Trúc Vi bước đến cửa,vừa mở ra đã thấy thím Trần khuôn mặt bất mãn đứng trước cửa.

“tiểu thư,nghe nói tiểu Thư cho đuổi việc tôi?” bà ta cao giọng chất vấn.

“đúng vậy” Hứa Thanh trúc Vi nhìn người đứng trước mặt.

Bà ta tầm năm mươi tuổi.

Khuôn mặt bà ta hơi nhăn nheo,có lẽ là do tuổi tác,làn da không tẻ,bảo dưỡng cũng không sai, khoé mắt xéch lên,lông mày mỏng dính,một bộ muốn ăn thịt cô.

Àn,có chút giống Dung mama trong Hoàng Châu Cách Cách.

“xin hỏi tiểu thư tôi phạm phải lỗi làm gì?” Bà ta héch mặt lên hỏi.

Hứa Thanh Trúc Vi nhủ mày,hào một kẻ giúp việc cũng có thể lên mặt với nàng.

“ta muốn đuổi thì đuổi,bà có ý kiến?”

“tiểu thư,thứ cho tôi nói một câu,tôi làm việc ở Hứa gia đã được 20 năm.Ngày tiểu thư chưa sinh ra tôi đã bắt đầu hầu hạ lão gia và phu nhân.Tiểu thư lại không một lí do cho nghỉ việc.Ở đâu ra người ngang ngược như vậy?” thím Trần một bộ dạng ta không sai,người ngang ngược là người bắt đầu kẻ lể.

“Chỉ bằng bà vừa vô lễ lên mặt với tôi đã đủ.” Hứa Thanh trúc Vi bình thần trả lời.

“cô..?” nhất thời thím Trần không biết trả lời như thế nào.

Đúng lúc này,Nhan Ôn Nhu nhắm tình hình không khả quan,tiến lên một bước dịu dàng nói.

“tiểu Vi a,thím Trần đã ở nhà chúng ta giúp việc hơn 20 năm,không công lao cũng có tình nghĩa,em cần gì phải vì một chút bất mãn ngoài đường về nhà trút giận lên người khác đâu.”

Ngoài mặt là khuyên bảo,lại xoát lòng biết ơn của thím Trần,bên trong lại ngụ ý rằng.. “Hứa Thanh Trúc Vi vì ở ngoài đường bất mãn về nhà tìm tra,mà thím trần là người bị hại”

Quả nhiên thím Trần cảm kích nhìn Nhan Ôn Nhu,lại tràn đầy khinh bỉ,dè bỉu nhìn Hứa Thanh trúc Vi.

“hừ,đây là chuyện của Hứa gia,cô không cần xen vào.” Hứa Thanh trúc Vi liếc Nhan Ôn Nhu.Lại quay sang thím Trần.

“ta vốn định để bà ra đi yên bình,lại cho chút tiền để lo cho con trai chuẩn bị ngồi tù..bất quá xem ra bà không muốn a.”

“Cũng tốt,vậy ta sẽ cho bà biết lí do vì sao đuổi bà.”

“tiểu Vi a,thím Trần cũng chỉ có chút lo lắng cho con trai mới tự ý đi khỏi nhà,cũng là do tỉ đồng ý nên thím ấy mới đi,muội hãy bỏ qua lần này được không?” Nhan Ôn Nhu trực giác không tốt,nâng lập tức lên tiếng,chặn lại lời Hứa Thanh Trúc Vi.

“ngươi xéo qua một bên” Hứa Thanh Trúc Vi mắt kiên nhẫn lên tiếng.

Nhan Ôn Nhu trừng lớn mắt,hai mắt hồng hồng,uy khuất khiến người ta đau lòng.

Nàng ta lén lút nhìn về phía Hứa Văn Vũ Triệt,lại thấy được Hứa Văn Vũ Triệt ánh mắt hoàn toàn chăm chú vào Hứa Thanh trúc Vi,trong đáy mắt hoàn toàn là ý cười cùng sùng nịch.

Nhan Ôn Nhu nhìn thấy cảnh này cắn chặt môi cho đến khi mùi máu tươi rỉ ra mới thả lỏng,bàn tay thả hai bên đùi bóp chặt.

Nàng lại ngược nhìn Hứa Thanh Trúc Vi,thấy cô hoàn toàn một vẻ nhàn nhạt tự tin thì cúi đầu,trong mắt xẹt qua phần hận.”Đáng hận a”

“bà muốn biết lí do bị đuổi việc,tốt,để tôi cho bà rõ,bà sẽ không quên chiếc bình gốm thời Nga Hoàng Luis ii chứ?chén thánh của giáo hội italy, bộ tranh tứ bình “Tùng Cúc Trúc Mai”,tượng Phật nghìn mắt nghìn tay...” Hứa Thanh trúc Vi lạnh lẽo nhìn thím Trần,môi đỏ liệt kê một loạt những đồ có giá trị liên thành.

Theo từng thứ bị liệt kê ra,khuôn mặt thím Trần càng hoảng loạn,tái nhợt không chút máu.

“con trai bà rượu chè cờ bạc,lại là con nghiện nặng,bà không ít lần ăn cắp tài sản của Hứa gia bán ra ngoài cung ứng cho con trai đi.”

Nghe đến đây,thím Trần thờ thẫn ngồi bệch xuống đất.Xong rồi,hoàn toàn xong rồi.

Hứa Thanh Trúc Vi cũng không định buông tha.

“Con trai bà lần này tranh giành thuốc lại giết người,bà hãy hào hào mà lo lắng cho con trai bà nửa đời còn lại tù tội đi.”

Nàng nhớ rõ,một trong năm tên thay phiên XXX nguyên chủ có con trai bà ta.

Mà nguyên tác lần này đưa con trai bà ta thoát tội hoàn toàn là nhờ Nhan Ôn Nhu.

Kịch tình trong,khoản thời gian này nguyên chủ chứng nào tật nấy quần quít lấy Âu Dương Kinh Phong tại bệnh viện,không về nhà,tất nhiên không có việc vạch trần tội lỗi ngày hôm nay.

Mà Nhan Ôn Nhu hãy còn là một bạch liên hoa xinh đẹp,không bị làm cho lúng túng trước mặt Hứa Văn Vũ Triệt

Nàng ta biết chuyện Trần Tùng liên cầu xin Hứa Văn Vũ Triệt cứu giúp con của thím Trần.

Nể 20 năm tình nghĩa,Hứa Văn Vũ Triệt đã tìm người yên lặng dàn xếp,lại cho Trần Tùng đi cai nghiện,cai nghiện xong lại vào làm tạp vụ trong công ty Hứa gia.

Cảm kích ân huệ Nhan Ôn Nhu,thím Trần cùng Trần tùng trở thành tay sau đắc lực của Nhan Ôn Nhu,sai đâu đánh đó.

Cuối cùng bằng một mệnh lệnh của Nhan Ôn Nhu,Trần Tùng kéo thêm bốn gã nữa XXX nguyên chủ đến chết.

Mà Nhan Ôn Nhu “thiện lương” giúp đỡ thím Trần lại khiến cho Hứa Văn Vũ Triệt cảm thấy nàng ta là cô gái tốt đẹp,mới từ từ chú ý nàng ta,sau đó dần

dần yêu.

Quả nhiên là nữ chủ. Không làm cái gì không có lợi cho mình a.

Hứa Thanh trúc Vi từ trên cao nhìn xuống thím Trần đang ngồi ngây dại trên đất lạnh nhạt nói.

“nể tình 20 năm bà làm “trâu làm ngựa” ta sẽ không truy cứu việc bà lấy cắp tài sản của Hứa gia, nhưng bà phải ngay lập tức cuốn gói rời đi Hứa gia. Nếu không đừng trách ta vô tình”

“Nhan ôn Nhu, nếu người cảm thấy bất mãn có thể lựa chọn rời đi. Ta Hứa gia không hiếm lạ người một đứa con nuôi lại ăn cây táo rào cây sung giúp đỡ người ngoài trộm cắp đồ Hứa gia. Người đừng cho rằng ta không biết người biết việc làm của thím Trần nhưng không nói. Người đây là có âm mưu gì?”

Hứa Thanh Trúc Vi nhìn Nhan Ôn Nhu hỏi.

“ta..ta..”

“ta mặc kệ người có âm mưu gì, tốt nhất đừng quá phận nếu ta không ta không ngại cho người cút ra ngoài đường.”

Nói xong xoay người bước vào phòng, đóng cửa lại. Nhan Ôn Nhu đôi mắt hiện lên oán độc nhìn chằm chằm cánh cửa đã khép kín, một lát cũng xoay người bước về phòng, bỏ lại thím Trần mắt hôn mê vờ ngồi trên sàn nhà.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Ở Bên Kia, Nam Chủ Thành Cút!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Đây là gia của cô

Hứa Văn Vũ Triệt đôi mắt thập phần cung chiêu nhìn Hứa Thanh Trúc Vi, không hiểu sao càng nhìn cô tim hần càng mềm mại.

Chợt nhớ đến những gì cô nói, đôi mắt đẹp xẹt qua một tia lạnh lẽo.

Nhan Ôn Nhu, xem ra hần cần phải một lần nữa nhìn rõ cô gái này.

Hần vẫn nhớ rõ tối hôm kia khi Nhan Ôn Nhu nghe tin tiểu Vi rơi xuống hồ, nàng ta vô cùng suy sụp, lo lắng thậm chí còn khuyên hần đừng trách nàng bông bột, mong hần nhẹ nhàng khuyên bảo muối muối.

Lúc đó nói thật trong lòng hần có chút động động, dù sao đối với cô nghĩa muối này trước giờ hần không quá để ý.

Ngược lại muối muối mình so với cô bé này lại quá ngang bướng, chanh chua, không biết điểm dừng.

Suy cho cùng, làm một người anh trai, có người lo lắng cho em gái mình hần vẫn có chút vui vẻ. Thăm nghĩ sau này ở Hứa gia quan tâm Nhan Ôn Nhu thêm một chút.

Mà bây giờ, xem ra cô gái này không đơn thuần như hần thấy.

Hứa Thanh Trúc Vi bước xuống nhà, đã thấy trên bàn dọn sẵn những món ngon lành.

Hai mắt cô lập tức toả sáng.

Kiếp trước nếu hỏi nữ cường nhân Thích Noãn Tinh thích nhất là gì, các tạp chí từ lớn tới nhỏ đều nhất trí hô to: thức ăn.

Thích Noãn Tinh từng là nhà bình luận món ăn nổi tiếng

Có người từng đùa vui rằng ,nếu bạn là một quý ông muốn theo đuổi người phụ nữ kim cương Thích Noãn Tinh, hãy chắc chắn mình là đầu bếp tuyệt hảo.

Trên bàn ngồi hai người, một nam nhân và một nữ nhân.

Hai người đều là tuấn nam mỹ nữ, mặc dù hai người tính ra đều đã có tuổi nhưng bảo dưỡng tốt lắm, nên năm tháng dường như không quá để lại dấu vết trên gương mặt hai người.

Hai người nghe thấy âm thanh hai người trên lầu bước xuống thì ngay lập ngừng đầu nhìn lên.

Sâu trong mắt hai người là tình thương con của cha mẹ nồng đậm,xua thế nào cũng không tan.

Hứa Thanh Trúc Vi nhìn hai khuôn mặt yêu thương thân thuộc trước mắt,trong lòng tràn ra từng đợt đau lòng,nhưng nhớ hối hận cùng thống khổ.

Hứa Thanh Trúc Vi tâm trung run lên, đôi mắt thoáng đỏ ửng,mũi có chút lên men.

Cảm xúc trong lòng của cô có chút dao động,cô biết đây là cảm xúc nguyên chủ nhưng cũng đồng thời là cảm xúc của cô lúc này.”Kích động”

“Ba ba ,ma ma”,hai tiếng này Hứa Thanh Trúc Vi có chút nghẹn lời không thốt ra được.

Đã từng..

..Cô,ao ước biết bao nhiêu mình có cơ hội gọi một tiếng baba,mama

Đã từng..

..Cô, từ công ty trở về, nhìn căn nhà im lìm chìm trong bóng tối cô ao ước biết bao có ba mẹ,có com canh nóng hổi chờ mình về..

Đã từng..

...Cô ,ngồi trên chiếc xe sang trọng,nhìn sang bên đường thấy một nhà ba người,ăn mặc bình thường,không hàng hiệu,không sang trọng,giàu sang đi bộ trên đường,nhưng tiếng cười từ họ vang vọng trên đường,lòng cô thầm ao ước phải chi mình cũng có thể một lần dang hai tay, một tay nắm tay ba,một tay nắm tay mẹ cho dù là đi bộ,cuộc sống nghèo khổ tăng tiện chi tiêu,cô cũng mãn nguyện..

Chính là cỡ nào ao ước,kiếp trước cho đến khi chết đi, cô vẫn chỉ cô độc một mình.Bởi vì Thích Noãn Tinh cô là một cô nhi.

Một tai nạn giao thông đã cướp đi của cô cái quyền thông thường,cơ bản nhất được gọi baba mama ấy.

Ba mẹ cô trao đổi sự sống sót của cô với Tử thần bằng mạng sống của cả hai người họ.

Mái ấm của cô qua một đêm tan vỡ thành nghìn mảnh,trở thành hồi ức đẹp trong lòng cô.

Mà bây giờ,bỗng dưng mờ mắt ra lần nữa,cô lại có gia,có ba,có mẹ,có một ca ca đau cô,thương cô.

Cô có chút sợ hãi tất cả chỉ là mộng đẹp,một cái giật mình mộng đẹp sẽ vỡ tan,xung quanh cô chỉ còn bốn bức tường hoa lệ xa hoa mà lạnh lẽo.

Khóe mắt có chút ướt át,Thần Phật có linh thiêng,nếu đây là mơ,cô nguyện cả đời không tỉnh lại.

Hứa ba Hứa mẹ nhìn nữ nhi chỉ đứng đó nhìn một bàn thức ăn ngừng người thì lo lắng.

Xây ra chuyện gì?Tiểu Vi đây là làm sao a?

“Vi Vi,con thế nào?chỗ nào không khoẻ à? hay là bị uy khuất? nói ma ma nghe,ma ma sẽ đi đòi lại công bằng cho con” Hứa mẹ có chút nóng nảy.

Không lẽ nữ nhi của mình ra ngoài bị uy khuất?

Hứa ba ba nhíu mày nhìn nữ nhi bảo bối không nói lời nào,ngoài mặt hết sức nghiêm nghị,nhưng là trong lòng cũng âm thầm chú ý lắng nghe câu trả lời của nữ nhi.

Kẻ nào dám khi dễ bảo bối nữ nhi của hần,không lột một tầng da,hần không gọi Hứa Thịnh.

Hứa Thanh Trúc Vi lắc đầu.Hồ lên

“ma ma,ba ba,con xin lỗi..” nhào vào lòng mẹ,Hứa Thanh Trúc Vi nhịn không được khẽ roi nước mắt, giọng cô có chút nghẹn ngào,uy khuất khiến tâm ba người muốn nát.

Một là Hứa ba,một là Hứa mẹ,một nữa là Hứa Văn Vũ Triệt vừa về phòng thay đồ bước ra.

Hứa bá nhìn thấy nữ nhi khóc thì kinh hãi,không tiếp tục giả vờ nghiêm nghị nữa,ông bật dậy khỏi ghế hai bước làm một tiến lên ôm lấy nữ nhi vào lòng,bàn tay to hòa ái vuốt ve tấm lưng đang khẽ run lên vì tiếng nức,đau lòng không thôi.

Rốt cuộc kẻ nào khiến nữ nhi của ông thương tâm đến như vậy?

Ba người ôm thành một đoàn.

Hứa Văn Vũ Triệt nghe tiếng muội muội ủy khuất đầu tiên là ngẩng ra, sau đó trong lòng tràn ra cảm giác khó chịu, hẳn nghĩ không lẽ Âu Dương Kinh Phong trong lòng muội muội mình quan trọng đến thế? Khiến cô tan lòng nát ruột bật khóc như thế kia.

Nhưng sau đó hắn lại tự biện hộ, “muội muội đã nói sẽ quên tên kia, thần thái của tiểu Vi lúc nói câu đó vô cùng tự nhiên, không giống với quá miễn cưỡng hay nói dối đi.

Hắn tự ý xem nhẹ cảm giác nhói nhói trong lòng khi nghĩ đến muội muội bảo bối của mình đau lòng vì nam nhân khác.

Hắn nhìn muội muội bé nhỏ nhào vào lòng ba mẹ có chút bức bối, như thế nào mà muội muội lại thân với ba mẹ hơn hẳn đây?

Hứa Văn Vũ Triệt không chút nào hiểu rõ mình đây là đang ăn dấm chua của ba mẹ mình.

Tiến lên một bước, một cái ôm nhẹ, tiểu nhân nhi đã vững vàng rơi vào trong lòng ngực rắn chắc của hắn.

Àn, có chút nhẹ, cần bồi bổ. Hắn ôm cô sai từng bước chân khỏe khoắn đến bàn ăn, bỏ mặc Hứa ba, Hứa mẹ hai người hai khuôn mặt đen thui nhìn mình như muốn ăn tươi nuốt sống.

“Nữ nhi chúng ta còn chưa ôm thỏa thích đâu, người đưa con trai bất hiếu lại cướp đi tiểu Vi bảo bối của chúng ta.” Hứa ba Hứa mẹ không hện mà cùng nghĩ.

“Baba, a di.” một tiếng nữ tử mềm nhẹ nhu nhược vang lên phá vỡ thời khắc ảm áp của một nhà ba người.

Hứa mẹ ngẩng đầu nhìn đứa con gái nuôi trên danh nghĩa của mình, nhận nhặt gậy đầu, ngược lại Hứa ba có vẻ ôn hòa nhiều hơn.

“Tiểu Nhu, làm chi đứng đó, đến dùng cơm a”

“baba, mọi người cứ dùng cơm, con dùng chung với mọi người dưới bếp là được rồi.” Nói xong cắn cắn môi, ủy khuất xoay người.

“nói gì thế, mau đến.” Hứa ba ba hơi ngừng lại, sau đó nói tiếp. Chợt nhận ra trên bàn chỉ có bốn bộ bát đĩa, mới hướng về phía nhà bếp hô lên.

“thím Trần, cầm thêm một bộ bát đĩa đến”

“Không cần a, baba, ta vẫn quen ăn chung với các di dưới bếp.” Nàng nhìn thoáng qua vẫn đang nhẩn nha không có động tĩnh Hứa Thanh Trúc Vi âm thầm hận. Lại nhìn sang thấy Hứa Văn Vũ Triệt yêu thương nhìn Hứa Thanh Trúc Vi cười cười thì suýt cắn nát một ngậm ngân nha.

‘Tiện nhân, ba ba là của ta, ca ca cũng là của ta a’ Nhan Ôn Nhu trong lòng rít gào, ngoài mặt lại len lén nhìn sang Hứa Thanh Trúc Vi tựa hồ muốn nói lại thôi, Hứa ba theo bản năng nhìn sang nữ nhi ánh mắt mang không hiểu.

“Vi sao người lại nhìn ta? Cứ như ta bắt nạt người không bằng? Còn nữa, Hứa gia chưa bao giờ bắt người dùng cơm dưới bếp. Người cố tình làm, nếu có người cùng chung làm việc với ca ca hoặc là ba ba nhìn thấy một màn như vậy không phải sẽ hiểu lầm Hứa gia đối với đứa con nuôi như người ngược đãi sao? Như vậy chẳng phải thanh danh thị trường sẽ bị quét rác?”

Hứa mẹ nghe đến đây, chân mày nhíu lại.

“Đừng vì một chút tự tiện của người ảnh hưởng đến tiền đồ ba ba và ca ca” Hứa Thanh Trúc Vi âm thanh trào phúng.

Cô cười lạnh. Gọi Hứa ba là ba ba, nhưng lại kêu mẹ cô là a di, Nhan Ôn Nhu a Nhan Ôn Nhu, người là quá tự tin về địa vị của mình trong Hứa gia nên coi khinh chủ mẫu là mẹ ta, vẫn là người ngu xuẩn không phân biệt được đâu?

“baba, con đã đuổi việc thím Trần. Thím ấy thân làm người giúp việc hơn 20 năm của Hứa gia, nhưng lại trộm đồ trong nhà mang đi bán. Hứa gia không chứa chấp kẻ có lòng gian xảo.”

“Huống chi, ba ba là thị trường, ma ma lại là giáo sư có tiếng tăm. Con trai thím Trần dính líu đến ma túy, lại gây ra án mạng chết người, nếu sau này có kẻ lòng lang dạ sói hồ ngôn loạn ngữ, chúng ta quả thật sẽ mắc một thân họa vô đơn chí.” Nói xong ánh mắt ý vị thâm trường nhìn về phía Nhan Ôn Nhu.

Bị ánh mắt lạnh như băng của Hứa Thanh Trúc Vi đảo tới, Nhan Ôn Nhu nhẹn không được run rẩy lui về sau hai bước, nhất thời trong lòng nổi hận tựa như một cơn xuân phong lan tràn.

Đúng vậy, trong nguyên tác, chính do Hứa Văn Vũ Triệt đứng ra dùng tiền giải quyết vụ này, khiến sau này có kẻ vu Hứa gia ý thế dùng tiền và địa vị áp chế nhân dân khiến Hứa ba bị cách chức. Cổ phiếu Hứa thị tụt dốc không phanh. Hội đồng công ty quyết định tạm thời đình chỉ chức tổng giám đốc của Hứa Văn Vũ Triệt. Hứa gia sút đầu mẻ trán.

Mà Nhan Ôn Nhu lấy thân phận nữ nhi của Hứa ba đứng ra thay Hứa Văn Vũ Triệt xinh đẹp giải quyết khó khăn. Thực chất là ngầm đề một trong những nam nhân của nàng ta âm thầm đào hố ý đồ nuốt trọn Hứa thị.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Ở Bên Kia, Nam Chủ Thỉnh Cút!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 9: Khu vui chơi

Nhan Ôn Nhu âm thầm cắn răng.

Tiện nhân, lúc trước chẳng phải mặc mình bày binh bố trận sao? Đang hào hào vì cái gì lại thay đổi?

Không khí trên bàn ăn thoáng cái bị đông cứng.

Nhìn đồng thức ăn ngon lành trên bàn, Hứa Thanh Trúc Vi có chút tiếc nuối, nhưng quả thật là cô không muốn ăn thêm nữa.

Hứa Văn Vũ Triệt nhìn muối muối khuôn mặt nhăn thành cái bánh bao âm thầm bật cười.

“Ba mẹ, con đưa tiểu Vi ra ngoài một lát.” Hứa Văn Vũ Triệt đứng dậy, nắm lấy tay Hứa Thanh Trúc Vi kéo ra ngoài.

Bất thành linh nghe một câu như vậy, Hứa ba Hứa mẹ ngậy ngốc gât đầu.

Đội Hứa ba Hứa mẹ định thần lại, nữ nhi bảo bối của họ đã không thấy bóng dáng, chỉ có thể ỉu xiu ăn cơm, bất quá lại chẳng có cảm giác ngon miệng nên Hứa ba Hứa mẹ cũng chỉ ăn thêm vài đũa rồi đứng dậy trở về phòng.

Nhan Ôn Nhu nhìn số thức ăn còn thừa hầu như nguyên vẹn trên bàn trong lòng tựa như bị giày xéo.

Cô biết hôm nay Hứa ba trở về mới vào bếp nấu một bàn thức ăn ngon, dự định lấy lòng Hứa ba, tỏ rõ mình là đứa con gái hiền thực đảm đang, không ngờ giữa đường bị tiện nhân Hứa Thanh Trúc Vi sập một cước, kế hoạch vỡ lở.

Đôi mắt ám ám, Nhan Ôn Nhu nhìn về phía cửa phòng Hứa ba Hứa mẹ đã đóng kín, đáy mắt tất cả đều là không cam lòng.

Trên xe.

Hứa Thanh Trúc Vi im lặng nhìn cảnh đêm đang dần dần lùi về phía sau.

Cô xuyên qua nơi này, có ba mẹ, có anh trai, nhưng lại có cảm giác không chân thực.

Cô xuyên qua không lí do, nên.

Có lẽ một ngày nào đó, mở mắt ra, cô sẽ trở lại với bốn bức tường lạnh lẽo đó chẳng?

Ánh mắt mông lung không tiêu cự nhìn ra cửa kính.

Hứa Văn Vũ Triệt nhìn sang cô gái nhỏ ngồi bên cạnh, trên người cô giờ phút này toát ra một không khí cô đơn, cảm giác xung quanh cô bao phủ một tầng băng mỏng lạnh lẽo, ngăn cách người khác đến gần.

Hắn rất không thích cảm giác này. Vì thế hắn lên tiếng đánh vỡ sự trầm mặc.

“tiểu Vi, em muốn ăn gì?” Ca ca đưa em đi ăn KFC nha” lúc này muối muối vẫn chưa ăn được gì thì phải.

Hứa Thanh Trúc Vi trầm mặc, hiện giờ cô không muốn ăn gì cả.

Chợt tiếng nhạc ồn ào lọt vào tai cô, cùng lúc đó, nhiều ánh đèn rực rỡ cũng ánh vào mắt khiến cô đưa ánh nhìn sang.

Vừa nhìn trong lòng liền nhin không được vui vẻ.

“...anh hai, chúng ta đi khu vui chơi đi.” Hứa Thanh Trúc Vi chợt quay lại nhìn Hứa Văn Vũ Triệt, đôi mắt toả sáng loè loè.

Từ nhỏ đến lớn cô chưa từng biết khu vui chơi ra sao, bởi vì cô là cô nhi, nhỏ sống trong cô nhi viện, lớn lên lo mưu toan cuộc sống.

Nào biết khu vui chơi là gì. Chỉ là nhìn thấy những đứa trẻ khác được bố mẹ mang đi chơi mà ao ước thôi.

Khu vui chơi.

Hứa Văn Vũ Triệt nhìn Hứa Thanh Trúc Vi hưng phấn nhảy nhót nhìn xung quanh khẽ lắc đầu cười cười..

Trên tay hắn là hai cây kem bảy màu loại lớn.

“tiểu Vi, đi từ từ, đến, anh hai mua kem về rồi đây.”

Hắn hướng đến bóng dáng đã chạy xa xa đằng trước vui vẻ hô to.

“anh hai, anh hai, mau đến đây nhìn này, hảo khả ái”

Hứa Thanh trúc Vi một bên đưa tay chỉ về phía đàn cá heo dưới hồ một bên kích động hướng Hứa Văn Vũ Triệt vẫy tay.

Cô nhận lấy xô cá từ tay nhân viên, ném về phía hồ, một con cá heo trắng phóng lên từ mặt nước đón lấy con cá sau đó lại lặn xuống. Để lại một đám bọt nước tung toé trên không.

Hứa Văn Vũ Triệt chỉ cảm thấy cô em gái của mình dưới ánh sáng đèn điện của Thủy cung trở nên hư ảo.

Những vệt bọt nước điểm tô làm xung quanh cô có một loại cảm giác không chân thực. Trong nháy mắt hắn hoảng hốt

“ca ca??” Hứa Thanh Trúc Vi quay lại nhìn, lại thấy Hứa Văn Vũ Triệt đứng đó mà không di chuyển nghỉ hoặc hoán một câu.

Cảm giác Hứa Văn Vũ Triệt nhìn mình ngây ra, cô khó hiểu bước tới vài bước, đưa hai tay ôm lấy mặt hắn kéo xuống gần mình.

“anh hai nghĩ gì đấy? không nghe em nói gì sao?”

Hứa Văn Vũ Triệt chỉ cảm thấy hai bàn tay mềm mại, lạnh lạnh, bao lấy khuôn mặt mình kéo xuống, chưa kịp làm ra phản ứng.

Chỉ ngây ngô nhìn chăm gương mặt khuynh thành trước mắt, thậm chí quên cả hô hấp.

Đợi đến khi hoàn hồn, lại phát hiện ra khuôn mặt Hứa Thanh Trúc Vi bỗng phóng đại trước mắt mình.

Làn da mịn màng như da em bé, nhìn gần vậy vẫn không thể thấy được bất kì lỗ chân lông nào, có cảm giác bấm nhẹ cũng sẽ làm nó đỏ ửng.

Một đôi mắt thủy linh trong suốt mang theo nghi hoặc nhìn mình, rậm rạp lông mi xoè ra như cánh quạt, phần môi nộn đỏ chu lên vì không chiếm được câu trả lời.

Hứa Văn Vũ Triệt nhìn đôi môi hơi chu lên vì bất mãn kia nuốt khan một ngụm.

Có cảm giác miệng khô lưỡi khô.

đồng tử hơi co lại, tim đập loạn xạ, tưởng chừng muốn nhảy lên cổ họng.

“muội muội, về sau không được chu môi trước người khác có biết hay không?” Hứa Văn Vũ Triệt giọng mang theo một chút không hồn giận.

Muội muội dễ thương như vậy, nếu để thằng con trai khác nhìn thấy vậy chẳng phải rất nguy hiểm hay sao.

“chỉ được làm vậy trước mặt ca ca thôi, có biết không?”

“..??? tại sao a?”

“không được hỏi nhiều, nhớ đấy.”

“muội biết rồi.” Hứa Thanh Trúc Vi biểu môi.

“ca ca, bây giờ chúng ta đi đâu đây?” Hứa Thanh Trúc Vi cũng không để câu nói của Hứa Văn Vũ Triệt trong lòng. Chắc là dấu hiệu của bệnh muội không đây mà.

“..chúng ta..”

R.R.R.R....

Một tiếng chuông điện thoại cắt đứt câu Hứa Văn Vũ Triệt sắp nói.

“alo?”

“...”

“ngày mai không được sao?hiện tôi đang bận”

Hứa Văn Vũ Triệt liếc mắt sang Hứa Thanh Trúc Vi,thấy cô đang nhìn mình thì mỉm cười.

“tôi biết rồi” Hứa Văn Vũ Triệt cup máy.

“tiểu Vi..”

“anh hai bận thì cứ đi đi,em chơi thêm chút nữa rồi tự về,vẫn còn sớm mà.” Hứa Thanh Trúc Vi lên tiếng.

Cô ngẫm lại kịch tình,khoản thời gian này nên là Hứa thị chuẩn bị đầu tư vào một miếng đất tại trung tâm thành phố vô cùng tiềm năng đi.

Cuộc gọi vừa rồi hẳn là của đồng sự trưởng.

“vậy anh sẽ cho thư kí Lý đợi em ở ngoài quảng trường,em chơi thoả thích rồi gọi cho anh ta đưa em về nhé.” dự án lần này rất quan trọng,hắn không thể không trở lại công ty.

“vâng”

Hứa Thanh Trúc Vi nhìn bóng lưng Hứa Văn Vũ Triệt hoà vào dòng người thật lâu,sau đó cô cúi đầu quay đi về một hướng khác.

Cô không biết rằng,tại đây mình sẽ gặp một người sau này mười phần dây dưa với mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Ở Bên Kia, Nam Chủ Thịnh Cút!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Đêm trăng tỏa sáng

Rời khỏi khu vui chơi,Hứa Thanh Trúc Vi không mục đích lững thững dạo phố.

Thành phố S về đêm lung linh với những ánh đèn ngập tràn đầy màu sắc,những âm thanh nhộn nhịp của nhịp sống đô thị.

Hứa Thanh Trúc Vi có chút mê man ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Trên cao,trăng sáng vằng vặc,cô chợt nhớ đến Hiệu trưởng cô nhi viện từng kể lại với cô rằng,ngày viện trưởng tìm thấy cô nằm chơ vơ ngoài cổng cũng là một ngày trăng tròn .

Trải qua thời gian,cuộc sống lớn lên tại tầng chót xã hội không ngừng ma luyện,điên cuồng kiếm tiền,điên cuồng làm việc.Cô dần chết lặng.

Có đôi khi, cô cảm thấy chính mình đã muốn mất đi sinh mệnh ý nghĩa, giống như mặc kệ như thế nào cô đều có thể chấp nhận.

Từ tròng sinh tới nay,cô tiếp nhận tất cả những thứ thuộc về Hứa Thanh Trúc Vi, nhưng hết thảy cô không có một chút chân thật cảm.

Cô là thật có một gia đình của mình sao?

Từ nay,cô sẽ không cần phải đi hâm mộ người khác có một gia đình của riêng họ sao?

Cũng không cần phải đối mặt với bốn bức tường trống tuếch phải không?

Mũi có chút cay,cô đưa tay gạt đi một giọt nước mắt trên mi.

Giờ cô đã có gia đình của mình,có baba mama yêu thương không phải sao.

Dù có chuyện gì xảy ra cô cũng sẽ sống thật tốt.Hứa Thanh Trúc Vi tự nhủ với lòng.

“haiz,về thôi..” Hứa Thanh Trúc Vi khịt mũi.

Chính vào lúc cô định gọi cho thư kí đưa xe đến đón thì lại nghe một tràng tiếng vỗ tay từ phía sau.

Cô tò mò quay đầu, tầm mắt chậm rãi nhìn về hướng xa xa

Ở một góc hơi khuất của con phố. Nơi đó có một đám người đang vây quanh cái gì đó..

Hình như là một nhóm nhạc lộ thiên đang biểu diễn.

Làm Hứa Thanh Trúc Vi tò mò đi đến nơi đó thời điểm, bài hát đó đã kết thúc.

Dàn nhạc biểu diễn ngoài trời luôn làm người ta cảm thấy bị cuốn hút. Cuốn hút không chỉ bởi không khí mà cả tài năng của những ban nhạc đường phố này.

Bài Ave Maria

Thật sâu chạm vào linh hồn tiếng đàn violon, làm người ta yên bình trumpet vang vọng, piano sâu lắng, còn có kìa giống như bay lên chín tầng thiên không cao vút harmonica..

Này hết thấy đều làm cho người chung quanh không tự chủ được đắm chìm thưởng thức.

Làm nốt nhạc cuối cùng của giai điệu kết thúc, chung quanh vang lên vỗ tay cùng tiếng huýt sáo.

“bis bis,..” vang vọng không ngừng

Đáp lại sự cổ vũ của mọi người là một đoạn mềm nhẹ nhạc vang lên.

Lần này, dàn nhạc thay đổi một ca khúc nhẹ nhàng 《breathless》.

if our love was a fairy tale

i would charge in and rescue you

On a yacht baby we would sail

To an island where we'd say i do

...

Giọng nam nhân trầm ấm vang lên, sâu lắng vào lòng người.

Những cặp đôi đưa mắt nhìn nhau, đều thấy hình ảnh mình trong mắt đối phương vui vẻ, một ai đó cất tiếng hát hòa nam nhân trên kia..

Sau đó, cơ hồ mỗi người đều đã ngâm nga bài hát này. Người chung quanh đều đi theo cất tiếng hát.

Hứa Thanh Trúc Vi cũng nhẹ giọng xướng theo.

Đột nhiên, người đang hát trên bục nâng bước chân hướng phía dưới đi tới, đứng ở giữa đám người đang vây quanh cùng mọi người cùng nhau xướng.

Nam nhân vẫn tiếp tục vừa hát vừa đi tới Hứa Thanh Trúc Vi bên người.

Đến gần, Hứa Thanh Trúc Vi mới nhìn thấy đây là một thiếu niên khoảng chừng 19,20 tuổi, tóc nâu màu hạt dẻ mềm nhẹ phủ xuống trán, một đôi mắt màu lam sâu hun hút, gương mặt tuấn tú khiến đám con gái bên dưới liên tục hai mắt hình trái tim ái mộ nhìn, đơn giản một áo sơ mi trắng tinh cùng quần bò, rất có hơi thờ thừ sinh.

Nam sinh vẫn đi xung quanh Hứa Thanh Trúc Vi hát, khiến cho mọi người cũng đều dời tầm mắt đến trên thân Hứa Thanh Trúc Vi.

Đêm nay, Hứa Thanh Trúc Vi mặc một bộ sơ mi màu xám đuôi chuột, váy đen chấm bi trắng, phủ thêm một tầng vải voan mềm mại, đứng đưa theo gió, cùng nam sinh áo trắng hình thành tiên minh đối lập.

Nhưng mọi người đều không hẹn mà cùng thấy hai người đứng bên” thật xứng đôi“.

Mà Hứa Thanh Trúc Vi cho dù bị đám người vây quanh, dưới ánh nhìn của rất nhiều đôi mắt, cô vẫn như cũ thong dong bình tĩnh, vỗ tay đánh nhịp, mọi mọng không tỏ mà đó làm say lòng người hữ nhẹ ca khúc.

Cuối cùng, làm bài hát này chấm dứt thời điểm, nam sinh nắm lấy tay phải Hứa Thanh Trúc Vi, đặt lên đó một cái hôn nhẹ lễ gặp mặt.

Với một người đã 23 tuổi, chuyên làm ăn hợp tác với người ngoại quốc như Hứa Thanh Trúc Vi ở kiếp trước, một nụ hôn này không tính là gì, đơn giản là phong tục của người phương Tây mà thôi.

Cho nên cô rất bình tĩnh đợi nam sinh kết thúc nụ hôn.

Mọi người xung quanh bắt đầu quan sát phỏng đoán mối quan hệ của hai người.

Nam sinh kết thúc nụ hôn,ngẩng đầu nhìn thẳng vào Mắt Hứa Thanh Trúc Vi,trong ánh mắt là bình tĩnh vô ba,nhưng ở góc độ Hứa Thanh Trúc Vi không nhìn đến,nam sinh khoe môi câu lên,tròng mắt càng thêm xanh thắm một chút.

Nam sinh cũng không có lập tức buông tay Hứa Thanh Trúc Vi, mà là nắm lấy kéo cô đi tới dàn nhạc bên trong.

Nam sinh dùng tiếng Anh ý bảo Hứa Thanh Trúc Vi diễn tấu một khúc.

Hứa Thanh Trúc Vi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn nam sinh,lại nhận được một ánh mắt cổ vũ,cô cũng không từ chối,hiện tại cô cũng muốn từ âm nhạc dứt ra nỗi lòng của mình.

Đi vào phía trước đàn piano, chỉnh tông, thử âm,lại quay sang trao đổi một chút với những người còn lại..

Sau đó,hai tay Hứa Thanh Trúc Vi lưu loát bắt đầu ở trên mặt bàn phím phi vũ.Cô bắt đầu cất tiếng hát

Một mình bơ vơ trên cõi đời,một mình chơi vui

Một mình ghen ngào,lệ âm thầm tuôn rơi trong đêm tối..

Người người chỉ thấy tôi,luôn hé nụ cười

Ai thấu hiểu được tôi,cũng là người yếu đuối.

Tôi đứng giữa đời,đơn côi lặng lẽ

Một ngày kia nếu có quên lối về,ai nguyện đón đưa tôi..

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Ở Bên Kia, Nam Chủ Thành Cút!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Tôi định em rồi!

Hôm nay bệnh viện không có ca bệnh nào nghiêm trọng.

Dưới sự lôi kéo của một vài đồng nghiệp là bác sĩ,sau khi tan ca, Âu Dương Kinh Phong cùng họ đi đến một nhà hàng vừa khai trương ăn cơm chiều.

Vốn dĩ còn một hồi tăng 2,nhưng hần lấy có một môi xin phép về trước.

Mọi người cũng không níu kéo,bởi vì biết tính hần đã quyết sẽ không thay đổi

Cho nên khi đám người kéo đi điểm tụ tập tiếp theo.Âu Dương Kinh Phong lại một mình men theo đường cũ rảo bước.

Còn chưa đến 20h,nhìn bầu trời đầy sao,trăng sáng vàng vạc, hần lại có chút nổi hứng đi dạo phố đêm.

Khi hần đi đến gần quảng trường trung tâm,chợt mơ hồ nghe thấy phía trước có dàn nhạc diễn tấu.

Cũng không mấy quan tâm, hần đi thêm vài bước nữa,dự định đến khúc cua sẽ quẹo thẳng ra quốc lộ,gọi tài xế đến đón

Nhưng khi khoảng cách giữa hần và dàn nhạc càng ngày càng gần thòi điểm lại nghe thấy một giọng nữ trong trẻo sáng ngời

Tiếng hát ấy như chiếc lông chim khẽ chạm vào lòng hần.

Xoay người nhìn lại,hần nhìn thấy từ xa, trên đài cao một bóng dáng nhỏ xinh đang đứng hát một ca khúc,

Có lẽ giọng ca quá đẹp,có lẽ ca từ quá bi thương... khiến hần nhin không được nhất thòi có chút hứng thú nhắc chân bước về phía đó

Âu Dương Kinh Phong có chút ngẩng ra nhìn bóng dáng vô cùng quen thuộc mà lại vô cùng xa lạ đứng trên kia.

Cô gái nhỏ trong đêm toả sáng như tiểu tinh linh,tà váy bay lượn trong gió đêm khiến cô trở nên phiêu dật,mái tóc dài đen mượt lẳng lẳng theo của nàng đầu vai đổ xuống như thác nước.

Thon dài dài trắng nõn như ngọc mười ngón ở mặt trên bàn phím duyên dáng vũ động,âm thanh sâu lắng theo sự chuyển động của mười đầu ngón tay thoát ra .

Môi đỏ không son phát ra sạch sẽ thanh âm, này hết thấy hết thấy đều gọi lên một cảm giác hoàn mỹ.

Của nàng âm thanh tựa như dòng suối mát lạnh lạc vào lòng người.

Rốt cục thả xuống cuối cùng một nốt nhạc, Hứa Thanh Trúc Vi mở mắt, thu hồi bàn phím thượng hai tay.

Phát tiết hoàn trong lòng những lo lắng bất an, hiện tại nàng cảm giác vô cùng thoải mái.

Dàn nhạc tất cả mọi người đều cho nàng nồng nhiệt vỗ tay,có người còn khoa trương bày tỏ lần sau hợp tác khiến Hứa Thanh Trúc Vi bật cười

Nam sinh trực tiếp đi đến bên cạnh cô,trong mắt ý cười sâu sắc.

“Nice voice!!”

Nghe nam sinh tán thưởng,Hứa Thanh Trúc Vi cười cười, cũng không phủ nhận hay chấp nhận,chỉ dịu nhẹ nói

“Thanks.”

Nam sinh ý cười càng rõ ràng,hắn tiến lên một bước,đến gần cô,cúi thấp đầu nhỏ giọng.

“gặp nhau là duyên,liệu tôi có được hân hạnh mời tiểu thư một ly Cheery?”

Hứa Thanh Trúc Vi mỉm cười,đang định từ chối thì tay lại bị người khác nắm lấy.

Cô giật mình quay đầu, lại thấy Âu Dương Kinh Phong khuôn mặt đen thui,ánh mắt lúi lét lên lửa giận.

Hứa Thanh Trúc Vi có chút mặc danh kì diệu.

Nam chủ vì sao ở nơi này a?Và lại còn nắm tay nàng làm chi? Thêm nữa là hắn tức giận cái gì a?Bộ đến tháng nguyệt sự à?

Âu Dương Kinh Phong nhìn thấy sự nghi hoặc cùng một tia không kiên nhẫn trong mắt Hứa Thanh Trúc Vi đột nhiên tâm trầm xuống.

Hắn nhìn không ra đây là giả bộ cho hắn nhìn,cô là đang thực sự không mong muốn nhìn thấy hắn.

Rốt cuộc là vì sao? Vì sao sau một đêm cô lại dường như trở thành một người khác?

Hắn có chút trầm trọng tâm tình,liếc qua nam sinh đang đứng gần đó,ánh mắt mang theo cảnh cáo sau đó lôi kéo Hứa Thanh Trúc Vi rời khỏi nơi này.

Nam sinh nhìn hai người rời khỏi khuôn mặt không rõ cảm xúc,hắn cúi đầu,khoé môi gọi lên nụ cười nhẹ.

“aha,phải có kẻ cạnh tranh mới có thú vị,không phải sao..” tiếng cười trầm thấp vang vọng trong không khí.

“Dạ thiếu”

“Ân,điều tra cho ta một chút về cô gái lúc nãy,..cả nam nhân kia luôn” biết người biết ta,trăm trận trăm thắng phải không.

Dạ Liên Vũ ngẩng đầu nhìn ánh trăng toả ánh sáng dịu dàng,tròng mắt tràn đầy hứng thú.

“tiểu tinh linh,tôi định em rồi”

Nếu Hứa Thanh Trúc Vi còn ở nơi này,hắn phải vô cùng kinh ngạc khi nghe danh vị Dạ thiếu.

Tại thành phố S,không phải không có khác nhân mạng họ này,mà là được xưng là Dạ thiếu chỉ có một người duy nhất có quyền này-Dạ Liên Vũ,cũng chính là một trong những nam chủ hậu cung của nữ chủ Nhan Ôn Nhu.

Dạ Liên Vũ hôm nay vốn là đi gặp đối tác kinh doanh.

Kí kết xong hợp đồng,tâm tình có chút không sai,hắn cùng thư kí tản bộ.

Đến quảng trường trung tâm,hắn nhìn sự phồn hoa của thành phố có chút nhàm chán,đang định quay về, ánh mắt lại vô tình nhìn thấy một bóng dáng lặng lẽ ngược nhìn ánh trăng phía trước.

Thân ảnh đó nhỏ xinh,mái tóc dài bay bay,hắn nhìn nhìn nhưng lại có chút ngại ra.

Trên người bóng dáng đó tràn ra khí tức bị thương,khiến hắn chú ý đến,không dấu vết nhú mày.

Hào có cảm giác bóng dáng đó một phút sau sẽ tan biến trong thiên địa.

Không biết nghĩ gì,hắn thề nhưng cúi người phân phó thư kí bên cạnh chuyện gì đó.

Thư kí vâng dạ bước đi.

Còn mình thì xoay người bước vào cửa hàng trang phục.

Tầm 10 phút sau,từ cửa hàng bước ra,quý ông Dạ Liên Vũ đã triệt để biến mất,thay vào đó là một cậu nam sinh năng động.

Bộ comple đắt giá đã được thay bằng áo sơ mi đơn giản,quần bò,trên vành tai loé lên một viên đá saphia màu xanh lam,cùng màu với tròng mắt hắn.

Đừng nhìn bề ngoài của hắn chỉ tầm 19,20 tuổi mà nhầm lẫn.

Hắn đã 24 tuổi.

Chỉ có điều khuôn mặt non choẹt,còn có thân hình gầy gò,tuy cao gần một mét tám nhưng lại tạo cảm giác ốm yếu,nhìn không khác gì nam sinh trung học.

Thư kí chạy đến báo cáo:

“ban nhạc đã tìm được,cũng đã an bài sẵn sàng”

“tốt, bảo họ chơi một bài có thể khiến người khác thư giãn tâm tình.” Dạ Liên Vũ không quay đầu vừa đi vừa nói.

Hắn đưa tay lên xoa viên đá trên vành tai,giương lên khoe môi.

“bài Ave Maria đi”

“vâng” thư kí khom mình xoay người đi chuẩn bị.

Ave Maria- là bài nhạc mẹ hắn thường kéo vĩ cầm cho hắn nghe lúc nhỏ.

Hắn bước đến cạnh dàn nhạc.Điều chỉnh âm thanh của vĩ cầm,sau đó bắt đầu kéo.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Ở Bên Kia, Nam Chủ Thịnh Cút!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Tôi và anh từ nay là người lạ

Âu Dương Kinh Phong kéo Hứa Thanh Trúc Vi đi một đoạn thật xa,ánh mắt phức tạp.

Đến một con hẻm nhỏ, hắn dừng lại,quay đầu nhìn chăm chăm cô.

Hứa Thanh Trúc Vi bị hắn nhìn chăm chú có chút mặc danh kì diệu.

Nam chủ đây là làm sao?Động kinh à?

“em làm gì ở nơi này?” hắn không buông tay cô ra mà nhướn mày chất vấn.

“tôi đi đâu là chuyện của tôi,hình như tôi không có trách nhiệm hay nghĩa vụ phải hướng anh báo cáo đâu nhỉ?” Hứa Thanh Trúc Vi nhú mi,rụt tay lại nhưng thất bại.Ngược lại bị nắm chặt nhanh hơn.

“em và gã nam nhân kia có quan hệ gì với nhau?” vì sao em lại để cho hắn hôn (tay) em. Âu Dương Kinh Phong nhin xuống không thốt ra nửa câu sau.

“Bộ có quan hệ gì với anh sao?” cô buồn cười nhìn anh. Nam nhân này là bị làm sao a?

“em..” Âu Dương Kinh Phong vừa định thốt ra “tất nhiên là có” đột nhiên im bặt.

Đúng vậy! Nào có quan hệ gì với hắn đâu?

Đi đâu, làm gì, với ai là tự do cá nhân của cô, hắn có tư cách gì can thiệp đâu?

Đôi mắt hắn hiện lên một tia hoang mang, nắm tay cô không tự giác buộc chặt.

“đau..anh làm đau tôi, mau buông ra” Hứa Thanh Trúc Vi gương mặt nhỏ nhăn nhai lại vì đau.

Cô vội vàng lên tiếng. Dùng sức vùng vẫy muốn thoát khỏi bàn tay của hắn lại bị nắm chặt hơn.

Hắn híp mắt. Đôi con ngươi sáng quắc toả ra ánh sáng nguy hiểm trong bóng tối.

“không liên quan gì đến tôi?” hắn nheo mắt lặp lại.

“đúng vậy. Âu Dương Kinh Phong, nhân đây tôi muốn nói rõ ràng với anh một chuyện.”

“Tôi- Hứa Thanh Trúc Vi, hiện tại đối với anh nửa điểm hứng thú -cũng -không- có.”

“Cho nên kể từ hôm nay, đường lớn anh đi, cầu độc mộc tôi bước, nước sông không phạm nước giếng.”

Âu Dương Kinh Phong nghe từng lời nói của cô lạc vào tai cảm giác như có người cầm dao bén nhọn từng nhát từng nhát đâm vào trái tim hắn.

Cảm giác nói không nên lời trống rỗng hụt hẫng.

Cô nói, cô đã không còn thích hắn, cô muốn cả hai không liên quan gì đến nhau nữa..

“không thể, em nói dối, em là thích tôi” Âu Dương Kinh Phong không tin tưởng.

“nếu em nghĩ lạt mềm buộc chặt cố tình thay đổi để hấp dẫn tôi, tôi muốn nói là em đã thành công, hiện tại tôi thật sự bị em thu hút.”

Hắn vẫn nghĩ cô chỉ là diễn cho hắn xem, cho nên ngày đầu không thấy cô xuất hiện, hắn cũng chỉ cười nhạt.

Cho đến ngày thứ hai, thứ ba vẫn là một bóng dáng cô cũng không thấy. Trong lòng nơi nào đó như bị đào rỗng hết sức khó chịu.

Hắn đối với tình trạng bản thân không thể lí giải. Bình thường cô thấy hắn liến dầy dưa không dứt, hắn có cảm giác cô hảo thiện còn có chút đáng ghét.

Vậy mà, đến khi cô không một tiếng động biến mất, hắn lại nói không nên lời trong lòng khó chịu.

Hắn chợt nghĩ đến phản ứng lạnh nhạt của cô khi thấy hắn tại bệnh viện.

Không lẽ cô thay đổi gì sao?

Hứa Thanh Trúc Vi mỉm cười:

“Âu Dương Kinh Phong, tôi thích anh, thích ngây dại năm năm trời, tôi thích anh đào tâm đào phế, thích bằng cả mạng sống của tôi.”

Nghe những lời này của cô Âu Dương Kinh Phong trái tim đập mãnh liệt.

Ngay sau đó dường như đình chỉ, hắn thấy một giọt nước mắt vương dài trên má cô.

“đúng vậy, tôi thích anh, thích từ lần đầu gặp anh năm năm trước, thích anh từ lúc anh vì một vết thương trên chân tôi mà bế tôi suốt đoạn đường từ sân trường đến phòng y tế.”

“tôi thích anh một cách hèn mọn, nỗ lực thay đổi bản thân, mặc những bộ đồ tôi không thích vì anh thích, bôi bôi trét trét những thứ phấn son lên mặt chỉ vì nghe nói anh thích phụ nữ thành thực.”

“hèn mọn theo đuổi anh, mặc kệ người ta nói như thế nào, tôi vẫn một mực ảo tưởng có ngày anh đi ở phía trước dừng chân lại và phát hiện ra tôi vẫn luôn chạy theo phía sau anh.” cô có chút nghẹn ngào.

“đổi lại là sự lạnh lùng đến tận đáy lòng của anh..tôi thật ngu xuẩn có phải hay không..haha”

Hứa Thanh Trúc Vi có điểm kích động, cô biết đây là cảm xúc của nguyên chủ, mà cô cũng không có ý định kiềm nén.

Có lẽ xả ra hết sẽ nhẹ nhõm hơn, xem như vì nguyên chủ nói ra nỗi uất ức bao nhiêu năm này.

Cô ngẩng mặt nhìn nam nhân trước mắt, đôi mắt phỉm sương mù, mặt mũi vương đầy nước mắt. Cô nở một nụ cười.

Nhìn nụ cười của cô, Âu Dương Kinh Phong trong lòng nổi lên nỗi bất an.

“Âu Dương Kinh Phong, anh chẳng phải luôn trốn tôi như trốn tà sao? hiện tại tốt lắm, tôi đã hiểu ra tình cảm là thứ không thể ép buộc.”

“Tôi từ bỏ... anh yên tâm, từ nay tôi sẽ không phiền anh nữa.” Cô chậm rãi đóng lại ánh mắt.

Nguyên chủ, xem như tôi vì cô một đao cắt đứt mối duyên vô vọng này. Cô nên an nghỉ đi thôi.

“Tôi từ bỏ” ba chữ vang dội trong đầu Âu Dương Kinh Phong khiến hắn khó thở.

Cô... từ bỏ hắn?

Cô... không còn muốn thích hắn?

Âu Dương Kinh Phong hoảng hốt. Hắn có cảm giác mình vừa đánh mất cái gì đó.

“Vi Vi, em thích tôi, em là thích tôi, em không thể dừng thích tôi được đâu”

Hắn ép cô vào tường, một tay nắm chặt lấy hai tay cô cố định trên đỉnh đầu. Cúi đầu đến gần khuôn mặt cô.

Áp đôi môi mình lên đôi môi cô, hắn có chút mê muội liếm nhẹ, khẽ cắn...

Cô mở to mắt khiếp sợ nhìn hắn. Môi vì quá độ ngạc nhiên hơi hơi mở ra.

Ngay lập tức nam nhân nắm lấy cơ hội, đầu lưỡi linh hoạt xông vào miệng cô công thành chiếm đất.

“ừm, ừm...” Khiếp sợ qua đi, cô dồn sức vùng vẫy. Nhưng làm như thế nào cũng không thoát ra được.

Âu Dương Kinh Phong sợ cô đau nên thả lỏng, nhưng vẫn cố chấp ôm lấy cô dây dưa nụ hôn.

Hắn hôn cô một lúc thì phát hiện người trong lòng ngừng giãy dụa, mặc hắn làm gì làm, hắn có chút mừng rỡ đang định làm sâu sắc nụ hôn thì vị mặn chát trên đầu lưỡi như một đạo sấm sét oanh hấn tỉnh táo lại.

Hắn mở mắt ra nhìn gương mặt tỉnh xảo gần trong gang tấc, từng giọt nước mắt như pha lê nhuộm ánh trắng trong đầu trời đêm phá lệ đẹp đẽ, lại như một chậu nước lạnh đổ ập lên đầu hắn.

“Vi Vi... em”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Ở Bên Kia, Nam Chủ Thành Cút!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Cắt đứt

“Chát”

Âu Dương Kinh Phong sững sờ nhìn Hứa Thanh Trúc Vi, má phải bóng râm khiến hắn ngáy ra.

Lợi dụng Âu Dương Kinh Phong kinh ngạc Hứa Thanh Trúc Vi giãy ra khỏi phạm vi vòng tay cứng như thép của hắn.

“Âu Dương Kinh Phong, tôi là người có tự trọng, không phải loại phụ nữ dễ dãi, chúng ta từ nay đường ai nấy đi, đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa.”

Hứa Thanh Trúc Vi đưa tay ra sức lau đi cảm giác môi chạm môi còn đọng lại cảm giận nhìn Âu Dương Kinh Phong.

Âu Dương Kinh Phong đọc được sự chán ghét cùng phòng bị trong ánh mắt của cô chỉ cảm thấy sức lực toàn bộ như bị ai rút đi.

Hắn không thể tin nhìn chằm chằm cô, thì thào.

“tiểu Vi, em đừng nói giỡn với anh nữa có được không? chẳng phải em thích anh sao? anh cũng...” thích em.

“Âu Dương bác sĩ,Âu Dương tổng giám đốc,người con gái yêu anh tên Hứa Thanh Trúc Vi đã chết rồi,chết ở hồ nước mùa đông lạnh băng năm ngày trước..” cô ngửa mặt,nuốt hết tất cả nước mắt vào lòng,sau đó nhìn hấn gần từng tiếng.

“Hứa Thanh Trúc Vi hiện tại,một chút cũng không có cảm giác với anh!”

Nói xong câu đó cô dứt khoát quay người bước đi.

Đúng vậy, cô gái đáng thương yêu người đã chết,mà ta,hiện tại không phải là cô gái gốc ấy.Cho nên,hai ta chả liên quan gì nhau.

Âu Dương Kinh Phong nhìn theo bóng lưng của cô trái tim như bị ai đào rỗng cảm giác nặng nề đè nén ngực hấn.

Bóng trắng phủ lên thân hình hoàn mỹ của hấn đổ dài trên mặt đất một cái bóng cô đơn.

Hứa Thanh Trúc Vi vừa đi vừa ra sức chà lau làn môi,cô tức tối lẳng nhằng.

“tên khốn kiếp,lại gặp một lần có người đẹp mặt,nụ hôn đầu của ta..grừ..”

RRR...RRR...RRRRR..

“Alo?”

Hứa Thanh Trúc Vi một tay bắt máy một tay không thương tiếc sát làn môi đỏ ửng.

“muội muội,đang ở đâu?ca đã xong rồi đây,đưa địa chỉ ca qua đón muội”

Hứa Văn Vũ Triệt trầm ấm giọng nói vang lên đầu dây bên kia.

“ca..” Hứa Thanh Trúc Vi ưỡn khuất sực sực mũi hoán một tiếng.

“ân? muội làm sao vậy? thế nào lại khóc?nói cho ca,muội đang ở đâu?”

Hứa Văn Vũ Triệt nóng nảy,chết tiệt,là ai khi dễ muội muội bảo bối của hấn.

Hấn nôn nóng hỏi Hứa Thanh Trúc Vi vị trí cô đang đứng.

“muội đang ở hẻm phía Tây quảng trường trung tâm gần khu thực phẩm” Hứa Thanh Trúc Vi đưa mắt nhìn xung quanh sau đó uể oải trả lời.

“được,ca tới ngay,muội không được đi lung tung biết không?”

Hứa Văn Vũ Triệt cúp máy,hắn không thể mọc cánh bay đến bên cạnh muội muội ngay lúc này.

Hấn của xe ra khỏi tầng hầm công ty sau đó không nghĩ ngợi tăng tốc độ nhanh chóng phóng vút đi để lại trên đường một làn khói xanh.

Vượt hết hai cái đèn đỏ hấn dừng xe tại quảng trường sau đó chạy vội vào khu vực thực phẩm.

Lấy điện thoại từ trong túi quần,hấn vừa đi vừa ấn gọi cho Hứa Thanh Trúc Vi.

“muội đang ở đâu?”

“muội đang ở gần vòng quay Mặt Trời” Hứa Thanh Trúc Vi giọng mệt mỏi trả lời.

“ân.” Hứa Văn Vũ Triệt chạy nhanh hơn,khi chỉ còn chừng bốn năm bước chân hấn chợt dừng lại, hai mắt khoá chặt bóng dáng bé xinh đang đi chân không trên tường thành trước mặt.

Cô gái nhỏ mặc váy màu đen chấm bi,voan mỏng khiêu vũ theo làn gió,đôi chân trần trắng nõn đối lập với gạch men màu đen,nỗi tay nắm một chiếc ghế.

Mái tóc cô bay bay trong gió,cô đang đi chậm chậm trên bờ thành vởi nước tự động,khuôn mặt u tĩnh,xa xa là vòng quay Mặt Trời lấp lánh ánh đèn đầy màu sắc.

Hấn ngưng hô hấp,hai bước thành một chạy đến nơi đó,khi đến gần,hấn nhẹ gọi.

“tiểu Vi..”

Cô gái nhỏ nghe tiếng gọi ngẩng đầu nhìn hấn,đôi mắt mê mẩn,như nước,chọc người khác đau lòng.

Muội muội khóc??

Trong thoáng chốc khuôn mặt Hứa Văn Vũ Triệt âm trầm.

Kẻ nào dám khi dễ muội muội của hần?

Không đợi hần nghĩ nhiều,Hứa Thanh trúc Vi ở xác định người đến là ca ca thì từ trên bờ thành nhảy xuống.

Hứa Văn Vũ Triệt kinh hoàng,vội đưa tay tiếp lấy cô.

Không dự triệu thiên hạ nhào vào lòng mình,thân hình thoáng cứng ngắc,sau đó lại dần ra.

Cô gái nhỏ ôm chặt lấy vòng eo của hần bất động,một lát sau,có tiếng thút thít nhỏ nhỏ,rồi dần dần to dần,cho đến khi thành tiếng.

Hứa Văn Vũ Triệt bị tiếng khóc của Hứa Thanh Trúc Vi làm cho luống cuống chân tay,hần nghe cô nức nở tâm cũng muốn nát.

Vạt áo sơ mi bị nước mắt thấm một mảng lớn.

Không biết vì sao nghe giọng ca ca trong điện thoại cô rất muốn khóc.

Hiện tại ca ca đã tới,cô cũng không muốn kìm nén nữa.

Thượng một đời yêu Âu Dương Kinh Phong làm liên lụy bao nhiêu người,khiến Hứa ba Hứa mẹ lo âu,khiến tình anh em lâm vào đóng băng lạnh lẽo,khiến bạch liên hoa có chỗ hở chui vào phá tan mái ấm của mình.

Hiện tại tình cảm đó đã chấm dứt,nói nguyên chủ không đau khổ là nói dối,bởi vì trái tim của thân thể này vẫn đang co rút từng hồi,nhưng cô lại không hối hận quyết định của mình.

Cô là cô,là nữ cường nhân Thích Noãn Tình,cô không muốn có bất kì dây dưa nào với nam chủ nữa cả.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Ở Bên Kia, Nam Chủ Thịnh Cút!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Hứa Văn Vũ Triệt hoang mang

Hứa Thanh Trúc Vi sau một hồi khóc thoả thê,dần dần bình tĩnh lại.

Cô đưa tay chạm vào ngực mình,cảm nhận được trái tim đập từng nhịp, tâm tình hơi bình ổn lại.

Hứa Văn Vũ Triệt nhìn gương mặt đầy vệt nước mắt của cô tâm hơi xót xa.

Hần rút trong túi áo vest một chiếc khăn tay bằng vải mềm kẻ sọc màu xanh bắt đầu thay cô lau mặt.

Nhìn cô nhu thuận nhắm mắt lại cho mình chạm rãi di chuyển trên mặt cô đôi mắt hần trở nên sâu thẳm.

Hần khắc chế mình dòi đi ánh mắt khỏi làn môi non mềm vô cùng hấp dẫn kia,lại căn bản như muốn dính vào nó,di thể nào cũng di không ra..

Hần chậm rãi cúi xuống gần khuôn mặt cô...

Hứa Thanh Trúc Vi cảm giác có chút nhiệt khí phun trên mặt mình,theo sau đó là có gì đó khẽ lướt trên da mặt nhưng rất nhanh sẽ biến mất.

Dù vậy,cô vẫn ngoan ngoãn nhắm mắt đợi ca ca cho mình lau sạch nước mắt.

“được rồi,muội mở mắt ra đi.” giọng Hứa Văn Vũ Triệt hơi khàn vang lên.

Hứa Thanh Trúc Vi mở mắt,nhìn ca ca tiêu sái xoay người vắt khô chiếc khăn tay gấp lại cho vào túi quần,Hứa Thanh Trúc Vi đưa tay sờ trán mình.

Vừa rồi hình như là khí tức của ca ca chạm vào trán cô thì phải..

Không lẽ ca ca muốn hôn mình?

Ý nghĩ vừa hiện khiến Hứa Thanh trúc Vi có chút buồn cười.

Mình nghĩ đi đâu vậy,ca ca là anh ruột của nguyên chủ nha.

Lắc lắc đầu,có lẽ cô nghĩ vớ vẩn đi.

Liếc nhìn nam nhân đang đến gần mình Hứa Thanh Trúc Vi không khỏi cảm khái đúng là ngôn tình cho sắc nữ.

Nam nhân từng người từng người gương mặt anh tuấn ngồi ngồi.

Nếu không phải hiện tại thân thể này chảy chung dòng máu cùng hân,không chừng nàng đã tìm cách “hốt” hân vào túi rồi a.

Chắc,chắc,đáng tiếc...

Hứa Thanh Trúc Vi tặc lưỡi tiếc nuối.

Nhìn bầu trời đêm đầy sao,cô đẹp bỏ tất cả những khuất ghen trong lòng,thở phào một cái,cô đặt tay lên ngực.

“tiểu Vi..tôi không biết vì sao chúng ta lại bị tráo lẫn nhau thân thể,tôi cũng không biết hiện tại cô nơi đâu hay đã...bất quá,tôi sẽ thay cô sống thật tốt,bảo vệ gia đình cô,bảo vệ những thứ cô muốn bảo vệ”

Vừa dứt lời,Hứa Thanh Trúc Vi rõ ràng thấy được trước mắt hiện ra một bóng hình mờ nhạt,gương mặt vô cùng quen thuộc..bởi vì nó chính là gương mặt hiện giờ của cô.

Chỉ thấy bóng dáng đó hướng cô khinh dương một nụ cười đẹp đẽ nhẹ giọng như rót mật vào lòng người..

“tôi tin cô”

Sau đó hoá thành hàng trăm đốm sáng li ti tan biến như bọt biển.

Cô biết nguyên chủ tia oán hận cuối cùng ngay tại lúc cô thổ lộ tất cả cho Âu Dương Kinh Phong cũng đã coi bỏ,duy nhất khuất mắc chính là an nguy của những người mà cô yêu quý.

Hiện tại có được lời hứa của Thích Noãn Tĩnh,xem như hoàn thành chấp niệm nên đã thanh thản ra đi.

Ngẩng đầu nhìn theo những tia sáng cuối cùng tan biến trong bầu trời đêm,Hứa Thanh Trúc Vi cười rạng rỡ,cúi xuống nhặt hai chiếc giày lẫn lộn trên đất chạy thật nhanh đến nơi Hứa Văn Vũ Triệt đang đứng,không nói một lời nhào lên lưng hân.

“ca ca,cồng muội về nhà”

Hứa Thanh Trúc Vi sử dụng giọng mũi mề nheo làm nũng đòi bế y hết một con mèo khê khều khều đòi vuốt ve bộ lông làm Hứa Văn Vũ Triệt sùng sốt.

Hai tay cô gắt gao ôm lấy cổ hân khiến hân giật nảy mình,trên lưng hai khối mềm mại dán chặt làm thân hình hân cứng đờ nhưng rất nhanh thả lỏng.

Hân bất đắc dĩ cười cười,trong mắt là một tia bất an cùng hoang mang lại cũng có vô tận sùng nịch yêu thương

-----

Hứa Văn Vũ Triệt bình ổn tim đập loạn xạ trong lồng ngực.

Hân bình tĩnh quay đầu nhu nhu mũi cô,sau đó nửa quỳ nửa ngồi xuống.

Hứa Thanh Trúc Vi rất tự nhiên nằm lên lưng hân,ôm cổ hân.

Hai người chậm rãi bước đi trong màn đêm.

Ánh trăng trải lên bóng dáng hai người kéo chiếc bóng đồ dài trên mặt đất,hình ảnh hai con người như hoà vào nhau làm một.

Trong căn phòng tối đen,ánh trăng rọi vào cửa sổ chiếu sáng một góc căn phòng.

Hai màu đen trắng xen kẽ như phát sáng dưới ánh trăng.

Tại cửa sổ,một bóng dáng ngược ánh sáng ngồi đó,vững vàng như núi,trong phòng quanh quẩn khí tức nam nhân đặc hữu.

Hứa Văn Vũ Triệt trong bóng tối trầm ngâm.

Ánh mắt nhìn xa xăm không có điểm đích.

Đã 3h sáng,hắn hoàn toàn không ngủ được.

Lúc tối lúc ở cùng muội muội hắn đã định làm gì.

Trong lòng hắn hiện tại hoàn toàn rối loạn.

Hai tay hắn nắm thật chặt vào nhau phát đau.

Hắn lúc đó thể nhưng muốn hôn lên làn môi của muội muội,muốn muội muội chỉ thuộc về mình hắn,môi muội muội cũng chỉ là của hắn.

Hắn điên rồi!!!

Có lẽ là gần đây muội muội phát sinh biến hoá quá rõ rệt khiến hắn trở tay không kịp.

Không biết từ lúc nào anh mất hẳn bị muội muội hấp dẫn.

Trong khoảnh khắc muội muội nằm trên vai hắn,hơi thở như có như không lọt vào gáy hắn,ấm áp khí tức cùng hơi thở thanh nhã lan tràn vào vành tai,vào mũi khiến hắn hoảng loạn.

Trong nháy mắt hắn nổi lên dục vọng,là trần trụi dục vọng đối với ôn hương nhuyễn ngọc đang nằm trên lưng hắn.

Chuyện này...

Nam nhân trong mắt hiện lên thống khổ.

Sau đó dường như quyết định điều gì đôi mắt trở nên kiên định,nhưng sâu trong đáy mắt là đau thương.

Hắn nghĩ hắn nên giữ khoảng cách cùng cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Ở Bên Kia, Nam Chủ Thịnh Cút!!!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Khách đến thăm nhà

Sau một thời gian ở nhà nghỉ ngơi tỉnh dưỡng,hôm nay Hứa Thanh Trúc Vi chuẩn bị để ngày mai đi học.

Cô lục lọi nửa buổi,moi từ trong phòng chứa đồ ra một chiếc xe đạp.

Vốn dĩ cái xe này là một đôi với xe của nam chủ Cung Húc Dương,mua từ lúc hai người 15 tuổi,nhưng nguyên chủ không thích đi xe đạp nên cho nó vào xó.

Sau này Cung Húc Dương vì lấy lòng nữ chủ mà khiến nàng nhục nhã,chiếc xe này trực tiếp bị nguyên chủ đập phá.

Bây giờ đổi một linh hồn từ nơi khác đến,cô rất vui về “cứu” nó ra từ trong bụi bặm,tỉ mỉ lau chùi.

Kiếp trước cô đã mài mòn quần jean trên yên xe đạp giao từng tờ báo,từng bình sữa khắp nơi kiếm tiền trang trải học phí.

Sau này thành đạt,với thân phận địa vị của cô lúc đó cô phải nói “goodbye” với chiếc xe đạp thân quen ngồi vào những chiếc bốn bánh thời thượng.

Bây giờ tìm lại cảm giác đi xe đạp y hệt tìm lại bản thân quả thật không tệ.

Điều này khiến Hứa Thanh Trúc Vi rất vui vẻ.

Cô vừa lau chùi bụi bặm trên thân xe vừa cao hứng nâng giọng cất tiếng hát.

Hình ảnh này nhìn như thế nào cũng có cảm giác không đời nào được mất.

Ba người đàn ông đứng ngoài cửa không hện mà cùng nghĩ.

Hứa Văn Vũ Triệt cùng Kiều Thái Hy vừa bước vào cổng liền thấy Cung Húc Dương cho tay vào túi quần, hai mắt nhìn chăm chú vào một vị trí trong sân, ánh mắt nhu hoà còn có nhộn nhạo tình ý..

Một giọng hát trong vắt vang lên, âm thanh quen thuộc khiến Hứa Văn Vũ Triệt kinh ngạc, mà Kiều Thái Hy trong mắt hiện lên một tia nghiêng ngẫm.

Đây là..

Giọng tiểu Vi!!!

Hứa Văn Vũ Triệt men theo tiếng hát nhìn qua, liền thấy một bóng dáng đang một bên cạo rửa một bên hừ hừ ca hát.

Cô mặc một chiếc áo ngắn tay cổ thuyền màu kem viền màu nâu, váy ngắn cùng màu với viền áo lộ ra đôi chân thon dài trắng nõn.

Tóc cột cao thành đuôi ngựa nhẹ nhàng thi triển ra chiếc cổ bóng loáng non mềm.

Rõ ràng là cô, muội muội của hắn, nhưng dường như mỗi lần nhìn cô hắn đều không dứt kinh ngạc.

Muội muội biết ngoại ngữ?

Hắn nhưng là kẻ hơn ai hết biết trình độ “ngoại ngữ” của cô nó thâm hoạ nhường nào, nhưng qua giọng hát lại không thể nghĩ ngờ trình độ ngoại ngữ của cô tuyệt đối là chuyên nghiệp..

Có câu, nếu muốn kiểm tra trình độ ngoại ngữ một người, hãy lắng nghe người đó cất tiếng hát, bởi vì lời ca người đó hát lên trực tiếp biểu hiện khả năng học ngoại ngữ của họ.

Mà thông qua bài hát này, có thể thấy Hứa Thanh Trúc Vi tuyệt đối là người giỏi ngoại ngữ.

Tiếng hát vừa dứt, cô xoay người vịn vòi nước, đang định phun sạch lớp bột sau đó mang đi phơi nắng thì một tiếng vỗ tay làm cô giật mình.

“bravo”

Kiều Thái Hy vỗ tay tiến đến, hắn mở miệng đang định nói gì đó không ngờ Hứa Thanh Trúc Vi vì quá độ giật mình khiến tuột trong tay vòi nước xuống đất ..

Mà vòi nước trực tiếp phun Kiều Thái Hy tới tấp mặt mũi.

Hứa Văn Vũ Triệt cùng Cung Húc Dương nhìn một màn này vội vàng chạy đến, một người ôm lấy Hứa Thanh Trúc Vi để tránh nước văng vào người cô, người còn lại nhanh tay tắt vòi nước.

Hai người nhất trí bỏ qua vì kinh ngạc không kịp phản xạ ngã lăn dưới đất Kiều Thái Hy, đều đi vào phòng, để mình hắn trợn mắt há mồm nhìn theo.

Cuối cùng bất đắc dĩ lồm cồm bò dậy, phì phì một thân bùn đất lết vào nhà.

Trong nhà.

Hứa Thanh Trúc Vi ngoan ngoãn ngồi trong lòng ca ca, để hắn lau tóc cho mình, mà Cung Húc Dương tắt vòi nước theo sau cũng ngồi đối diện.

Cô tò mò đánh giá người đàn ông trước mắt, đó là một thiếu niên tầm tuổi cô, bộ dạng anh tuấn phóng khoáng, mái tóc màu nâu hơi rủ xuống chân mày che đi vàng trán, một đôi mắt hơi hẹp trông mắt màu xanh lơ.

Trong đầu cô không hên mà xuất hiện. hai chữ : “Con lai”

Soái như vậy hắn là nam chủ, vấn đề là sẽ là ai trong số nam chủ đây?

Cung Húc Dương nhìn tiểu mèo lười ánh mắt to tròn xoay chuyển không chớp mắt nhìn hắn, chỉ cảm thấy trái tim không bình tĩnh loạn nhịp.

Đây là cái kia lòe loẹt vị hôn thê của hắn?

Trong trí nhớ mờ ảo chỉ có một bóng tiểu cô nương mặc váy công chúa luôn đi theo phía sau hắn gọi hắn Húc caca.

Sau khi tiểu cô nương lớn lên ngược lại dần xa cách hắn, sau đó cũng lại không thấy bóng dáng nhỏ xinh đi theo hắn lần nào nữa.

Sau này nghe nói cô ấy lớn lên trang điểm lòe loẹt, chanh chua, đua đòi, lại lăng lơ ve vãn khắp nơi, dần dần chút cảm tình mờ ảo trong tim hắn cũng bị những lời đồn thổi ăn mòn.

Còn nhớ có lần hấn nhìn thấy cô theo đuôi phía sau Âu Dương thiếu gia, khá xa không rõ nhưng có thể thấy đó là một nữ nhân ăn mặc hồ hang, trang điểm không hợp lứa tuổi.

Nếu không phải bạn hấn kéo hấn lại trên chọc “vị hôn thê của cậu kia” chắc co lẽ hấn cũng không thể nào gộp bóng dáng bé xinh váy hồng kia cùng nhữ nhân trước mắt là một.

Vậy mà bây giờ trước mắt hấn nhìn thấy gì?

Một cô gái rạng rỡ dưới ánh mặt trời, mắt to tròn lúng liếng trong suốt không chút tạp chất nhìn hấn như nhìn thấy tận linh hồn, môi anh đào no đủ ướn mọng khiến người ta miên man mơ ước được chạm vào nó.

Đúng lúc này Kiều Thái Hy bước vào.

Hứa Thanh Trúc Vi ngược mắt nhìn nam nhân trước mặt sau đó ghét bỏ dời đi ánh mắt.

Hứa Văn Vũ Triệt theo biểu hiện của Hứa Thanh Trúc Vi cũng nhìn sang sau đó đồng dạng nhú mày ánh mắt ghét bỏ mở miệng nói.

“Nhà tắm ở cuối hành lang bên phải”

Kiều Thái Hy trán nổi gân xanh.

Hào a. Hai anh em các người cũng đừng ghét bỏ ánh mắt nhìn hấn.

Đừng quên hấn như thế này là do mọi người làm.

Kiều Thái Hy đối với Hứa Thanh Trúc Vi không nở trách cứ, liền hung hăng trừng mắt bạn thân của mình, sau đó dưới sự làm nger của Hứa Văn Vũ Triệt đành lủi thủi lê thân đầy bùn đất vào phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Ở Bên Kia, Nam Chủ Thịnh Cút!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Rắc rối nhỏ trong phòng tắm

Ngoan ngoãn đợi cho Hứa Văn Vũ Triệt lau khô đầu tóc, Hứa Thanh Trúc Vi đứng dậy đi lên lầu.

Bởi vì Hứa Văn Vũ Triệt kịp thời ôm cô tránh ra nên cũng không bị ướt nhiều, bất quá có vài chỗ dính dính lên người hảo khó chịu, cô muốn thay đồ.

Bước vào căn phòng màu xanh lam, có cảm giác cô đang ở giữa đại dương, nói không nên lời thoải mái.

Kiếp trước cô thích nhất màu này.

Mà căn phòng cũng như vật dụng hồng hồng “kinh dị” kia cô đã cho đổi toàn bộ trước ánh mắt tràn đầy ý cười của Hứa Văn Vũ Triệt.

Cô chọn một bộ váy hơi trễ vai màu xanh lam, phù ren trắng trên tay và viền váy, bên hông cắt một cái nơ to cũng màu xanh lam, theo từng bước đi cánh nơ vung vẩy.

Mái tóc đen dài hơi xoắn tự nhiên đã được thay thế cho mái tóc xanh xanh đỏ đỏ trước đó.

Cả người cô tản ra hơi thở thanh xuân.

Cung Húc Dương ngậy ra nhìn theo bóng người từ trên lầu bước xuống, di thể nào cũng không dời nổi ánh mắt.

Hứa Văn Vũ Triệt đầu tiên là kinh diễm, sau đó mạnh quay sang Cung Húc Dương, thấy hấn nhìn không chớp mắt mà trong đáy mắt tình ý nhộn nhạo thì trong lòng trầm xuống, hai tay đặt trên đùi không tự giác xiết chặt.

Tại sao?

Rõ ràng đã tự nhủ như vậy là sai trái, không được phép tiếp tục.

Cớ sao lại có cảm giác khó thở không thông khi phát hiện cô vô cùng thu hút ánh nhìn từ người khác?

Hứa Văn Vũ Triệt kìm nén cảm giác muốn đứng dậy ôm lấy cô lủi vào trong phòng, để không bất cứ ai biết được vẻ đẹp của cô trừ hấn.

“tiểu Vi, em mang đồ vào cho Hy ca ca đi” Hứa Văn Vũ Triệt đưa cho Hứa Thanh Trúc Vi xấp đồ trong tay.

Vốn là hấn đang chuẩn bị mang vào phòng tắm cho Kiều Thái Hy nhưng nhìn đến ánh mắt “xuân tâm nhộn nhạo” của Cung Húc Dương, hấn một chút cũng không muốn để cho hai người ở riêng.

Vì vậy tốt nhất là để tiểu Vi đi.

Hứa Văn Vũ Triệt không biết hành động này của hấn trực tiếp khiến hấn trong tương lai lại thêm một cái cùn tranh giành, chia sẻ muối muối với mình.

Nếu không cho dù kéo cả ba đi đưa đồ cho Kiều Thái Hy hấn cũng làm.

Hứa Thanh Trúc Vi vâng dạ nhận lấy đồ đi vào trong phòng tắm.

Bởi vì phòng tắm chia làm hai ngăn, một ngăn để thay đồ cùng giặt quần áo bản một ngăn có một cái hồ rất lớn dùng để cho khách tắm rửa, giữa hai ngăn có một cái cửa kéo qua hai bên kiểu Nhật Bản (người trog nhà thì mỗi phòng có một phòng tắm riêng.)

Cho nên Hứa Thanh Trúc Vi chỉ gỡ vài cái tượng trưng, cũng không đợi có người trả lời rất tự nhiên đi vào trong phòng.

Cô đi đến bên giỏ chứa đồ cho bộ đồ vào đó, lại phát hiện một bộ đồ bản lấm lem bùn đất nằm trong góc sàn nhà.

Không khó để đoán ra chủ nhân chính là kẻ “chụp ếch” lúc nãy ngoài vườn.

Nghĩ đến tình cảnh Kiều Thái Hy bị phun một thân nước cô cười khẽ , cúi người nhặt bộ quần áo cho vào máy giặt.

Mà cùng lúc đó, Kiều Thái Hy từ trong phòng tắm bước ra, trên hông chỉ quấn mỗi một cái khăn tắm, mái tóc hơi rối nhỏ giọt những giọt nước như pha lê trượt trên khuôn ngực rắn chắc của hấn, đường cong hoàn mỹ đến cực điểm, cơ bụng sáu múi rõ ràng.

Hấn hơi tựa lưng vào cánh cửa, cả người tản ra hơi thở lười biếng, khoanh tay nhìn bóng dáng đang loay hoay trước mặt.

Cô gái nhỏ này hấn biết, Hứa Văn Vũ Triệt có một đạo luôn than thở cùng hấn rằng, muối muối mình bước vào thời kỳ nổi loạn.

Lúc đó hấn cũng chỉ nghe đại khái là cô muối muối kia thay đổi trở nên trái ngược hoàn toàn muối muối ngoan ngoãn trước đây của hấn, trở thành một cô gái son phấn đậm đặc, nồng nặc nước hoa, lại ăn mặc ngà ngón...

Đại loại là hấn cũng không quá bận tâm, chỉ đóng vai người qua đường nghe bạn thân mình tâm sự mà thôi..

Thế nhưng hiện tại..

Hứa Thanh Trúc Vi cho đồ bản vào máy giặt xong, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Kiều Thái Hy để trần nửa thân trên , lưng tựa cửa đắm đắm nhìn mình thì hơi giật mình, nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh nở nụ cười tươi tắn hướng hấn mở miệng,

“ô,anh tắm xong rồi à, thật ngại quá, em mang đồ cho anh đây”

Cô nhanh nhẹn lấy ra bộ đồ lúc nãy đặt trong giỏ đưa cho hấn.

“ân” Kiều Thái Hy đưa tay tiếp nhận bộ đồ từ tay Hứa Thanh Trúc Vi gạt đầu, ánh mắt mang theo nghiền ngẫm.

Cô gái nhỏ rất đẹp, nhưng điều làm hấn chú ý là thỉnh thoảng cô lại toát ra một khí chất thành thực, bình tĩnh đến bất ngờ, hoàn toàn không phù hợp với tuổi của cô hiện tại.

Chẳng hạn vừa rồi, nhìn hấn loả nửa thân trên, trong mắt cô rõ ràng có bối rối, nhưng lại nhanh như chớp trở lại bình thường trấn định mỉm cười với hấn.

Nếu là nữ nhân khác hấn là hét ầm lên, sau đó trong lòng thích mỹ nam phải chết, ngoài mặt lại tỏ vẻ ngại ngùng xấu hổ.

Hấn cho tay vào áo cứ thế thay luôn, không có ý định đợi Hứa Thanh Trúc Vi đi ra ngoài.

“như vậy..em xin..” Hứa Thanh Trúc Vi nhìn hấn vô cùng tự nhiên như vậy có chút buồn cười, cô mở miệng định nói “anh thay đồ đi, em ra ngoài” thì ánh mắt đảo qua dưới chân mình, ánh mắt mở to, đang nói chợt im bặt, khuôn mặt trắng bệch.

Kiều Thái Hy đã xỏ một tay vào trong áo, cảm giác không gian đột nhiên im ắng thì hơi nghi hoặc đưa mắt nhìn.

Hấn còn chưa kịp định thần thì đã thấy một bóng đen nhào vào lòng mình, bản năng đưa tay ôm lấy.

Cúi đầu nhìn xuống hấn hơi kinh ngạc.

Chỉ thấy cô gái vừa nãy còn vô cùng trấn tĩnh giờ dần hiện tại hai tay ôm chặt lấy hấn, cổ sức nép vào lòng hấn không ngừng run rẩy.

“có chuyện gì vậy?” Kiều Thái Hy chớp mũi truyền đến hương thơm sâu kín của thiếu nữ, nhàn nhạt mùi bạc hà mát lạnh, tay không tự giác thiếp chặt hơn cái ôm.

“có...có...có...”

“có cái gì?”

“có gián...ô...ô...ô” Hứa Thanh Trúc Vi xanh mặt oà khóc, càng ra sức treo trên người Kiều Thái Hy.

Kiều Thái Hy nghe xong ngẩng ra..

Gián?

Hắn đưa mắt tìm kiếm, cuối cùng hơi nghiêng thân mình mang theo cả cô, đưa tay tóm lấy con vật đang bò dưới chân mình giờ lên trước mặt cô.

“con này à?”

“...” Hứa Thanh Trúc Vi mặt cắt không còn chút máu, mắt to trực tiếp ngập nước, cô hét toáng lên.

“A...AAA...AAAAAA...AAA”

“này, này, tiểu Vi..” Kiều Thái Hy định giữ cô gái nhỏ đang không ngừng vùng vẫy lại, không chú ý đưa con gián lại gần Hứa Thanh Trúc Vi, và thế là..

“Chát”

Hứa Thanh Trúc Vi nhảy xuống đất, rời khỏi vòng tay Kiều Thái Hy đang sững sốt bởi cảm giác nóng bỏng trên mặt.

Hắn...bị tát? Kiều Thái Hy xoa xoa má phải còn chưa kịp định thần.

Đúng lúc này, cửa phòng tắm đột nhiên mở toang ra, Hứa Văn Vũ Triệt khuôn mặt u ám xuất hiện. Theo sau là Cung Húc Dương đồng dạng vẻ mặt lo lắng.

Hứa Thanh Trúc Vi nhìn ca ca bước vào không nghĩ ngợi liền nhào vào lòng hắn, hô to,

“ca...ô...ô”

“ân, không sao, không sao, ca ở đây” Hứa Văn Vũ Triệt một bên vuốt lưng muội muội, một bên âm trầm liếc nhìn Kiều Thái Hy đang ngây ra đứng bên kia.

Trên khuôn mặt anh tuấn của hắn in năm dấu ngón tay rõ rệt, nhìn bộ dạng chật vật của Kiều Thái Hy, ánh mắt hắn (HVVT) như muốn ăn tươi nuốt sống hắn (KTH) vậy.

“chuyện gì xảy ra?”

“huhu...”

“ngoan, nói cho ca, làm sao?”

“huhu..”

“Kiều Thái Hy...” Hứa Văn Vũ triệt hai mắt bắt đầu nổi bão, hắn (KTH) rốt cuộc đã làm gì muội muội của hắn?

“ca..”

“ân?”

“có gián” Hứa Thanh Trúc Vi ngẩng đầu nói xong lại chui vào lồng ngực của Hứa Văn Vũ Triệt.

Hứa Văn Vũ Triệt ngẩng ra, sau đó nhìn con gián đang vùng vẫy trong tay Kiều Thái Hy có chút dờ khóc dờ cười.

Tâm tình âm u lúc trước đột nhiên tốt lắm.

Ôm lấy muội muội đi ra ngoài, không quay đầu ném một câu:

“thay đồ nhanh đi”

“Cạch” cửa nhà tắm khép lại, không gian im ắng.

Mọi chuyện cứ thế hạ màn.

Kiều Thái Hy nhìn cửa đóng im ỉm, giờ con gián lên trước mặt nhìn nhìn, xoa xoa bên má, môi mỏng yêu điểm câu lên một vòng cung.

“thứ vị a...” Hấn thả con gián vào thùng rác tự động, con gián lập tức biến mất.

Thùng rác tự động dẫn rác đến lò xử lí rác thải của thành phố, trực tiếp đốt thành tro bụi.

--- -----phòng khách-----

“Hy ca ca, em xin lỗi” Hứa Thanh Trúc Vi xấu hổ nhìn năm đầu ngón tay trên gương mặt điển trai của Kiều Thái Hy, mở miệng.

“ăn..một bữa cơm” Kiều Thái Hy xoa xoa má mỉm cười.

“ah?”

“muốn tạ lỗi thì mời anh một bữa cơm” Kiều Thái Hy cười sáng lạng giải thích.

“à.. nhất định” Hứa Thanh Trúc Vi nhoẻn miệng tươi tấn cười.

Cô đứng dậy đưa tay rót trà.

“anh là Cung Húc Dương” một bên trầm mặc từ đầu đến cuối Cung Húc Dương đột nhiên mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Ở Bên Kia, Nam Chủ Thỉnh Cút!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Vị hôn phu trong truyền thuyết

“....Anh là Cung Húc Dương”

Hứa Thanh Trúc Vi nghe tên gọi thì hơi ngừng lại động tác rót trà.. Đưa mắt nhìn sang nơi phát ra giọng nói.

Cung Húc Dương?

Nói vậy đây là vị hôn phu trong truyền thuyết của nguyên chủ ?

Hứa Thanh Trúc Vi trong đầu nhanh chóng dò lại các tình tiết trog cuốn tiểu thuyết, tính toán tiến độ kịch tình.

Nếu nam chủ Cung Húc Dương đã tìm đến nhà, như vậy hẳn là kịch tình tiến triển đến đoạn từ hôn.

Mà rất có thể đây là lần từ hôn thứ hai. Bởi vì lần từ hôn trước nguyên chủ là không có ở nhà, nguyên chủ lúc đó còn đang tìm cách “quyến rũ” Âu Dương Kinh Phong tại bệnh viện.

Lần trước hẳn đến nhà một lần, là vì nghe được rất nhiều lời đồn đãi xú danh xung quanh vị hôn thê này tại bệnh viện trog thời gian nguyên chủ theo đuổi Âu Dương Kinh Phong, nên tự chủ trương đến huỷ hôn mà không xin phép ba mẹ.

Sau đó bị Hứa Văn Vũ Triệt mắng cho một trận trở về.

Mà lần này, hẳn là đã có được sự đồng ý của Cung ba Cung Mẹ đi.

Trùng hợp là hết như nguyên tác, hôm nay cô có ở nhà.

--- -----

Mà theo như nguyên tác, hôm nay, khi nam chủ lần nữa đề ra ý kiến huỷ hôn nguyên chủ mặc dù không yêu nhưng suy cho cùng Cung Húc Dương cũng là thanh mai trúc mã.

Nguyên chủ do dự.

Đúng lúc này thì Cung Húc Dương liền mở miệng bắt đầu liệt kê những lời đồn đãi về nguyên chủ sau đó buông lời nhục nhã cô.

Tuy nói không có tình yêu, nhưng là cùng lớn lên với nhau, ít nhiều nguyên chủ cũng có tình cảm với nam chủ.

Đã từng có thời thơ ấu vui vẻ trải qua cùng nhau, cho nên nghe nam chủ nói những lời lạnh thấu tâm khiến nguyên chủ lâm vào buồn bã.

Tuy nói cô buồn, nhưng nhiều hơn là bình thản.

Lúc này nếu hủy hôn như vậy chẳng phải cô sẽ có thể đường đường chính chính mà quen Kinh Phong ca ca sao.

Khi nguyên chủ định mở miệng đáp ứng thì Hứa Văn Vũ Triệt nổi trận lôi đình.

Muội muội của hần cho dù trở nên chua ngoa đáng ghét, chung quy làm ca ca hần sao có thể cho phép có người hết lần này đến lần khác yêu cầu hủy hôn, vũ nhục muội muội mình.

Vì vậy, dưới con thịnh nộ của Hứa Văn Vũ Triệt, Cung Húc Dương xám xịt rời khỏi Hứa gia, lại không cẩn thận va vào nữ chủ vừa đi làm thêm về.

Đây cũng là lần đầu Cung Húc Dương gặp nữ chủ.

Bởi vì vừa giáp mặt Hứa Thanh Trúc Vi son phấn lòe loẹt tại Hứa gia tâm tình phiền táo, nay chạm mặt một thiếu nữ thanh tú dịu dàng, áo sơ mi quần jean khoẻ khoắn khiến hần vừa nhìn liền phá lệ có hảo cảm.

Thêm vào đó, quang hoàn “ người gặp người thích hoa gặp hoa nở “ của nữ chủ quá cường đại, cho nên Cung Húc Dương rất nhanh phải lòng nữ chủ.

Là một công tử con nhà thế gia, cha là Giám đốc công ty Môi giới bất động sản lớn nhất cả nước. Mẹ là Ủy viên nghị viện.

Gia thế hào, bản thân hần lại anh tuấn soái khí. Cho nên Cung Húc Dương ở lúc triển khai theo đuổi nữ chủ khi, gần như cả trường đều biết.

Mà nguyên bản vị hôn thê là nguyên chủ, hôn ước còn chưa hủy, Cung Húc Dương làm vậy chẳng khác nào cho cô một cái tát vang dội lên mặt, mà đối tượng lại là đứa con gái nuôi trong nhà.

Tuy nói nguyên chủ ngu ngốc ngây thơ bị nữ chủ không ít lần nắm mũi dắt đi, nhưng sâu tận trong khung xương vẫn là kiêu ngạo, bị chính tỷ muội trong nhà cướp vị hôn phu cho dù chỉ là trên danh nghĩa, đây cũng thật quá nhục nhã rồi.

Do đó nguyên chủ trực tiếp đi tìm nữ chủ hỏi cho rõ, bị fan nam của nữ chủ trong trường sỉ nhục thóa mạ.

Kể từ đó xú danh của nguyên chủ không biết vì lý do gì bay đầy trời. Đối với chuyện này nữ chủ Nhan Ôn Nhu trước sau như một, luôn hoà nhã khuyên giải những người có ấn tượng xấu với nguyên chủ.

Theo đó, nguyên chủ thanh danh càng ngày càng bản, mà thanh danh nữ chủ càng ngày càng “nước lên thuyền lên.”

Không ai biết nguyên chủ là Hứa gia thiên kim, bởi vì ai cũng nghĩ nữ chủ mới là.

Àn, đại loại là..một xô máu chó đấy mà.

Cung Húc Dương nhìn Hứa Thanh Trúc Vi nhìn mình ngây ra thì có chút vui vẻ, mà vui vì cái gì hần cũng không rõ.

“Vũ Triệt ca, hôm nay em đến đây để..” lời vừa thoát ra Cung Húc Dương liền cảm miệng.

Phải rồi, mục đích hôm nay hần đến đây là để từ hôn. Hần đã xin được sự đồng ý của ba mẹ.

Nhưng từ lúc nhìn cô gái trước mặt này đến giờ ánh mắt hần đều không tự chủ đặt trên người cô, như vậy..

Cung Húc Dương ánh mắt lần nữa không tự giác dịch chuyển từ Hứa Văn Vũ Triệt đặt lên Hứa Thanh Trúc Vi.

Chỉ là vừa đặt lên hần liền sững sờ.

Bởi vì tầm mắt cô đang đặt trên người hần.

Đó là một ánh mắt lạnh như băng đang nhìn mình.

Hứa Thanh Trúc Vi khuôn mặt vô cảm nhìn Cung Húc Dương, đây là kẻ đầu sỏ sau nữ chủ gây nên bi kịch cuộc đời của nguyên chủ.

Tuy nói chỉ là gián tiếp, nhưng chính hần đã khiến nguyên chủ đi vào con đường thanh bại danh liệt.

Thậm chí đó còn là mở đầu cho chuỗi những ngày đau khổ của nguyên chủ sau này.

“Cung Húc Dương” Hứa Văn Vũ Triệt nhẹ gầm lên.

Lẽ nào hôm nay hấn lại đến đề cập chuyện lần trước?

Lần trước muội muội không có ở nhà, hấn có thể giấu nhem đi. Nhưng hiện tại..

Hứa Văn Vũ Triệt lo lắng nhìn Hứa Thanh Trúc Vi.

Lại thấy cô cũng vừa vận nhìn sang mình.

“caca, hôm nay Húc Dương đến đây hấn là tiếp tục đề tài hủy hôn lần trước đi?” Hứa Thanh Trúc Vi thu hồi tầm mắt trên Người Cung húc Dương nhìn Hứa Văn Vũ Triệt hỏi.

Nghe Hứa Thanh Trúc Vi nói xong, Hứa Văn Vũ Triệt kinh ngạc vạn phần, mà Cung Húc Dương thân mình trực tiếp cứng đờ.

“muội..?” Hứa Văn Vũ Triệt nghi ngờ mở miệng.

Bởi vì lần trước Cung Húc Dương làm náo động không nhỏ nên không ít người làm thuê trong nhà biết được, vì vậy, hấn đã dặn dò tất cả mọi người giúp việc trong nhà giữ kín.

Làm sao muội muội lại biết được?

Cung Húc Dương trong lòng chợt phát lạnh, một cảm giác bất an lan tràn, nhưng hấn có chút thấp thòm.

Hấn bản năng cảm giác được phải nhanh chóng nói gì đó ngăn chặn lại câu nói tiếp theo của Hứa Thanh Trúc Vi, nếu không hấn sẽ hối hận.

Vì vậy hấn mở miệng, bất quá không đợi hấn phát ra âm thanh một giọng nói thanh lãnh đã vang lên.

“nếu đã vậy, chúng ta hủy hôn đi” Hứa Thanh Trúc Vi âm thanh không cảm xúc truyền đến.

Hứa Văn Vũ Triệt bản năng sẽ ngăn cản, nhưng nhìn ánh mắt kiên quyết của muội muội hấn mở miệng rồi lại ngậm miệng.

Hấn thừa nhận, nghe muội muội nói câu đó trong lòng nói không nên lời vui vẻ.

Nghĩ đến muội muội trên danh nghĩa là thuộc về người khác, Hứa Văn Vũ Triệt cảm thấy trái tim mình như bị đào một khối lớn.

Hiện tại..

Hứa Văn Vũ Triệt im lặng khiến Hứa Thanh Trúc Vi thờ phào nhẹ nhõm. Tuy nói ý cô đã quyết nhưng nếu ca ca không đồng ý cô sẽ tổn không ít công sức để giải quyết gọn gàng vụ này.

Mà một bên im lặng từ đầu đến cuối Kiều Thái Hy ánh mắt tràn đầy hứng thú.

Ngày hôm nay cô gái nhỏ này đã cho hấn thấy nhiều gương mặt khác nhau, lúc thì ngây thơ trong sáng hát ca, lúc thì tinh nghịch ghét bỏ nhìn hấn, khi lại tỉnh lặng trưởng thành, chớp mắt lại yếu đuối mong manh sợ một con gián, và bây giờ là một vẻ mặt kiêu ngạo bất tuân, lạnh nhạt từ trong xương tủy..

Cô sẽ còn bao nhiêu mặt khác nhau mà hấn còn chưa biết?

Hấn nghĩ có lẽ hấn bị tiểu mèo lười trước mắt hấp dẫn rồi a.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Ở Bên Kia, Nam Chủ Thịnh Cút!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Náo động trường học, nam chủ hiện

Trường đại học K.

Toạ lạc tại trung tâm thành phố, ngay tuyến đường trung tâm, một ngôi trường có hàng nghìn năm lâu đời lịch sử.

Tại nơi này, ra đời vô vàn những tinh anh của đất nước.

Chất lượng đào tạo, bề dày lịch sử, cùng cơ sở vật chất đứng top ten trên thế giới, ngôi trường này gần như là nơi phụ huynh “chọn mặt gửi vàng” con em họ.

Bất quá chất lượng đào tạo hào thường đi đôi với học phí giá tận trên trời, cho nên không phải ai cũng có đủ điều kiện vào ngôi trường này học.

Tất nhiên “con ông cháu cha” là ngoại lệ!!!! Điều này cho dù bất cứ thế giới nào đều đúng cả.

Hứa Thanh Trúc Vi là con gái thị trưởng, tất nhiên sẽ không ngoại lệ học tại trường này.

.

.

Bước xuống xe đạp, chậm chạp dắt vào khuôn viên, Hứa Thanh Trúc Vi một bên dắt xe đạp một bên chậm rãi quan sát ngôi trường bậc nhất nước Q này.

Quả không hổ danh là trường tư nhân dành cho con em giới quý tộc và chính trị thời xa xưa, nhìn như thế nào cũng cảm thấy nơi này là một tác phẩm kiến trúc hoàn hảo.

Âm thầm gật đầu, Hứa Thanh Trúc Vi tiếp tục quan sát các kiến trúc.

Cô không biết hình ảnh một cô gái mái tóc hơi uốn lượn màu hạt dẻ được buộc cao xoắn trên lưng, mắt to linh động nhìn trái nhìn phải, da dẻ mịn màng như da em bé, tai mang headphone dắt chiếc xe đạp nhỏ xinh đi là cảnh tượng gây huyền ảo cỡ nào.

Tại khuôn viên trường đại học K, người có thể thấy đủ loại xe hơi thời thượng, đủ mọi loại moto khiến những kẻ yêu động cơ phân khối lớn mê mẩn tâm thần.

Nhưng xe đạp có vẻ như là ...gần như không có.

Trong nguyên tác, chiếc xe đạp này sau hai tuần nữa sẽ được nữ chủ ngỏ lời hỏi mượn, được nguyên chủ đồng ý.

Mà Cung Húc Dương từ sau lần gặp kia liền đối với nữ chủ có chút nhớ mong gặp lại, sau lại thấy cô cười lên xe đạp nhìn như thế nào cũng cảm thấy cô thật khiến tôn, hiện dụ liền cứ thế mà yêu nữ chủ.

Ách...công nhận lũ nam chủ trong mấy cái truyện ngôn tình thường đầu bị kẹt khi gặp nữ chủ. Thế quái nào mà nhìn phát yêu ngay được hay vậy!!

Hứa Thanh Trúc Vi không biết, hiện tại có hai con thú dữ đang nhìn nàng chăm chăm từ hai vị trí khác nhau... bất quá trên khuôn mặt, đôi mắt đều hiện lên vẻ nghiền ngẫm, thú vị.

-“ai kia a? đó là thiên kim nhà nào? ta vì sao không biết đó là ai?” một nam sinh nhìn theo cô gái đó hỏi người bên cạnh.

-“không biết, nếu trường có một nữ thần như vậy, ta hẳn phải biết a? đằng này..” mắt kính nam đẩy đẩy gọng kính nhìn theo bóng dáng của cô gái kia, nói.

-“có lẽ là học sinh chuyển trường a!?” nam sinh khác nói.

-“ôi chao ôi, sao mà đẹp quá..”

-“...”

-“...”

-“...”

Vô số lời đồn đãi cứ thế được sinh ra, một đồn mười mười đồn trăm, trong một thời gian ngắn, dường như cả đại học K đều biết sáng hôm nay có một vị nữ sinh đẹp như tiên từ đi vào.

Mà nguyên nhân gây náo loạn hiện tại còn chưa hay biết gì, đang nơi nơi tham quan chạy loạn.

Sau đó,...

Tại khu sinh thái của trường, khu nhà kính trồng hoa.

Nhìn đủ mọi loại hoa khoe sắc rực rỡ Hứa Thanh Trúc Vi hai mắt cười đến vui vẻ.

Cô thích nhất là hoa nhài.

Nhẹ nhàng đem xe tựa vào hàng rào gỗ, Hứa Thanh Trúc Vi mở cửa nhà kính bước vào.

Đập vào mắt vào mũi là nhiều loại hương hoa xen lẫn vào nhau, đủ mọi màu sắc.

Nụ cười trên môi dường như không khép lại được, Hứa Thanh Trúc Vi ngẩng đầu nhìn trên cao, treo những chậu lan cao quý lãnh diễm, dưới chân vẫn bước đi.

Sau đó, đất trời đảo lộn.

Hứa Thanh Trúc Vi bất ngờ vấp chân phải cái gì đó, nhào xuống đất.

Cảm giác đau đớn cũng không xuất hiện, ngược lại, có chút nóng hằm hập, đồng thời mềm mềm.

Cô hé một bên mắt ra thăm dò, lại lọt vào một đôi mắt màu nâu đồng quyền rũ đang nhìn mình.

Cô ngây ngẩn cả người, chợt nhận ra, mình đang “cưỡi” trên thân người ta, hơn nữa còn là một nam nhân, mà hai tay cô thì đang chống vào lồng ngực rắn chắc của hắn, độ ẩm từ thân nam nhân truyền đến có chút bông tay, liền vội vàng rời khỏi.

Không ngờ nam nhân kia đột ngột đưa hai tay xiết chặt vòng eo mảnh khảnh của cô, ép cô ngồi xuống.

Theo quán tính, cô lần nữa nhào vào lòng hắn, chỉ là...

Hứa Thanh Trúc Vi tròn mắt nhìn gương mặt phóng đại trước mắt mình.

Cô...cô...cô và hắn..

Hôn nhau?????

Còn chưa đợi cô kịp phân tích tình huống làm ra phản ứng, Hứa Thanh Trúc Vi liền cảm giác được bờ môi mềm của mình bị nhẹ nhàng liếm mát, gặm cắn...

Mà đối tượng tự nhiên là nam nhân nằm dưới thân nàng.

Cô khiếp sợ, hơi há miệng, ngay lập tức một vật mềm mại chui vào khoang miệng của cô, bắt đầu càn quét.

-"Ừm." Hứa Thanh Trúc Vi giãy giụa.

-"nhắm mắt" một giọng nam trong trẻo lạnh lùng vang lên.

Hứa Thanh Trúc Vi giật mình, quên cả phản ứng, mặc nam nhân bài binh bố trận tiến công chiếm đóng miệng mình.

Vì lẽ đó, mỗi nam nhân một bên hưởng thụ môi mềm thơm ngát một bên trong lòng tán thưởng : Ân, mèo ngoan biết nghe lời.

Hứa Thanh Trúc Vi đứng trên sân thượng toà nhà mười lăm tầng, nhìn xuống khuôn viên trường học chỉ cảm thấy hôm nay cả người cũng không tốt.

Rốt cuộc là sáng nay cô bước chân ra ngoài là chân trái vẫn là chân phải đâu?

Sao xui quá vậy nè!!!! Huhu!!!

-"AHHHHHHHHHH...tên khốn kiếp, dám cưỡng hôn ta, gặp lại có người đẹp mặt .." Hứa Thanh Trúc Vi ngửa cổ kêu gào.

Cô không biết hành động này của cô đã kinh động đến một đại nhân vật đang nhắm mắt ngủ trên nóc nhà kho gần đó.

Nếu cô biết hắn đang nằm gần đó hẳn là hận không thể né càng xa càng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Ở Bên Kia, Nam Chủ Thịnh Cút!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Mộ Nam Y

Trong khi Hứa Thanh Trúc Vi đang phát tiết lên cái hàng rào thép bảo vệ bao quanh sân thượng vì bị một tên “điên” cường hôn, thì trên nóc nhà kho gần đó, một đại nhân vật đang nằm ngủ bị sáo tỉnh giấc.

Một đôi mắt với đôi đồng tử đen kịt, tỉnh mạch tựa như không có khả năng phản xạ ánh sáng nhẹ nhàng mở ra.

Trong đó là một mảnh thanh minh tựa như người ngủ say trước đó không phải là hấn, hoặc giả là từ lúc Hứa Thanh Trúc Vi bước lên sân thượng hấn đã tỉnh giấc.

.

.

Mộ Nam Y đôi mắt hiện lên một tia lạnh lẽo.

Sân thượng là “địa bàn” của hấn. Cả trường đều biết điều này. Là kẻ nào dám lên đây làm ồn ào?

Hấn nhẹ nhàng ngồi dậy, đưa mắt nhìn xuống dưới sân thượng.

.

.

Chỉ thấy một nữ sinh thân hình nhỏ bé, tóc đuôi gà buộc cao đang không ngừng lăm bằm.

Cô dường như có “thù oán ba đời” với cái lưới sắt kia cho nên dùng sức vặn vẹo nó dù chẳng xê dịch được bao nhiêu.

Nhìn cô một bên nghiêng răng nghiêng lợi một bên giơ chân đập vào hàng rào vô cùng hăng hái, Mộ Nam Y bất giác khoé môi trên khuôn mặt băng sương nứt ra một độ cung.

Hấn đột nhiên nghĩ đến cảnh một con mèo hoang nhìn mỡ treo trước mắt mà quá tầm với chỉ có thể không ngừng nhảy lơi chơi.

Hấn hứng thú nhìn cô phát tiết xong sau đó phì phì bụi bẩn trên tay thờ phỉ phỉ vuốt ngực bình ổn hơi thở.

Nhìn thấy cô có ý định đi xuống lầu Mộ Nam Y nhếch miệng sẽ định kêu cô lại thì chuông điện thoại trên người cô vang lên.

.

.

Hứa Thanh Trúc Vi xả xong con tức xoay người sẽ đi xuống lầu, chợt nghe tiếng điện thoại di động reo, cô lấy nó ra cũng không nhìn mà bắt máy.

-”alo?”

-”mèo nhỏ, em đi đâu rồi a?” một giọng nam tà mị lười biếng tràn đầy ý cười vang lên.

Hứa Thanh Trúc Vi nhú mi.

Tên khủng nào nhầm số à? Cô đưa điện thoại ra nhìn số trên màn hình. Vừa nhìn liền nổi hỏa.

Bên trên ghi “La Thiểm Phỉ”.

Không cần đoán cũng biết là ai. Nhất định là tên điên trong vườn hoa lúc này.

Không biết bằng cách nào hấn có thể lưu được số điện thoại trong máy cô.

Hứa Thanh Trúc Vi cắn tức.

.

.

-----20 phút trước tại nhà kính-----

Dưới giàn hoa hồng giấy nở rộ đẹp đẽ, một nam sinh thân thể cao lớn chống một tay lên tường, mà bị nhốt trong lồng ngực hấn là một cô gái dung mạo vô cùng tinh xảo đang “say đắm” nhìn hấn.

Nam sinh mỉm cười dịu dàng nói chuyện cùng cô gái, mà cô gái dường như rất “cảm động” đến nỗi không nói được gì chỉ “thâm tình” nhìn hấn.

Được rồi, đó là về bề ngoài, còn thực tế thì là.

-“...”

-”Nhớ kỹ, anh tên La Thiêm Phi, vì em đã hôn anh, nên từ nay em là của anh.”

La Thiêm Phi nắm cằm của Hứa Thanh Trúc Vi và khẽ cười mở miệng, trong mắt không dễ phát hiện tia vui vẻ cùng dịu dàng.

Hứa Thanh Trúc Vi còn đang chìm đắm trong sựng sốt không phát hiện La Thiêm Phi rút chiếc điện thoại trong túi cô, gọi qua số mình, lưu tên sau đó thả lại vị trí cũ.

Đợi đến khi cô bừng tỉnh liền.. bùng nổ.

Cô nhẹ giơ chân lên, khoé miệng nở một nụ cười lộ ra hàm răng trắng tinh xảo..

Một đập.

Trúng đích.

La Thiêm Phi mở hôi lạnh lập tức tuôn ra như mưa, khuôn mặt tuần tú vụn vẹo méo mó.

Hứa Thanh Trúc Vi hai tay nắm lấy cái cặp liên tục đập vào người La Thiêm Phi, đập hấn tới tăm mặt mũi.

-” này thì dám ăn đậu hũ của bà, này thì dám hôn bà..” một cái đập Hứa Thanh Trúc Vi liền nghiêng răng nói một câu.

Tên Âu Dương Kinh Phong cưỡng hôn nàng thì thôi, xem như nể mặt nguyên chủ cô không tính toán. Còn tên vô danh tiểu tốt này lại là ai? Dám hôn cô?

Hứa Thanh Trúc Vi đã quên cái tát “nổ đom đóm” đêm đó sau khi Âu Dương Kinh Phong hôn cô.:)))

.

.

Chưa hả giận, Hứa Thanh Trúc Vi thả cặp xuống đất, xắn tay áo, giơ nắm đấm lên trước mặt hả một hơi, sau đó...

-”UIDAAAAAA....”

La Thiêm Phi âm thanh vang vọng bốn phía trog nhà kính.

.

.

10 phút sau.

Hứa Thanh Trúc Vi gương mặt hầm hầm mở cửa nhà kính đi ra ngoài.

Sau lưng cô, La Thiêm Phi ôm một bên mắt uý khuất nhìn theo.

-----kết thúc hồi tưởng-----

Nhớ lại lúc này, Hứa Thanh Trúc Vi không chút do dự tắt máy, đưa tay chà xát khoé môi.

Lại trừng mắt nhìn điện thoại sau đó mở nắp kéo sim bẻ làm đôi, vứt xuống đất giơ chân lên đập vài cái, mới thoả mãn hừ hừ cho điện thoại vào túi, mở cửa đi xuống lầu.

Còn chừng năm phút nữa là vào tiết rồi a.

.

.

Cô không biết với gương mặt trái xoan làn da non mềm, môi hồng vênh lên, hai má vì tức giận mà đỏ bừng , hỏn hển trừng mắt điện thoại là như thế nào khả ái.

Mộ Nam Y nhìn cô nhìn đến trong lòng mềm mại. Con mèo này là ai? Vì sao trước giờ hấn chưa từng gặp đâu?

.

-----ta là phân cách tuyến-----

Phòng Y tế.

Kỳ Ngôn từ trong tủ mang ra hộp sơ cứu cứu thương tìm thuốc mỡ cùng bông băng.

Hắn nhìn cậu bạn thân của mình trước mặt có chút khó tin.

-”Thiểm Phi, ai về mặt cậu thế này?”

Phải biết La Thiểm Phi là con của cục trưởng Bộ Quốc Phòng, Karate, Judo, Taekwondo ... tất cả là mười đẳng.

Đừng nói là trong khuôn viên trường chỉ toàn sinh viên trời gà không chặt, cho dù là sát thủ A cấp cũng chưa chắc đụng được góc áo của La Thiểm Phi, như thế nào lại..te tua thế kia?

Chỉ thấy gương mặt tuần tú soái khí của La Thiểm Phi con mắt bên trái bị khoanh một vòng tròn bầm tím, y như gấu trúc nhìn vô cùng buồn cười.

-”ờ, trêu phải con mèo hoang, nó cào cho đấy.. aida nhẹ nhẹ.. đau” La Thiểm Phi xoa xoa bên má trái có chút xuýt xoa vì đau, nghe câu hỏi như chột nhoe đến điều gì, cười đến yếu nghệt.

-”mèo hoang?” Kỳ Ngôn một bên thoa thuốc một bên tò mò.

-”Àn, một con mèo hoang vô cùng khả ái” La Thiểm Phi híp mắt.

Lời tác giả : đề cử truyện cùng thể loại. “Ảnh Hậu Là Đá Lót Đường” nữ phụ văn, 1:1, điện ảnh.

Mọi người ủng hộ a.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Ở Bên Kia, Nam Chủ Thịnh Cút!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: La Thiểm Phi

Hứa Thanh Trúc Vì dựa theo nguyên chủ trí nhớ rất nhanh tìm được phòng học của mình.

Ngành học của cô trong kiếp này là Kinh Tế, y hệt cô ở kiếp trước từng lựa chọn.

Điểm khác biệt là cô ở kiếp trước, chọn Kinh tế vì cô yêu thích mà muốn dựa vào nó để "kiếm cơm."

Mà nguyên chủ là vì mê đắm chàng giáo sư trẻ tuổi Kỳ Ngôn đang công tác tại trường khoa Kinh Tế.

Chỉ tiếc dưới hào quang cường đại của nữ chủ ,nguyên chủ chẳng những nhiều lần làm trò cười mà tiếng xấu đồn đãi khắp cả trường.

Cùng một trường, một khoa,nhưng nữ chủ là học tỷ vạn người mê cả về sắc đẹp lẫn tài trí,còn nguyên chủ là kẻ ngu dốt,háo sắc.

Thêm vào đó,trong trường đồn đãi Nhan Ôn Nhu là con gái thị trường càng làm cho nữ chủ trong mắt mọi người biến thành hoàn mỹ nữ thần,tài giỏi xinh đẹp gia cảnh khá.

Mà nguyên chủ bởi vì cho dù thay đổi cách ăn mặc,trang điểm, học cách ngả nón theo đuổi Âu Dương Kinh Phong đi chăng nữa cũng là một cô gái có tính nội liêm,cho nên trong trường hầu hết không có người biết con gái thị trường chính chủ là cô.

Mà Nhan Ôn Nhu trước những lời đồn đãi chỉ dụi dằm mỉm cười từ chối cho ý kiến,mọi người lập tức xem nó như ngầm thừa nhận.

Mà Hứa Thanh Trúc Vì khi xuyên qua,lục tìm trong trí nhớ thân thể nguyên chủ mới biết rốt cuộc vì sao nguyên chủ yêu Âu Dương Kinh Phong nhưng lại tiếp tục ve vãn những người khác.

Còn không phải bởi vì Nhan Ôn Nhu rỉ tai cho nguyên chủ rằng nếu làm cho Âu Dương Kinh Phong ghen hấn sẽ chú ý đến cô...!!

Hào một cái Nhan Ôn Nhu.

Ta nếu đã xuyên qua, vậy người cũng đừng hòng tiếp tục lợi dụng nguyên chủ.

Tài giỏi? xinh đẹp? thiên kim thị trường? ôn nhu hiểu chuyện? hahaha.

Nhan Ôn Nhu, ta sẽ cho người biết như thế nào mới là xinh đẹp, như thế nào là tài giỏi và ai mới là thiên kim thị trường.

Hứa Thanh Trúc Vi đưa tay đẩy cửa lớp bước vào tùy ý tìm chỗ ngồi.

Cô lựa chọn ngồi gần trung tâm giảng đường.

Nguyên tắc là "không quá gần cũng không quá xa hoàng đế". Có câu gần vua hưởng lộc nhưng cô cũng không nghĩ lại tiếp tục có dây dưa cùng đám nam chủ.

Theo định luật nữ phụ, nam chủ bằng phiên toái và não tàn. Vẫn là né xa phòng ngừa "lây bệnh" thì hơn.

Một tiếng chuông kéo dài báo hiệu giờ học đến.

Sinh viên lục tục tìm kiếm chỗ ngồi.

-"Hứa Thanh Trúc Vi?" một giọng nữ chói tai thét lên khiến tất cả mọi người đưa ánh mắt nhìn về phía cô.

Hứa Thanh Trúc Vi nhăn mày.

Này là Ôn Nhiễm, "bạn thân" của nguyên chủ?

Hứa Thanh Trúc Vi hết chỗ nói rồi, nguyên chủ đúng là có mắt không trông. Ôn Nhiễm cái nhìn kia rõ ràng không có thiện ý thậm chí còn mang theo trào phúng châm chọc hết lần này đến lần khác nguyên chủ lại không nhận ra. -"minh không bị điếc, bạn có thể nhỏ giọng hơn không" Hứa Thanh Trúc Vi cười nhưng không cười nói.

Ôn Nhiễm kinh ngạc nhìn cô gái trước mắt, hai mắt to tròn, mũi cao khéo léo, môi đỏ tự nhiên, làn da non mềm, không hề trang điểm lại nói không nên lời xinh đẹp.

Trong lòng đột nhiên hiện lên cảm giác ganh ghét, đố kỵ.

Nếu không phải con tiện nhân này còn có chút tác dụng lợi dụng, mình mới không phải hết lần này đến lần khác lấy lòng ả.

Trong lòng oán hận phải chết, ngoài mặt miễn cưỡng xả ra một nụ cười tự cho là hiền lành thân thiết hạ giọng.

-"hôm nay cậu đi học à?"

-"à" Hứa Thanh Trúc Vi gật đầu cũng không nói nhiều, bởi vì cửa phòng đã mở ra.

Ôn Nhiễm hét cách đành di chuyển đến vị trí phía sau Hứa Thanh trúc Vi ngồi xuống.

Mà Hứa Thanh trúc Vi nhận nhặt tầm mắt nhìn Kỳ Ngôn chừng năm giây đánh giá một chút nam chủ chỉ nhất trong đàn hậu cung của Nhan Ôn Nhu cũng liền dời đi ánh mắt.

Cô là bị cuốn sách ai đó bỏ quên đặt trong học bàn mình thu hút sự chú ý.

.

.

.

Kỳ Ngôn bước vào lớp nhìn một lượt, sau đó chợt kinh ngạc nhìn thấy một nhân vật ngồi gần trung tâm giảng đường.

Nói thật nữ nhân vì phò dung mạo bên bên ngoài của hắn mà tiến tới ve vãn nhiều lắm.

Thông thường hắn sẽ không để tâm.

Nhưng cô gái trước mắt hắn kia hắn lại biết.

Hứa Thanh Trúc Vi- thiên kim thị trường.

Đối với việc cô gái này hàng ngày nước hoa nồng nặc, trang điểm diêm dúa chạy theo hắn, Kỳ Ngôn tỏ vẻ thật sâu chán ghét.

Đồng dạng hẳn lại có chút hứng thú cùng Nhan Ôn Nhu, con gái nuôi của Hứa Thị trưởng.

Học lực tốt, tính tình ôn nhu ngọt ngào, trong trường tiếng tăm cũng không sai. So với một Hứa Thanh Trúc Vi ngu ngốc lại loè loẹt thật sự là tốt không thể so sánh.

Chỉ là gần đây cô gái kia cũng không lại xuất hiện trước mặt hắn. Điều này làm hắn vui vẻ không thôi, đồng thời cũng có chút gì đó không rõ cảm xúc nhẹ nhàng lướt qua đáy lòng.

Hiện tại lần nữa nhìn thấy cô, Kỳ Ngôn suýt chút không nhận ra thiếu nữ thanh thuần trước mắt lại cùng cô gái trong ký ức có cái gì liên hệ cùng nhau???

Bất quá lại liên quan gì đến hắn đâu?

Kỳ Ngôn di chuyển tầm mắt không lại nhìn Hứa Thanh Trúc Vi, mở miệng.

- "hôm nay chúng ta có một vị giảng viên mới từ nước ngoài trở về, sẽ đứng lớp chúng ta ngành Tiếng Anh kinh tế."

Dứt lời, cửa lần nữa mở ra.

Một nam nhân mang kính mắt màu nâu nhạt ưu nhã sải bước đi vào, các nữ sinh không hẹn mà trái tim cùng nhảy lên mãnh liệt.

Hào soái a~

La Thiêm Phi bước đến bên cạnh Kỳ Ngôn đơn giản giới thiệu bản thân sau đó hài lòng nhìn lớp học bị bản thân làm cho ngây ngốc.

Àn, quả nhiên mình thật là đẹp trai đâu.

Tất nhiên vết bầm tím trên mắt được cặp kính nâu che lại La Thiêm Phi lựa chọn không nhìn.

Mèo hoang a mèo hoang, em cào tôi không nhẹ a, hiện tại bên mắt phải vẫn còn có chút đau nhức đâu..

La Thiêm Phi dư quang đảo một vòng lớp, nhằm chán định xoay người đi ra thì chợt ánh mắt hội tụ tại một điểm.

Đối diện hắn, một cô gái xinh đẹp đang cúi đầu nhìn sách trong tay chẳng mấy may để tâm đến hắn.

Quan trọng là..

Cô ta chính là con mèo hoang kia a~

La Thiêm Phi đôi mắt giấu dưới mắt kính toả ra hào quang mê người, đồng thời ý cười mãn đầy tràn mắt.

Mèo hoang, chúng ta lại thấy mặt nga~

Mà Hứa Thanh trúc Vi đang hứng thú bưng bưng nhìn tập bài giảng kinh tế trên tay, về cơ bản y hệt những thứ cô từng học, nhưng cũng không ít đề mục mở rộng hơn so với những gì cô từng được học.

Mãi so sánh cùng những thứ mình từng biết cùng cuốn sách hiện tại trên bàn, Hứa Thanh Trúc Vi không để ý trong lớp bước vào thêm một người, vì vậy không rõ người đến là ai, càng không biết đối phương vừa nhìn thấy cô đã hưng phấn quang mang hai mắt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Ở Bên Kia, Nam Chủ Thịnh Cút!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Mọi tin tình báo

Sau khi giới thiệu xong, bởi vì không có tiết nên La Thiêm Phi cũng chỉ có thể ngăn lại xao động trong lòng rồi đi.

Trước khi đi, ánh mắt hắn không ngừng lưu luyến nhìn lại thân ảnh đang ngồi trên kia.

Chỉ tiếc, cô gái xinh đẹp đó từ đầu đến cuối đều chăm chú vào cuốn sách trên tay, không hề phân ra bất kỳ sự chú ý nào cho hắn.

.

.

Phòng đợi.

Một nam nhân mang tờ vàng gong kính đang thập phần chăm chú nhìn vào hồ sơ trước mặt.

Tia sáng men theo từng tầng lá dát lên khuôn mặt góc cạnh của hắn khiến từng đường nét trên gương mặt hắn trở nên nhu hoà.

Nam nhân nhíu mi đánh dấu một văn kiện, sau đó không ngẩng đầu mở miệng.

- "Thiểm Phi, một lát cậu đến phòng giáo vụ nhận thời khoá biểu nhé.."

Không có tiếng đáp trả.

Kỳ Ngôn cho là bạn mình vẫn đang nghe mình nói, liền tiếp tục:

- "Hắn là ngày mai có thể bắt đầu đứng lớp, nhưng nếu cậu không muốn có thể đem nó dời sang tuần sau."

- "Về bài giảng của giáo viên trước tớ sẽ nhanh chóng bàn giao cho cậu"

- "..."

Kỳ Ngôn sau một hồi độc thoại, phát hiện không có người phản ứng với mình thì hơi nhíu mi, dừng lại động tác trong tay.

Như thế nào này giờ Thiểm Phi một chữ cũng không nói?

- "Thiểm Phi?"

Kỳ Ngôn nghi hoặc ngẩng đầu hoán một tiếng.

Trước còn không để ý, nhưng đến khi hắn gọi lần thứ hai, thứ ba, mà bạn thân của mình cũng không có hồi đáp liền kinh ngạc nhìn theo tầm nhìn của La Thiểm Phi.

Trên tay hắn dĩ nhiên là một phần văn bản điều tra lý lịch.

Khi nhìn thấy tên của Hứa Thanh Trúc Vi trên đó, Kỳ Ngôn vô cùng kinh ngạc thốt lên.

- "Hứa Thanh Trúc Vi?"

Một câu nói thành công kéo La Thiểm Phi từ trong nụ cười của cô gái trong bức ảnh hoàn hồn trở lại.

- "Cậu biết mèo con?" La Thiểm Phi ánh mắt loè loè toả sáng.

- "Mèo con?!" Đột nhiên nghe La Thiểm Phi gọi Hứa Thanh Trúc Vi như vậy Kỳ Ngôn hơi lảng ra.

Hắn căn bản không kịp phản ứng cũng như lý giải hành động của người bạn thân của mình, giật mình theo quán tính gạt đầu.

- "Thật tốt quá, tôi còn không biết theo đuổi cô ấy như thế nào đâu. Cậu quen cô ấy, nói vậy nghĩa là cậu có chút hiểu biết về cô ấy phải không? Mau nói một chút, cô ấy thích gì? tính tình như thế nào?" La Thiểm Phi thao thao bất tuyệt.

- "Nói vậy, người đánh cậu thành gấu mèo chính là..?" Kỳ Ngôn kỳ quái nhìn La Thiểm Phi.

- "Haha..." La Thiểm Phi bị bạn mình nhìn chăm chăm, chỉ có thể che giấu xấu hổ cười khan.

- "Nói tóm lại, mèo con thật là thú vị, cậu mau nghĩ cách giúp tớ." La Thiểm Phi nghĩ nghĩ, quyết định bám lấy Kỳ Ngôn mọi tin tình báo. Dù sao lớp mèo con là lớp của Ngôn nga.

Kỳ Ngôn nghi hoặc trong lòng, ngoài mặt không thay đổi mở miệng.

- "Đó là thiên kim thị trường, học hành.. coi như không tệ" thật ra rất tầm thường.

- "Tinh tình..." Kỳ Ngôn cảm thấy sống bao nhiêu năm lần đầu tiên nhận ra vốn liếng từ ngữ của mình vô cùng nghèo nàn.

Hắn không tìm ra được từ thích hợp để miêu tả vị thiên kim kỳ ba luôn thích lượn lờ trước mặt mình kia.

Kỳ Ngôn trộm liếc mắt La Thiểm Phi, thấy hắn mong đợi ánh mắt nhìn mình đột nhiên có chút không biết nói gì.

Không lẽ nói thật là, đó là một cô gái lòe loẹt, diêm dúa, đánh đá, mê trai??

Nhìn La Thiễm Phi là rất có hứng thú với cô ta, nếu hấn nói như vậy có khi đã kích Thiễm Phi thì thế nào?

Mà nói tốt.....

Haha..

Kỳ Ngôn biểu tình có chút vi diệu.

Thật sự hấn không tìm ra được ưu điểm của cô ta.

- "đó là một cô gái có tính kiên trì" ừ, kiên trì theo đuôi hấn.

- "cũng rất nhiệt tình" thấy hấn là dán lên cho dù hấn có lạnh lùng giữ khoảng cách.

- "khá bao dung" rất nhiều lần, hấn nghe các sinh viên khác chửi mắng thậm tệ cô ta, nhưng cô ta chẳng mảy may để ý.

- "...."

Cứ như vậy, Kỳ Ngôn nói không nhiều nhưng cũng không ít về Hứa Thanh Trúc Vi.

Mà một bên La Thiễm Phi hoàn toàn không biết ý nghĩa đằng sau "kiên trì", "nhiệt tình", "bao dung",..... hai mắt lòe lòe kim quang cảm khái mèo con thật khả ái thiện lương.

Ông nói gà, ông nghĩ vịt, hai ông cứ thế nói về Hứa Thanh Trúc Vi cả buổi sáng.

Kết thúc buổi trò chuyện, La Thiễm Phi cảm kích nhìn Kỳ Ngôn, mà Kỳ Ngôn chột dạ né tránh ánh mắt hấn, trong lòng âm thầm điểm nên nhang cho La Thiễm Phi.

Trong khi đó, nhân vật được nhắc tới hiện đang nhàm chán đợi vào tiết.

Tiết đầu là Kinh Tế Thị Trường.

Đúng giờ, chuông reo lên.

Tầm năm phút sau, cửa lớp mở ra, một người phụ nữ hơi mập mạp bước vào, ngay lập tức lớp đang ồn ào liền im phăng phắc.

Hứa Thanh Trúc Vi hơi ngạc nhiên nhìn vị lão sư "không giận mà uy" trên bục giảng, trong đầu cấp tốc lục tìm trong ký ức một chút về nhân vật này.

Bùi Mỹ Nhật- 43 tuổi, biệt danh "Lão Xứ Nữ", vô cùng khó tính, thích soi mói, đặc biệt cho điểm vô cùng ác liệt.

Sinh viên bị hoãn tốt nghiệp vì rớt môn dưới tay bà ta đếm không xuể, cổ tình môn này lại chỉ có mình vị Bùi lão sư này đứng lớp.

Cho nên dù muốn hay không sinh viên vẫn phải ngoan ngoãn đăng ký học phần của bà ta.

Hứa Thanh Trúc Vi nặc một chút, cảm tình là Bùi Mỹ Nhật vị lão sư này phương diện tiếng tăm có chút ...chìm a..

Nhưng cô lại biết vị Bùi lão sư này rất tận tâm với sinh viên nghiêm túc, hơn nữa bài giảng rất tỉ mỉ.

Cô thích.

Hứa Thanh Trúc Vi khó được vui vẻ ánh mắt cong cong.

Bởi vì cô thật sự đẹp lắm, nên dù chỉ nhẹ cười thôi, cũng khiến nhân kinh diễm.

Tuy cô rất nhanh thu liễm nụ cười, nhưng lại không tránh được một đôi mắt vô tình nhìn thoáng qua liền dính chặt vào cô của một đại nhân vật trong lớp.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Ở Bên Kia, Nam Chủ Thỉnh Cút!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Lộ Vỹ Nam

Tại vị trí không gần không xa cửa sổ, đại khái là giữa trung tâm lớp, một nam sinh gục đầu lên mặt bàn khép hờ mi mắt nghỉ ngơi.

Nam sinh ngủ rất trật tự. Gương mặt hần an tĩnh, nhu hoà lại như có như không lạnh nhạt xa cách.

Ánh sáng men theo khung cửa nhẹ nhàng đặt lên thân nam sinh khiến hần thoát nhìn trở nên ấm áp, giảm đi vài phần lạnh lùng cùng cự nhân ngàn dặm.

Một tiếng la lớn nhượng nam sinh mày nhăn thật sâu, sau đó chậm rãi mở mắt ra.

Hần, bị tiếng hét của Ôn Nhiễm làm tỉnh giấc, trong mắt hiện lên một tia mất hứng.

.

.

.

Híp mắt nhìn một lượt cả lớp, tầm nhìn Lộ Vỹ Nam dừng lại tại vị trí Ôn Nhiễm đang đứng.

Chỉ thấy nơi đó có vây quanh không ít nhân ồn ào xôm tụ.

Nghe giọng chất vấn của Ôn Nhiễm, Lộ Vỹ Nam chán ghét dời đi tầm mắt.

Nữ nhân là loại sinh vật ồn ào nhất, lằng nhằng, lại thích trang yếu đuối.

Có câu ba người nữ nhân họp thành một cái chợ quả nhiên không ngoa chút nào.

Hào phiến phức. Lộ Vỹ Nam nhăn mày.

Lại nói, sắp tới là môn của Nhật giáo sư? Lộ Vỹ Nam điều chỉnh một chút tư thế ngồi.

Hần đối với mọi chuyện luôn ôm thái độ thờ hững, thậm chí "sống chết mặc bay."

Đi học phần lớn thời gian của hần là ngủ, chỉ riêng môn của Nhật lão sư, hần sẽ vô cùng "chú tâm" nghe giảng.

Lý do? Haha... Lộ Vỹ Nam cười khan.

Chuông vào lớp vang lên, đám nữ nhân cuối cùng cũng tản đi, Lộ Vỹ Nam cũng thu hồi tầm nhìn nhằm chán nhìn ra cửa sổ.

Đột nhiên một làn gió thổi qua, một mùi thơm rất dịu nhẹ, có chút ngọt, lại thanh mát xông vào khứu giác của hần.

Lộ Vỹ Nam không tự chủ lại ngửi thêm một chút.

Đúng lúc này, cửa phòng mở ra.

Người bước vào là Bùi lão sư, Lộ Vỹ Nam xoay người ngồi ngay ngắn.

Mùi thơm lại lần nữa xông vào mũi, Lộ Vỹ Nam men theo mùi hương nhìn lại.

Lọt vào tầm mắt hần là một gương mặt mộc mạc nhưng lại vạn phần xinh đẹp.

Lộ Vỹ Nam kinh ngạc.

Kìa..

Là Hứa Thanh Trúc Vi?

Nếu không phải trên bảng tên trên tay áo có tên Hứa Thanh Trúc Vi, Lộ Vỹ Nam chắc chắn nhìn không ra đây là nữ nhân mà hần từng quen biết.

Là thành viên một đại gia tộc, hần đương nhiên biết vài nhân vật "con ông cháu cha", "cậu ấm cô chiêu". Mà Hứa Thanh Trúc Vi chính là một trong số đó.

Một bao cỏ chính hiệu.

Tất nhiên hần không có tâm tư đi quan tâm một á nữ nhân không có đầu óc, nhưng hần lại nghe được rất nhiều lời đồn đãi về cô gái này. Quả thật như sấm bên tai.

Chỉ là, đó đúng là Hứa Thanh Trúc Vi sao?

Lộ Vỹ Nam chăm chăm nhìn nụ cười của cô không chớp mắt.

Trong nháy mắt hắn chợt nghĩ đến câu "Mỹ nhân đẹp nhất khi cười", quả thật không sai chút nào.

Tiết học chính thức bắt đầu.

Bùi lão sư giảng bài rất hay, Hứa Thanh Trúc Vi hưng trí bừng bừng nghiêm túc nghe giảng, lại ghi ghi chép chép, cô ghi lại những thứ mình chưa được học ở kiếp trước.

- "Tiếp theo, tôi có một đề tài, cần hai em đứng lên biện luận" Bùi lão sư đột nhiên mở miệng chuyển trọng tâm.

Bà nhìn một lượt sinh viên, sau đó dưới ánh mắt bất đắc dĩ của Lộ Vỹ Nam gọi tên hắn.

Sau đó, bà lại nhìn một lượt cả lớp.

Tất cả sinh viên tâm đề cao lên đến cổ học, cúi thấp đầu, hận không thể nhu tiến vào gầm bàn để tránh một kiếp.

Hào dẫn vật, hào áp lực. Tất cả sinh viên trong lòng kêu rên.

Bùi Mỹ Nhật nhìn cả lớp, sau đó tầm mắt đột nhiên dừng lại tại một vị trí.

Bà nhìn lại sơ đồ lớp, sau đó đưa tay nâng gọng kính ngắm đầu gọi.

- "Hứa Thanh Trúc Vi"

Cả lớp thở phào nhẹ nhõm.

Lại không ít người cười thầm trên sự đau khổ của người khác, tặc hê hê chờ xem Hứa Thanh Trúc Vi bị xấu mặt.

Có trò hay nha.

Thiên tài IQ 180 pk cùng "ngực to não nhỏ" a.

Hào phấn khích.

Hứa Thanh Trúc Vi bị gọi tên hơi kinh ngạc, sau đó rất tự nhiên đứng lên.

Bùi lão sư giao ra chủ đề, sau đó quan sát hai người, chủ đề liên quan đến việc đối tác và cạnh tranh.

Hứa Thanh Trúc Vi dẫn đầu mở miệng tranh luận.

Cách mở đầu của cô khá chuyên nghiệp, vừa khiêm tốn vừa tỏ rõ lập trường bản thân.

Lộ Vỹ Nam yên lặng nhìn cô, lắng nghe âm thanh của cô, sau đó theo sát phản biện lại những gì cô nói.

Hứa Thanh Trúc Vi chậm rãi nghe đối thủ, sau đó chứng minh lập trường của mình.

Những thứ cô nói đa phần là kinh nghiệm thực tiễn trong kiếp trước, là bị thương trường mài mòn nhẫn nại mà ra.

Mà Lộ Vỹ Nam tất nhiên không hề nao núng, chậm rãi tìm kẽ hở trong câu nói của cô sau đó dựa theo đưa ra ý kiến của mình.

Ngươi qua ta lại, ngược lại tranh luận khá sôi nổi.

Cả lớp nhìn thẳng mắt.

Bùi lão sư âm thầm gật đầu.

Ngay khi hai người không phân thắng bại tiếp tục hướng đối phương đàm thi Bùi lão sư lên tiếng bảo dừng.

- "Rất tốt, anh chị ngồi xuống"

Hứa Thanh Trúc Vi im lặng ngồi xuống, chuyên tâm tiếp tục nghe giảng.

Mà cách đó hai cái bàn, Lộ Vỹ Nam ngồi xuống đưa tầm mắt đặt lên Hứa Thanh Trúc Vi, trong lòng khác thường.

Tình huống vừa rồi là một vấn đề ít gặp trong chủ đề cạnh tranh. Tất nhiên hi hữu không có nghĩa là sẽ không vấp phải.

Là kẻ tương lai kế thừa Lộ thị, Lộ Vỹ Nam tất nhiên không thể nào một vấn đề đơn giản như vậy cũng không giải quyết được.

Hắn là vì đã từng học, từng giải quyết nên trả lời không vấn đề, nhưng Hứa Thanh Trúc Vi thì không a.

Vì vậy ngay cả chính bản thân Lộ Vỹ Nam cũng không phát hiện ánh mắt hắn khi nhìn cô gái đang ngồi tại vị trí kia đã có chút thay đổi.

Ngược lại trong lớp không ít ánh mắt đồng dạng mang theo một tia tìm tòi đặt lên Hứa Thanh Trúc Vi.

Ôn Nhiễm gắt gao cắn môi dưới nhìn bóng lưng Hứa Thanh Trúc Vi, trong lòng hận ý ghen ghét ngù vọt tận đáy.

Mà gây nên những thứ này nhân vật chính lại ung dung mùi ngon nghe giảng, chẳng mấy may để ý.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Ở Bên Kia*, *Nam Chủ Thịnh Cút!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Xé rách mặt (1)

Theo một tiếng chuông reo kéo dài vang vọng cả ngôi trường, tiết học kết thúc.

Ngay khi Bùi lão sư ra khỏi lớp, xung quanh lập tức liên tiếp vang lên tiếng thở phào nhẹ nhõm.

Tiết của Bùi lão sư quả thật là cực hình nha..

Bất quá chừng vài phút liền bắt đầu ồn ào lên, dù sao sinh viên cũng là tối nhiệt huyết nhân, chẳng mấy chốc tiếng cười tiếng nói liền xôn xao hẳn lên.

Hứa Thanh Trúc Vi thu hồi sách vở, rút trong cặp một chiếc máy mp3 màu hồng cầm phone, nghe nhạc.

Ôn Nhiễm ánh mắt nhìn chằm chằm sau lưng Hứa Thanh Trúc Vi, trong lòng oán hận ghen tỵ các loại tựa như hàng trăm con trùng không ngừng gặm nhấm lòng ả.

Đi vắng mọi khi kết thúc giờ học, đồ ngu xuẩn kia sẽ ngay lập tức đi mua đồ ăn trưa mang về cùng mình dùng chung, mấy tuần gần đây không biết chui xỏ xinh nào không đến lớp hại cô giờ cơm trưa phải đi xuống căn tin mua đồ, vừa xa vừa chen chen lấn lấn.

Quan trọng là đồ ăn ở căn tin bởi vì cho phần lớn là trụ cột quốc gia tương lai, cũng như là con nhà quyền quý, cho nên thực đơn dinh dưỡng kiểm tra nghiêm ngặt, do chuyên gia dinh dưỡng quản lý, ngon miệng đồng thời cũng rất đắt.

Ôn Nhiễm là con gái một giám đốc công ty nhỏ, xem như là đại tiểu thư nhưng so với con ông cháu cha tại ngôi trường này, sản nghiệp nhà cô ta lại chẳng đáng nhắc tới.

Tất nhiên tiền tiêu vặt của cô ta không đến nỗi trả không nổi tiền cơm cả tháng, nhưng là Ôn Nhiễm cũng không muốn a.

Tiền còn phải dành dụm để mua hàng hiệu đâu.

Có kẻ ngu đưa cơm miễn phí tất nhiên không thể tốt hơn.

Làm "bạn thân" của Hứa Thanh Trúc Vi, Ôn Nhiễm đương nhiên biết thân phận thật của cô, đó cũng là lý do khiến Ôn Nhiễm trong lòng không cân bằng.

Vì cái gì con gái thị trường không là mình mà đứa ngu xuẩn kia lại là?

Nếu thiên kim thị trường là mình biết bao nhiêu hảo a?

Nhất là khi được Hứa Thanh trúc Vi mời về nhà chơi, nhìn một phòng tràn ngập hàng hiệu từ túi xách đến quần áo đến giày dép, Ôn Nhiễm trong lòng ghen tỵ lại càng lan tràn.

Vì cái gì mình phải năn nỉ i ôi ba ba cả tháng trời mới mua được chiếc túi xách của nhà thiết kế kia, nó lại có hẳn một bộ ba cái?

Nhìn nguyên chủ ngày ngày ăn phần cơm đắt đỏ ở căn tin, nhìn phần cơm đầu bếp ở nhà làm có cảm giác nhạt như nước ốc, trong tâm Ôn Nhiễm càng tức tối, ngoài mặt lại i i ôi ôi than thở với Hứa Thanh Trúc Vi đầu bếp ở nhà làm cơm không hợp khẩu vị.

Quả nhiên hôm sau, Hứa Thanh Trúc Vi sẽ mang thêm một phần com trở về.

Liền như vậy ngày qua ngày lâu dần Ôn Nhiễm liền xem thành hiển nhiên mình phải được như vậy, đồng thời cũng ần ần vui sướng trong lòng. Xem đi, thiên kim thị trường thì thế nào? Còn không phải ta nói Đông không dám đi Tây?

Trước đó hãy còn hảo hảo nói một nghe một, hiện tại xuất hiện lại cùng cô giả vờ xa cách? Ôn Nhiễm âm thầm cắn răng.

Rời khỏi chỗ ngồi, Ôn Nhiễm cắn môi đi đến trước mặt Hứa Thanh Trúc Vi, nhẹ giọng hô.

- "Tiểu Vi, nghe nói cậu rơi xuống hồ? Cơ thể không có vấn đề gì chứ?"

- "... " Hứa Thanh Trúc Vi nghe âm thanh rút ra một tai phone, hơi ngẩng đầu nhìn lên.

Cô cũng không trả lời, chỉ là nhìn thẳng vào mắt Ôn Nhiễm.

Một cái nhìn trực tiếp khiến Ôn Nhiễm nhất thời ngây ra, có cảm giác đôi mắt đen láy kia như thấu hiểu tất cả, soi rọi cả nơi âm u nhất trong lòng mình.

Ôn Nhiễm bị một cái nhìn không có chút độ ấm gột mình, trong mắt loé qua tia hoảng hốt, lại rất nhanh thay bằng ghen ghét.

Lấy lại bình tĩnh, Ôn Nhiễm lại nói tiếp.

- "Tiểu Vi, cậu xinh đẹp như vậy hà tất phải chạy theo một người không yêu mình à? Âu Dương thiếu gia lại không mấy may để tâm đến tình cảm của cậu, cần gì đau khổ dây dưa đến nỗi khuya như vậy còn bị rơi xuống hồ, nếu.. aizz.. cũng may là cậu không xảy ra chuyện gì, không thì mình..."

Ôn Nhiễm tận lực khiến cho giọng mình hơi yếu ớt run rẩy, nhỏ nhẹ nói, đến gần cuối trực tiếp pha chút nước nỡ nhượng nhân nghe cảm động cùng đau lòng.

Hứa Thanh Trúc Vi nghe xong khoé môi hơi nhếch, ánh mắt đầy thâm ý nhìn Ôn Nhiễm.

Như có như không châm chọc nụ cười cùng với ánh mắt như xem một con khi nhảy loi choi làm trò hề của Hứa Thanh Trúc Vi khiến Ôn Nhiễm suy nghĩ chút nữa không giữ được bình tĩnh, cúi đầu liếc mạng kiểm chế lửa giận, Ôn Nhiễm không ngừng rủa thầm trong lòng.

Mà bên cạnh, Hứa Thanh Trúc Vi trong lòng không ngừng cảm khái.

Chà, tuy là ánh mắt có lẽ nguyên nhân trẻ tuổi còn chưa giàu được những cảm xúc vụn vặt, nhưng này trình độ diễn kịch cũng không tồi, bề ngoài là quan tâm bản thân, cũng pha thêm chút thương tiếc cùng khuyên bảo mình (HTTV) nhưng thực ra lại là ý tại ngôn ngoại, tiết lộ không ít thông tin.

Tì như.. nguyên chủ theo trai đến tận đêm khuya, người ta không vui vẫn cố mặt dày dây dưa, cuối cùng còn rơi xuống hồ, thông tin ở giữa lý do rơi xuống hồ lại được rất có kỹ xảo lướt qua, như vậy để người nghe vô hạn mơ màng, tùy ý nào bỏ ví như chạy theo tình kết quả bị nhân ghét bỏ đẩy xuống hồ...

Quả nhiên tài người tâm tính bất quá hóng hớt nhìn sang bên này, nghe xong câu nói của Ôn Nhiễm ánh mắt nhìn Hứa Thanh Trúc Vi biến đổi mang theo hèn mọn.

Chắc, này không làm diễn viên là sự mất mát to lớn của Giới giải trí à.

Hứa Thanh Trúc Vi hứng thú hai ngón tay gõ mặt bàn, mắt không ngừng đánh giá Ôn Nhiễm.

- "Vi bạn học này, cảm ơn bạn đã quan tâm, mình đã khoẻ hẳn. Nhưng đây là chuyện riêng tư của mình, tự mình sẽ có quyết định. Người ngoài cuộc không cần chỉ trích loạn truyền. Có việc gì khác không?" Hứa Thanh Trúc Vi nở nụ cười dịu dàng nhìn Ôn Nhiễm, lời nói lại thập phần sắc bén.

Ngụ ý, tớ rất khoẻ, người không liên quan đừng nhiều chuyện xen vào việc người khác, không có việc gì thì rút.

- "Tiểu Vi.. mình chỉ là muốn tốt cho cậu?" Ôn Nhiễm trừng mắt nhìn Hứa Thanh Trúc Vi, một bộ không thể tin tưởng vì sao Hứa Thanh Trúc Vi lại có thể nặng lời với mình như vậy.

Giọng Ôn Nhiễm không nhỏ, ngay lập tức thu hút rất nhiều tầm mắt tò mò phóng lại đây.

- "Được rồi, Ôn Nhiễm, trong lòng bạn nghĩ lắt léo vòng vèo những gì, trời biết, đất biết, bạn biết, mình biết, không cần phải trang, cẩn thận nói trái lòng mình cần trúng lưỡi chết bất đắc kỳ tử." Hứa Thanh Trúc Vi trên mặt vẫn bảo trì nụ cười nhân hậu, môi đỏ lại phun ra một đồng tử nhượng nhân tức ói máu.

Ôn Nhiễm gương mặt lúc xanh lúc đỏ, hai tay gắt gao nắm chặt làn váy.

Tiện nhân. Ôn Nhiễm trong lòng rít gào.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Ở Bên Kia, Nam Chủ Thành Cút!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24: Xé Rách Mặt (2)

Ôn Nhiễm trong lòng giật mình, nhưng cũng có chút tiểu thông minh, vội nén xuống con tức giận nhìn người đang ngồi trước mắt, tầm mắt mang theo một tia tìm tòi.

Người này là Hứa Thanh Trúc Vi, kể lúc trước ngày ngày đi theo nghe mình sai sử sao? Ôn Nhiễm nhìn Hứa Thanh Trúc Vi, nhìn không được nghi hoặc.

Bao nhiêu lâu nay ngoài mặt tuy rằng hai người rất thân thiết nhưng trong tâm ả vẫn xem Hứa Thanh Trúc Vi là cây rút tiền tự động của mình, không thể quen thuộc hơn.

Thế nhưng vì sao hiện tại gương mặt kia lại như thế xa lạ, không lại trang điểm đậm, ngôn từ thoải mái, tư thế tự tin, không phải rơi xuống hồ và vào đầu chứ?

Hừ! Nếu chỉ rơi xuống nước có thể thay đổi khí chất con người vậy chùa cũng đừng chỉ thu nhận sư, ni. (Sư thầy, ni cô)

Ôn Nhiễm không tin tã, tất nhiên sẽ không hướng đến chuyện người trước mắt linh hồn đã trao đổi thành người khác.

Huống chi, xuyên việt chuyện này cũng không phải củ cải trắng, ba đồng một mớ, tùy tiện ai cũng biết được.

Ôn Nhiễm giận tái mặt, nhưng nghĩ đến gần đây ả đang để ý đến chiếc túi xách hàng hiệu số lượng có hạn kia liền ghen một hơi, nặn ra một nụ cười thân thiện, ánh mắt bịt kín một tầng sương mỏng, nhìn Hứa Thanh Trúc Vi.

- "tiểu Vi, sao cậu lại nặng lời với mình như vậy ? Minh.. Minh chỉ là quan tâm cậu thôi mà?" nói xong cắn cắn môi, một bộ cố gắng không rơi nước mắt.

Ôn Nhiễm bộ dạng không tồi, chính là so với Hứa Thanh Trúc Vi lại tựa như hoa đại bờ rào đặt cạnh nữ hoàng mẫu đơn.

Bất quá danh tiếng của Hứa Thanh Trúc Vi trong trường quả thật ở dưới đáy cốc, tính tình nguyên chủ lại âm u, hiển nhiên không có giao lưu bạn bè, không ai lý giải tính cách nguyên chủ mà bản thân nguyên chủ cũng không để tâm người khác, cho nên mọi người cũng chỉ biết đến xú danh của cô.

Thêm vào đó, sau lưng nguyên chủ, Ôn Nhiễm không ngừng bắt nước bắn lên người cô, nào là có tiền hiếp đáp mình, nào là tính tình quái dị..., cho nên lúc này biểu hiện "mỹ nhân yếu ớt" của Ôn Nhiễm vừa vặn có tác dụng.

Vài nữ sinh ngày thường đi theo Ôn Nhiễm hưởng không ít thứ tốt liền chạy đến, người ôm vai Ôn Nhiễm, người lấy khăn tay, người nhẹ giọng an ủi lên.

- "Nhiễm Nhiễm, cậu cần gì phải như thế, cái thế loại không biết xấu hổ nửa đêm ve vãn nam nhân nào đó cậu cũng đừng tiếp xúc, miễn cho lây dính xú danh" một nữ sinh ôm lấy bờ vai đang "run rẩy" của Ôn Nhiễm nhẹ vỗ.

- "Phải đó, Ôn Nhiễm, đừng đau lòng, loại người đó cậu cần gì phải đối tốt, người ta không cảm kích còn hách mặt làm cao, cũng không xem thử bản thân là ai?" Một nữ sinh trừng mắt nhìn Hứa Thanh Trúc Vi cao giọng, sáu chữ "nửa đêm ve vãn nam nhân" cố ý dường như cắn đặc biệt trọng.

Mọi người nghe đến đây không hận mà cùng ném tầm mắt về phía Hứa Thanh Trúc Vi, có khinh thường, có trào phúng, cũng có vui sướng khi người gặp họa, có người đơn giản là tò mò xem kịch vui cũng lộ ra ánh mắt xem thường. Người học tại ngôi trường này không con ông cháu cha cũng là thế gia công tử, vây xung quanh họ nhiều nhất chính là những kẻ theo bám, cho nên họ khá phản cảm với việc "ve vãn nam nhân" này của Hứa Thanh Trúc Vi.

Ôn Nhiễm gục đầu trên vai nữ sinh kia khoe môi hơi vênh lên nụ cười đắc thắng, vội thu thập biểu tình, lần nữa ngẩng đầu lên đã là hốc mắt đỏ bừng, thương tâm nhìn Hứa Thanh Trúc Vi.

Ả chờ Hứa Thanh Trúc Vi đứng lên xin lỗi ả, sau đó ả sẽ yêu cầu Hứa Thanh Trúc Vi mua cho ả chiếc túi xách kia làm bồi thường, tất nhiên trước đó ả sẽ giả vờ tuyệt giao với Hứa Thanh Trúc Vi, nhất định phải khiến tiện nhân kia hiểu rõ tầm quan trọng của ả.

Chính là trong dự kiến bối rối xin lỗi sau đó đồ dành cũng không xuất hiện, có chăng là một ánh nhìn không có chút cảm xúc xoáy sâu vào lòng ả.

Nhất thời Ôn Nhiễm bị ánh mắt kia nhìn cả kinh, sống lưng có chút lạnh lẽo.

Ngay lập tức ả tự trấn an bản thân, chỉ là một cái gối thêu hoa, thiên kim thị trường lại như thế nào, trước giờ biết bao nhiêu người chỉ chờ chờ bới cô ta cũng có bao giờ hé miệng phản bác đâu.

Có lẽ có kẻ nào đó tọc mạch mách lẻo với cô ta việc mình nói xấu cô ta sau lưng? Như vậy cũng giải thích rõ sự thay đổi thái độ của Hứa Thanh Trúc Vi đối với mình.

Nghĩ đến đây, Ôn Nhiễm thoáng yên tâm, ả tự tin mình có thể lừa con ngu trước mắt cho qua chuyện này.

Ôn Nhiễm đắc ý trong lòng lại không nghĩ đến một câu như thế này "Khi bạn nói dối thành công, không phải người khác ngu ngốc mà là bạn không xứng đáng với lòng tin về bạn trong lòng họ".

Hứa Thanh Trúc Vi vì xem Ôn Nhiễm là bạn tri kỷ tất nhiên hữu vấn tất đáp, nhất nhất tin theo, nay thay đổi một linh hồn, trò mèo của cô ta tất nhiên sẽ trở thành rác rưởi.

Đáng tiếc Ôn Nhiễm cũng không rõ điều này, không dấu vết liếc liếc mọi người xung quanh, thấy họ khinh thường nhìn Hứa Thanh Trúc Vi trong lòng thoải mái không ít.

Hứa Thanh Trúc Vi càng nan kham, cô ta càng dựa vào người bạn thân duy nhất là mình, lúc đó còn không mặc mình tùy hứng sai bảo?

Mà bản thân Ôn Nhiễm cũng thu được không ít đồng tình từ bạn cùng lớp, dù sao cũng chỉ có Ôn Nhiễm nguyện ý chơi cùng cái bao cò kia lại còn khắp mọi nơi lo lắng cho cô ta.

Các nam sinh nhìn về phía cô ta cũng mang theo vài tia thiện ý.

"Thật là một cô gái thiện lương", vài người cùng nghĩ.

- "tiểu Vi, có phải cậu hiểu lầm gì về mình không? Chẳng lẽ tình bạn của chúng mình lại thua một lời ly gián của một vài người?" Ôn Nhiễm "thương tâm" ghen ngào thốt lên, đồng thời xảo xảo biện giải cho bản thân là bị hàm oan, chỉ vì vài người đâm thọc đã bị Hứa Thanh Trúc Vi trách móc.

- "Ôn Nhiễm đồng học" Hứa Thanh Trúc Vi đột nhiên nhìn thẳng vào mắt Ôn Nhiễm, giọng nói trong trẻo lạnh nhạt vang lên.

Ôn Nhiễm tâm thần run lên, trong lòng chợt nổi lên bất an, trực giác cho cô ta biết đừng để Hứa Thanh Trúc Vi nói tiếp, nếu không mọi sự sẽ hỏng bét.

Ôn Nhiễm vội vàng há miệng định ngăn cản lời Hứa Thanh Trúc Vi, chính là Hứa Thanh Trúc Vi cũng không tính toán bỏ qua Ôn Nhiễm.

Nếu dám tìm đến cô tìm tra phải có giác ngộ nhận lại gấp trăm lần đáp trả từ cô.

- "Ôn Nhiễm đồng học, chúng ta cùng nhau xem một đoạn video như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Ở Bên Kia, Nam Chủ Thịnh Cút!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Hung hăng phản kích

"Ôn Nhiễm đồng học, chúng ta cùng xem một đoạn video như thế nào?"

Hứa Thanh Trúc Vi ánh mắt trong suốt đen láy nhìn Ôn Nhiễm nhẹ nhàng cười, mở miệng.

Cũng không đợi câu trả lời của Ôn Nhiễm, cô rút headphone ra khỏi ipod, kết nối bluetooth với máy chiếu trên bục giảng điều chỉnh một chút âm lượng, sau đó nhấn phím play.

Ôn Nhiễm muốn ngăn cản cũng không kịp rồi, chỉ có thể bất an nhìn lên màn ảnh.

Trường Đại học K sử dụng cơ sở vật chất thiết bị tiên tiến nhất, sinh viên có thể kết nối trực tiếp thiết bị của mình với màn ảnh lớn trong phòng học thuyết trình bài nghiên cứu của bản thân.

Mọi người nghe xong câu nói của Hứa Thanh Trúc Vi, tất cả đều xoát xoát nhìn vào màn hình trên bục, vài người ngay từ đầu không chú tâm cũng bị màn hình hấp dẫn tầm mắt nhìn lên.

Trong video là hoạt cảnh tại góc khuất sân trường, gần phòng thay đồ tập thể, theo góc độ có thể nhận ra camera là được mắc từ trên cao nhìn xuống.

Một giọng nữ mang theo oán độc cùng âm ngoan vang lên.

- "Đi, thả ra tin tức Hứa Thanh Trúc Vi khắp nơi lăng lơ ve vãn nam nhân, bị cự tuyệt nhảy hồ tự tử. Nhớ cẩn thận đừng để bị phát hiện" trong video, dưới tầng lá, thân ảnh hai nữ sinh đứng đối diện nhau.

Mọi người khi nhìn rõ mặt người phát ra âm thanh là ai không hẹn cùng nhìn về một phía .

Điền Linh cũng chính là nữ sinh ôm lấy vai Ôn Nhiễm đón lấy ánh mắt của mọi người thân hình cứng đờ, trong mắt loé lên sợ hãi.

Một tia hàn ý từ bàn chân xông thẳng trên não.

Điền Linh xanh mặt.

Ôn Nhiễm nhìn Điền Linh, trong lòng nôn nóng, nỗi bất an càng ngày càng lớn, ả cắn môi.

Hứa Thanh Trúc Vì tựa tiểu phi tiểu nhìn Ôn Nhiễm, cũng không lên tiếng.

Video vẫn còn tiếp tục phát.

- "Nhưng mà, Hứa Thanh Trúc Vì là con gái thị trưởng, nếu bị phát hiện e rằng.." Một giọng nữ khác vang lên.

- "An Thực Nghi?" Có người nhận ra chủ nhân giọng nói này là ai, nghi hoặc mở miệng.

An Thực Nghi là nữ sinh khoa khác.

- "Sợ cái gì, Ôn Nhiễm có nói, Hứa Thanh Trúc Vì chẳng qua là một phế vật, biết cũng không làm gì được chúng ta, ai chẳng có tự do ngôn luận? Mà thứ nhiều nhất trên thế gian này chính là lời đồn, lo gì" Điền Linh cười nhạo cho sự nhút nhát của An Thực Nghi.

Ôn Nhiễm nghe đến đây sắc mặt đã hoàn toàn thay đổi, đôi môi hơi run rẩy, móng tay đâm sâu lòng bàn tay.

Ả đột nhiên nhào vào người Hứa Thanh Trúc Vì ý định giật lấy ipod.

Hứa Thanh Trúc Vì như biết trước hành động của Ôn Nhiễm nhẹ nhàng thoát đi.

- "Hứa Thanh Trúc Vì, mau đưa cho tao" giờ phút này Ôn Nhiễm cũng cố không hơn hình tượng dịu dàng ôn hoà bao lâu nay gây dựng, chỉ tay vào Hứa Thanh Trúc Vì rít gào, lần nữa nhào qua. Chính là tay giờ lên cao đột nhiên bị bắt giữ, giãy giụa như thế nào cũng không thoát ra được.

Ôn Nhiễm ánh mắt đỏ lên hung tợn quay lại nhìn kẻ sau lưng mình.

Khi nhìn thấy là ai, nhất thời cầm thanh.

Hứa Thanh Trúc Vì ngạc nhiên nhìn nam sinh trước mắt, tầm mắt mang theo nghi hoặc đánh giá.

Lộ Vỹ Nam phát hiện tầm nhìn của Hứa Thanh Trúc Vì liền đưa mắt nhìn qua, thấy được sự nghi hoặc trong mắt cô, ánh mắt hần loé lên ý cười.

Bất được ý cười trong mắt Lộ Vỹ Nam, Hứa Thanh Trúc Vì càng khó hiểu.

Cô không biết bản thân mình nhìn hần, đôi mắt to tròn ướt nhuận mang theo thắc mắc, cánh môi no đủ theo tâm tình không phát giác hơi nhếch lên là nhường nào khả ái.

Hần nhìn cô, cảm thấy nhìn như thế nào cũng không đủ.

Chính là âm thanh đoạn video vang lên phá vỡ đi sự giao tế bằng ánh mắt trong khoảnh khắc của hai người.

Hứa Thanh Trúc Vì nhìn Lộ Vỹ Nam hơi gật đầu tỏ vẻ cảm tạ liền thu hồi tầm mắt.

Lộ Vỹ Nam hơi tiếc nuối nhìn cô, sau đó cũng thu hồi độ ẩm nhìn xuống Ôn Nhiễm, trong mắt không hề che giấu sự chán ghét.

Lạnh như băng hàn ý mang theo cảnh cáo hiện lên trong đáy mắt Lộ Vỹ Nam khiến Ôn Nhiễm cả cơ thể lạnh lẽo không dám vọng động.

Lộ Vỹ Nam lúc này mới bỏ ra cổ tay Ôn Nhiễm, rút một chiếc khăn từ trong túi quần nhẹ nhàng lau kỹ từng ngón như vừa chạm phải thứ vô cùng dơ bẩn.

Hần phiết khích.

Ôn Nhiễm nhìn một màn này sắc mặt xanh trắng đan xen.

Tỉ mỉ lau xong tay mình, Lộ Vỹ Nam vứt đi chiếc khăn nhìn lên màn hình.

- "Ôn Nhiễm đã chuyển khoản cho tao năm mươi triệu, kêu tao chu toàn chuyện này, nhưng mà gần đây tao mắc chút chuyện, nên giao cho mày, cẩn thận một chút. Đứng rồi, mày lấy ba mươi triệu đi mua cái điện thoại đời mới đi, chẳng phải mày đang muốn có nó sao?" Điền Linh vuốt vuốt mái tóc xoăn của mình, liếc mắt nhìn An Thực Nghi.

- "Ôn Nhiễm? Không phải đó là bạn thân của Hứa Thanh Trúc Vì sao?" An Thực Nghi trong giọng trộn lẫn kinh ngạc, hiển nhiên có chút không tin tưởng chuyện này lại do Ôn Nhiễm bày ra.

An Thực Nghi ngạc nhiên cũng không có gì không đúng.

Trong vòng danh gia vọng tộc, thanh danh là thứ quan trọng nhất, nếu tin đồn này bị phát tán, sau này cho dù có chứng minh Hứa Thanh Trúc Vi đúng hay không đúng theo tin đồn cũng không thể cứu vãn danh dự, Ôn Nhiễm vốn là bạn tâm giao của Hứa Thanh Trúc Vi tại sao lại có thể làm chuyện này?

"- Xuy, cũng chỉ có con ngu Hứa Thanh Trúc Vi cảm thấy Ôn Nhiễm tốt chứ ai. Tất cả chỉ là bề ngoài. Con ngu Trúc Vi kia lúc nào cũng lăm lăm lý lẽ nào có lá gan đi bar, vũ trường thác loạn gì đó, toàn bộ tin đồn về Hứa Thanh Trúc Vi cũng là do Ôn Nhiễm thả ra, cái gọi là lắng lo kia cũng là Ôn Nhiễm cố vấn cho nó để Âu Dương thiếu gia ghen tuông mà thôi. Mà nó cũng ngu quá, đàn ông mà có cảm tình, người ta mới ghen, đây rõ ràng người ta không thương, có làm gì cũng không thay đổi được, ngu ngu tin theo Ôn Nhiễm. Uống một kiếp đầu thai tốt nhà." Điền Linh khinh thường, trong giọng che giấu nồng đậm gan tỵ.

Nếu bản thân à là thiên kim thị trường thì tốt biết bao.

"- Ôn Nhiễm xem trọng cũng chỉ có tiền của Hứa Thanh Trúc Vi mà thôi, chẳng qua là con gái giám đốc một công ty nhỏ lại thích tỏ vẻ, nếu không phải baba tao dẫn làm thân với nó sau này liên hôn caca của nó tao còn lâu mới khép nép nghe lời" Điền Linh oán hận nói tiếp.

Mọi người kinh ngạc không thốt nên lời, vài người nhìn về Ôn Nhiễm mang theo không tin tưởng.

Trong video An Thực Nghi há miệng định nói gì đó thì bị Điền Linh cắt đứt.

"- Mà thôi, mầy quản chuyện họ thân hay không thân làm gì, tiền tao đã chuyển khoản, đi làm đi, nhớ đừng để lộ tin tức" Điền Linh không kiên nhẫn phải phải tay.

"- Được" giọng nữ sinh kia hơi chần chừ nhưng cũng đáp ứng sau đó xoay người rời đi.

Tiếng bước chân xa dần.

"- Hừ. Ôn Nhiễm, dám sai sử tao, sau này liên hôn, tao lên làm bà Ôn có mầy hảo xem." Điền Linh căm giận bỏ lại một câu cũng nhắc chân rời đi.

Rè..rè..

Âm thanh cùng hình ảnh đến đây ngưng bặt.

Cả căn phòng tĩnh lặng không một tiếng động.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Ở Bên Kia, Nam Chủ Thịnh Cút!!!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Kết cục của Ôn Nhiễm (1)

Ngày hạ nắng vàng nhuộm đầm trên khắp nẻo đường.

Trường đại học K, giờ nghỉ ngơi tràn đầy loại âm thanh tạo nên không khí tươi trẻ đầy sức sống của thời sinh viên.

Trái ngược với sự nhộn nhịp bên ngoài, giờ phút này lớp Kinh tế có vẻ yên tĩnh đến quỷ dị.

Màn hình trên bục đã tắt tự bao giờ, chính là mọi người như cũ ngây ngốc nhìn chăm chăm vào nó không nói được lời nào. Mọi người khó khăn nuốt lượng thông tin có vẻ hơi kinh người vừa nhận được.

Hứa Thanh Trúc Vi..là thiên kim thị trường? Hả là không có nghe lầm đi?

Còn nữa, xú danh của cô ta cũng không phải sự thật mà bị hắt nước bẩn? Hơn nữa đối tượng hắt nước bẩn lại là bạn tâm giao của cô ta?

.....

Này..thông tin này cũng quá kinh bạo đi? Mọi người ánh mắt thay đổi nhìn về Ôn Nhiễm.

Bạch Liên Hoa, Trà Xanh Biểu gì đó trong phim ảnh, tiểu thuyết, họ vẫn thường khinh thường, nay mới tận mắt chứng kiến, còn là bạn học cùng lớp?

Ôn Nhiễm sắc mặt trắng bệch, cảm nhận vô số ánh nhìn của mọi người, Ôn Nhiễm trong lòng tràn ngập khủng hoảng, thân mình không ngừng run rẩy.

Làm sao bây giờ? làm sao bây giờ?

Ôn Nhiễm hai tay dùng sức gắt gao tóm lấy làn váy, sợ hãi cùng giận dữ cảm xúc đan xen. Trong đầu cô ta hiện giờ loạn thành một đoàn.

Cư nhiên lật thuyền trong mương, rõ ràng kế hoạch vô cùng trôi chảy cố tình bị một con heo não thẳng phá rối. Ôn Nhiễm vẻ mặt vận vẹo, ánh mắt oán hận nhìn về phía Điền Linh.

Điền Linh bị ánh mắt của Ôn Nhiễm dọa không tự chủ lùi về sau hai bước, cúi gầm mặt.

Nhìn hành động của Điền Linh, oán hận của Ôn Nhiễm càng dâng cao.

Đột nhiên nghĩ đến một chuyện Ôn Nhiễm hô hấp có chút dồn dập.

Đúng rồi!

Chỉ cần mình không thừa nhận, chỉ cần mình đổ mọi lỗi lầm lên Điền Linh, nói cô ta vu khống hẳn có thể giải quyết. Hứa Thanh Trúc Vi chỉ có một người bạn là mình chắc chắn sẽ tin tưởng mình. Ôn Nhiễm nghĩ đến đây, nỗi kinh hãi dần giảm bớt.

Cô ta gạt tay ra khỏi sự kiềm chế của Lộ Vỹ Nam lập tức chỉ tay vào Điền Linh yếu ớt lên tiếng.

"Điền Linh, mình tự nhận đối với bạn không sai, vì sao bạn lại hãm hại đổ oan cho mình?" Âm thanh run rẩy, giọt nước mắt sắp tràn mi, Ôn Nhiễm một bộ dạng bị bạn phản bội mà thương tổn.

Điền Linh tâm lạnh lẽo.

Đây là tính toán đổ tất cả tội lỗi lên đầu mình?

Nghĩ đến mỹ.

Điền Linh hận ý nhìn Ôn Nhiễm, chính là đột nhiên nhớ đến lời dặn của baba hơi chán chừ.

Mọi người đều có vẻ mặt sáng tỏ. Aizz, thì ra chỉ là hiểu lầm. Là đi, làm gì có cái thể loại bạn trước mặt lợi dụng sau thống đạo nhỏ như vậy đâu.

Hứa Thanh Trúc Vi cười lạnh nhìn màn hí kịch chó cắn chó, khoe môi ghé một độ cung trào phúng.

Hoà hậu không sai biệt lắm, hẳn còn thiếu chút gió Tây Nam đi. Nàng nhưng đang đợi nhìn kịch vui đâu, kết thúc sớm nàng sẽ thất vọng nha.

Thôi, vì sự nghiệp e sợ thiên hạ không đủ loạn, nàng đành tốt bụng quạt một phen phong vậy.

Hứa Thanh Trúc Vi liếc mắt nhìn sang Điền Linh đang cắn môi không dấu vết nhếch môi, rất nhanh thu hồi tầm mắt.

"Tiểu Nhiễm, là vậy sao? Thì ra mình đã hiểu lầm bạn. Trở về mình nhất định giải thích rõ chuyện này không liên quan đến bạn với baba, baba cứ nghĩ cậu đối xử tệ với mình nên rất tức giận. Giờ thì tốt rồi, mình nhất định nói baba trả lại công đạo cho cậu." Hứa Thanh Trúc Vi nói đến đây liền "phản nộ" nhìn về phía Điền Linh.

Ôn Nhiễm sắc mặt xanh mét.

Hồng.

Ôn Nhiễm không dấu vết nhìn về phía Điền Linh, ánh mắt vận tơ máu kèm uy hiếp.

Điền Linh lúc này lại không ăn bộ này của Ôn Nhiễm. Trong đầu cô ta hiện tại quanh quẩn câu nói của Hứa Thanh Trúc Vi.

Hứa thị trưởng vô cùng giận dữ...

Nếu bản thân dính tội danh của Ôn Nhiễm, không chừng ngay cả baba cùng gia tộc cũng bị liên lụy.

Dù sao con thịnh nộ của thị trưởng không phải ai cũng có khả năng chống đỡ huống chi chỉ là một công ty nhỏ nhỏ như nhà mình. Nghĩ đến đây, Điền Linh toát một thân mồ hôi lạnh.

Ngay lập tức, Điền Linh ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Thanh Trúc Vi, há miệng sẽ nói chuyện.

"Điền Linh" Ôn Nhiễm đột nhiên quát lên. Vài người bị tiếng quát của Ôn Nhiễm làm giật mình, tề xoát xoát nhìn về phía cô ta.

Ôn Nhiễm lúng túng vờ ho khan, nhỏ giọng mở miệng.

"Điền Linh, lần này cậu làm vậy là sai rồi, nhưng nể tình hai gia tộc từ lâu giao hảo, tập đoàn Điền thị nhiều năm làm đối tác với Ôn thị ít nhiều cũng có tình nghĩa, mình sẽ bỏ qua lần này. Hi vọng bạn đừng lặp lại chuyện này nữa." Ôn Nhiễm điềm đạm nói chuyện, trong lời nói lại giấu diếm huyền cơ.

Thứ nhất là một phen uy hiếp Điền Linh, sau đó bắt động thanh sắc nhắc nhở Điền Linh Điền thị nằm trong tay Ôn thị, nếu Điền Linh hành động ngu xuẩn, lần hợp tác tiếp theo xem như phế thải.

Điền Linh lần nữa lâm vào do dự.

Chính là Hứa Thanh Trúc Vi cũng không tính phóng Ôn Nhiễm một con ngựa. (ý nói tha thứ, bỏ qua)

Cố ý nhượng bản thân có vẻ oán hận một chút, Hứa Thanh Trúc Vi cao giọng phẫn nộ.

- "Bỏ qua là bỏ như thế nào. Chuyện này liên quan đến danh dự của mình, hơn nữa còn xem chút ảnh hưởng đến tình bạn của chúng ta. Tiểu Nhiễm, cậu không cần quá nhân đạo với loại người hãm hại người khác sau lưng như vậy. " một phen nắm lấy tay Ôn Nhiễm, Hứa Thanh Trúc Vi "thâm tình" nhìn cô bạn tri kỷ của mình, trong ánh mắt là vô cùng áy náy- áy náy vì đã hiểu lầm bạn thân mình.

Nếu bình thường nhìn thấy Hứa Thanh Trúc Vi xuẩn dạng như thế này, Ôn Nhiễm trong lòng sẽ cười nhạo trào phúng một phen, nhưng là hiện tại, Ôn Nhiễm trong lòng nôn nóng phải chết. Cô ta gấp gấp hé môi, sẽ nói chuyện lại bị câu tiếp theo của Hứa Thanh Trúc Vi đổ tại cổ họng.

- "Huống chi mình vẫn không có bất kỳ va chạm nào với cô ta, lý do cô ta hất nước bắn mình như vậy là như thế nào? Loại con gái thích bốn phía đâm bị thóc chọc bị gạo như vậy là không xứng được tha thứ. Cô ta phạm luật bôi nhọ nhân phẩm người khác, tớ sẽ.." một phen mơn cây dâu mắng cây hoe, Hứa Thanh Trúc Vi bắt động thanh sắc nhếch môi, độ cung cực nhỏ, ngoại trừ Lộ Vỹ Nam đang một tắc không rời quan sát cô không ai phát giác được.

Phát hiện nụ cười thoáng qua của Hứa Thanh Trúc Vi, Lộ Vỹ Nam hơi sững sốt, hấn đưa mắt nhìn sang Ôn Nhiễm sắc mặt trắng bệch cùng Điền Linh sợ hãi ánh mắt, đột nhiên hiểu ra điều gì.

Hắn cúi đầu, không tiếng động cười.

Hứa Thanh Trúc Vi hơi dừng lại vài giây, đủ để phá tan hàng rào can đảm mỏng manh của đối phương, tiếp tục nói.

- "Tớ sẽ nhờ luật sư khởi tố" Hứa Thanh Trúc Vi quăng ra một viên bom.

Tất cả mọi người ngây người.

Khởi tố?

Này..

Có phải quá nặng không?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Ở Bên Kia, Nam Chủ Thịnh Cút!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Kết cục của Ôn Nhiễm (2)

Không gian trong phòng học thoáng chốc yên lặng như tờ. Mọi người không hẹn mà cùng đưa ánh mắt nhìn về phía Hứa Thanh Trúc Vi.

Khởi tố... đồng nghĩa với liên lụy đến pháp luật.

Có nặng quá không?

Dù sao Điền Linh là bạn học, còn là sinh viên, nếu vướng vào pháp luật, nhất là về nhân phẩm, cuộc đời cô ta sẽ chấm một vết nhơ thật lớn!

Mọi người không hẹn mà cùng nhìn về Điền Linh vốn cũng đã bị câu nói của Hứa Thanh Trúc Vi dọa ngây ngốc.

- "Cái này,... Hứa đồng học, dù sao Điền Linh cũng là bạn học của chúng ta, lại là nữ sinh. Có lẽ Điền Linh cũng chỉ là nhất thời ngây ngô đi tin lời đồn đãi trong trường mới dẫn đến bất mãn trong lòng làm ra hành động như vậy. Nhưng là, chẳng phải hiện tại bạn hoàn toàn vô hại đứng tại nơi này sao? Hà cớ chi đồn bạn học vào đường cùng như vậy? Nếu việc dính líu đến nhân phẩm bị truyền ra ngoài, như vậy cuộc đời của cô ấy sẽ bị ảnh hưởng to lớn. Làm người nên biết khoan dung, vị tha..." một nữ sinh hơi nhủu mày, ánh mắt mang chỉ trích nhìn Hứa Thanh Trúc Vi, đứng ra lên tiếng, thái độ tiên lui thích hợp, một câu lơ đãng đã khiến Điền Linh từ một kẻ bôi nhọ nhân phẩm người khác thành ngây thơ tin lời đồn dẫn đến hành vi không thích hợp.

Đùa sao?

Hứa Thanh Trúc Vi cười lạnh. Lúc nguyên chủ danh dự bị bôi nhọ không thấy một con ma nào đứng ra bênh vực kẻ yếu, hiện tại nàng là người bị hại lại

được rắn dạy phải biết khoan dung?

- "Vi đồng học này, bạn lại là ai? Có tư cách gì trong chuyện này, Bạn là chủ mưu đằng sau Điền Linh vẫn là đồng phạm của Điền Linh? Bạn có cảm thấy mình rất buồn cười không? Là bạn vô tri vẫn là bạn ngu xuẩn không biết suy xét đúng sai? Nhân phẩm cô ta thì là đáng quý, như vậy nhân phẩm của tôi người khác là có thể tùy tiện dẫm đạp lên à? Bạn nói nghe sao mà xuôi tai quá? Đã có bản lĩnh làm thì phải có thần kinh gánh chịu. Cô ta trẻ người non dạ? Bạn chắc chắn cô ta trẻ người non dạ tin lời đồn vẫn là thứ ngu xuẩn thích hăm dọa người khác? Bạn biết nhân phẩm quan trọng, vậy sao lúc nhân phẩm tôi bị nguy hại, bạn không đứng ra bênh vực? Tôi nghi ngờ bạn cũng là đồng lõa phía sau việc này." Hứa Thanh Trúc Vi nhìn cô nữ sinh kia, từng câu từng chữ thốt lên rõ ràng rành mạch, nhưng nhân không tìm được bất cứ lỗi lầm nào để phản bác.

- "Cò..cò" Phương Nhã khó thở chỉ tay vào mặt Hứa Thanh Trúc Vi, nhất thời cũng không thốt nên lời. Bao cò này từ lúc nào miệng lưỡi trở nên sắc sảo lợi hại như vậy?

Hứa Thanh Trúc Vi sắc mặt đột nhiên lạnh xuống, nàng bước lên hai bước, nắm lấy ngón tay của Phương Nhã, lạnh lùng nói.

- "Trên đời này, tôi ghét nhất là có kẻ chỉ vào mặt mình, không có lần sau, nếu không.." dứt lời, Hứa Thanh Trúc Vi nhẹ bốp, ngón tay của Phương Nhã bị bẻ vào trong.

Phương Nhã hét lên một tiếng thảm thiết, gương mặt trang điểm tinh xảo nháy mắt trắng bệch vì đau đớn, không ngừng ôm lấy tay mình la hét. Vài nữ sinh khác bình thường có qua lại với Phương Nhã nhanh chóng vây quanh nàng ta,

Hứa Thanh Trúc Vi lạnh nhạt nhìn một lượt những kẻ hoặc là xem kịch vui hoặc là vui sướng khi người gặp họa hoặc là chỉ trỏ bàn tán xung quanh, nhếch môi cười nhạt.

Là nguyên chủ sống quá thất bại nên mới dẫn đến bạn bè xa lánh sao?

Không, nguyên chủ là người ít nói, thuờ nhỏ vì một biến cố mà có xu hướng tự bế, sau nhờ bác sĩ tâm lý một bên không ngừng dùng biện pháp ám chỉ một bên chữa trị gần hai năm mới có thể lần nữa mở lòng cùng vài người, trong đó có kẻ đạp nguyên chủ xuống lớp bùn như nhóp- Ôn Nhiễm, sau chết thảm.

Mà nàng- chủ nhân thân thể này hiện tại- Sẽ từ từ từng món một đòi lại cho nàng (nguyên chủ), một -xu- không -thiếu!

Trong phòng lần nữa yên ắng đến áp lực, Phương Nhã được hai nữ sinh khác đỡ đi ra khỏi phòng.

Ôn Nhiễm hai chân nhịn không được run rẩy, trong lòng loạn thành một đoàn. Cố nén tâm tình, Ôn Nhiễm cắn môi, bước ra, đứng trước mặt Hứa Thanh Trúc Vi.

- "Tiểu Vi cũng không phải cố ý, Phương Nhã đồng học.. hẳn là không có chuyện gì, cùng lắm cũng chỉ là bị gãy xương thôi, tiểu Vi.. tiểu Vi là con gái thị trưởng, chuyện này, nếu bị phát hiện hẳn sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của.." Ôn Nhiễm ngập ngừng như cố nén nỗi sợ, che chở cho Hứa Thanh Trúc Vi đang đứng phía sau.

Mọi người vẫn còn đang chìm đắm trong chuyện vừa mới phát sinh, nghe được một câu nói của Ôn Nhiễm mới giật mình, ánh mắt oán hận nhìn Hứa Thanh Trúc Vi.

Con gái thị trưởng.. Con gái thị trưởng là có thể thích thì bẻ tay người khác à?

Lâm Vân là con gái của Lâm gia, trên thương trường Lâm gia luôn bị Hứa Văn Vũ Triệt đè đầu cưỡi cổ, đối với Hứa gia là oán hận đến tận linh hồn, trước hết đứng ra.

- "Nhiễm Nhiễm, bạn tránh ra, nữ nhân độc ác này, Phương Nhã chính là đồng học, chẳng qua đứng ra khuyên nhủ cô ta đừng quá ý thể khó xử Điền Linh, là xuất phát từ động cơ tốt, lại bị bẻ gãy tay. A! Có baba là Thị trưởng chính là tốt, như vậy sau này nếu có đồng học đắc tội cô ta, hẳn cửa nát nhà tan không thể?" Một phen âm dương quái khí, tất cả mọi người sắc mặt thay đổi.

Ở đây trừ vài người, còn lại hầu hết đều nhiều ít đắc tội Hứa Thanh Trúc Vi đi? Như vậy.... ánh mắt mọi người đối đối.

- "Xuy.." Hứa Thanh Trúc Vi cười ra tiếng.

- "Vi này đồng học, đích xác con gái thị trưởng rất tốt, nhiều người ước ao vị trí này không phải sao? Thế nhưng, sao bạn không giấu lại, thanh danh của tôi bị người ta bôi nhọ, tại vòng lần quần kia, thanh danh không tốt đồng nghĩa với điều gì hẳn bạn không xa lạ? Tôi có thể đưa ra toà kiện cáo tất cả những người bôi nhọ nhân phẩm của mình, chỉ một Điền Linh thì nhắm nhỏ gì?"

Hứa Thanh Trúc Vi ánh mắt lướt qua một vòng những người ở đây, kia ánh mắt quả thực lạnh lẽo nhưng nhân kinh hoàng, khiến mọi người không tự giác rụt rụt thân mình.

- "Còn về Phương Nhã, tôi chỉ là tặng cô ta một tiểu tiểu giáo huấn giúp cô ta hiểu rõ quy tắc xử sự mà thôi, tay cô ta vẫn là hoàn hảo." Hứa Thanh Trúc Vi khoe miệng nổi lên nụ cười nhẹ.

Hứa Thanh Trúc Vi sẽ để lại đuôi cho người ta nắm sao? Đáp án là không!

Ngón tay đó của Phương Nhã cũng không gãy xương, nhưng muốn trở lại linh hoạt như trước là không thể, dù sao là gân tay bị đứt lệch vị trí sao có thể hoàn hảo như lúc đầu? Chính là vị trí bị lệch đó kiểm tra sẽ không nhận ra cái gì khác thường.

Một chiều này Hứa Thanh Trúc Vi học được ở kiếp trước trong một y - đạo quán cổ truyền cũ nát, hiện tại phát huy công dụng.

Nàng cũng chưa quên Phương Nhã sau này chính là cánh tay trái đắc lực của Nhan Ôn Nhu, đây nguyên chủ rơi vào nạn kiếp bất phục.

- "Ồ ô... Hứa đồng học, xin hãy bỏ qua cho tôi, là Ôn Nhiễm đã ra lệnh cho tôi nhằm vào bạn, tôi, tôi không biết gì cả." Đúng vào lúc này, Điền Linh đột nhiên bật khóc nức nở, hoảng loạn hết lên.

- "Vu khống, chứng cứ đâu?" Ôn Nhiễm như mèo bị đập phải đuôi gần như nhảy dựng lên chỉ vào mặt Điền Linh quát to, dư quang ánh mắt chột dạ liếc mắt Hứa Thanh Trúc Vi.

- "Chứng cứ, chứng cứ... đúng rồi, trong thẻ ngân hàng của tôi có số tiền cô ta chuyển qua cho tôi, chỉ cần tra ra đối chiếu ngày giao dịch là sẽ rõ." Điền Linh lắp bắp, như sợ hãi mọi người không tin lời nói của mình vội vàng trở lại chỗ ngồi lục lọi túi xách tìm điện thoại, lại một phen tìm kiếm tin nhắn đưa ra trước mặt Hứa Thanh Trúc Vi.

- "Còn có tin nhắn..." Điền Linh hận không thể đổ hết tội lên đầu Ôn Nhiễm, bản thân thì trích sạch sẽ chuyện này.

Hứa Thanh Trúc Vi nhận lấy điện thoại của Điền Linh, lướt lướt màn hình một chút, sau đó nàng hợp thời đưa ra một bộ mặt "không thể tin được" nhìn về phía Ôn Nhiễm, không nói nên lời.

Ôn Nhiễm tái mặt, muốn bước lên giật lấy điện thoại của Điền Linh lại bị Hứa Thanh Trúc Vi đoạt trước.

Mặc dù nội dung gần như đoán ra hết nhưng khi đọc toàn bộ cuộc trò chuyện của Điền Linh cùng Ôn Nhiễm, Hứa Thanh Trúc Vi vẫn nhìn không được tức giận trong lòng. Một cảm giác phần nộ tràn ngập trong lòng.

"Chát" một tiếng quỷ dị vang lên trong lớp học.

Mặt Ôn Nhiễm liền lệch qua một bên, nháy mắt đỏ ửng.

Hứa Thanh Trúc Vi tròn mắt rung rung nhìn Ôn Nhiễm, không nói nên lời.

- "Tại sao? Tôi đối với bạn không tốt sao? Bạn muốn gì tôi cũng đáp ứng cũng mua cho bạn. Đi học nhà xa hơn lại ngược hướng tôi cũng cho xe đi đón bạn đến trường, mưa gió nặc kệ, chỉ một cú điện thoại của bạn dù cho nội dung đơn giản là bạn muốn mua cái này muốn mua cái kia mà không đủ tiền tôi cũng sẽ ngay lập tức tìm tới chỉ để giữ gìn tình cảm mà tôi khó khăn lắm mới có được này. Mà bạn thì sao? Tôi làm gì có lỗi với bạn để bạn tính toán làm nhục tôi như vậy?" Hứa Thanh Trúc Vi khàn giọng tê hô tựa như con thú bị thương giờ lên màn hình điện thoại,

Trên đó rõ ràng ghi rằng "xú danh chưa đủ, tao muốn nó thân bại danh liệt, bị người người phi nhổ, chỉ có thể trần trọc hầu hạ dưới thân người."

Mọi người ồ lên, mà Ôn Nhiễm tắt mặt cắt không còn giọt máu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Ở Bên Kia*, *Nam Chủ Thành Cút!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Ngũ vị tạp trần

Ngay lúc không khí áp lực đến cực điểm, tiếng chuông báo hiệu tiết tiếp theo sắp bắt đầu vang lên. Hứa Thanh Trúc Vi hít một hơi thật sâu như "cổ nén" nổi buồn bị phản bội ngẩng đầu nhìn Ôn Nhiễm, nhẹ giọng.

- "Ôn Nhiễm, tôi rất thất vọng về cô, cảm ơn cô dù gian dối cũng đã làm bạn cùng tôi quãng thời gian trước đó." Sau đó, không đợi Ôn Nhiễm nói gì thêm nữa, Hứa Thanh Trúc Vi quay đi trở lại chỗ ngồi, cự tuyệt trò chuyện. Hành động này ngược lại khiến không ít bạn học trong lòng cảm thấy buồn ngùi, nổi lên tia thương tiếc Hứa Thanh Trúc Vi, đồng thời ánh mắt nhìn Ôn Nhiễm cũng trở nên vi diệu.

Trước đây ai cũng cảm thấy Ôn Nhiễm hiền dịu, tốt tính, đối xử tốt với kẻ quái dị là Hứa Thanh Trúc Vi, hiện tại, chân tướng sò sò ra đó, hoá ra nàng ta cũng chẳng tốt đẹp gì cho cam, mà mình lại giống đứa ngốc bị cô ta lừa xoay quanh. Nghĩ đến đây, không ít người trên mặt hiện lên vẻ bất mãn nhìn Ôn Nhiễm.

Lộ Vỹ Nam nhìn người con gái kia ngồi nơi đó cúi đầu không nói một lời, mày hơi nhíu. Hắn có cảm giác rất không thích thiếu nữ thể hiện ra vẻ yếu ớt như vậy. Nàng hẳn là nên vui vẻ cười đùa, hoạt bát, năng động. Ngay cả bản thân hắn cũng không nhận ra, bản thân ý nghĩ này từ đâu lại đến trong đầu mình.

Ngoài cửa, một bóng đen cao lớn, thân hình thon dài tựa lưng vào cửa, hơi ngửa đầu, mi nhãn bên dưới chiếc tơ vàng gọng kính khép hờ che đi sự gầy gúa nơi đáy mắt. Bàn tay buông thả bên hông nắm chặt vào nhau, rất nhẹ run rẩy. Không ai biết hắn đã đứng đó bao lâu, hoặc đã nghe những gì khiến nội tâm hắn không bình tĩnh, lồng ngực phập phồng hô hấp tiết lộ tâm tình của hắn lúc này. Hắn mờ mắt, nghiêng đầu nhìn vào bên trong phòng học, ở nơi đó, tầm nhìn của hắn đặt lên thân một thiếu nữ, ôn nhu, mát mát, đau lòng....rất nhiều cảm xúc pha trộn lẫn lộn nơi đáy mắt hắn.

Hít một hơi thật sâu, nam nhân nâng bước rồi đi. Trước khi đi, hắn quay lại nhìn thật kỹ hình dung người con gái kia, quyền luyện không rời nhìn nàng sau đó mới chậm chậm rồi đi, bóng dáng hắn đổ trên đất kéo dài một mảnh cô độc. Bảng tên của hắn bốn chữ Âu Dương Kinh Phong trong ánh nắng gay gắt dường như cũng trở nên âm đạm rất nhiều.

Thì ra, những lời ngày đó nàng cùng Hứa Văn Vũ Triệt nói, cũng không phải là nàng lạt mềm buộc chặt, nàng..là thật sự muốn quên hắn, từ bỏ hắn, xoá hắn đi khỏi cuộc đời nàng. Nghĩ đến đây, ngực Âu Dương Kinh Phong đột nhiên như bị ai bóp nghẹt, khó chịu vô cùng.

Ngày đó, Hứa Văn Vũ Triệt tìm đến bệnh viện gặp hắn, trước đó hai người vốn là bạn tốt của nhau, sau bởi vì Hứa Thanh Trúc Vì không ngừng quấy rầy cuộc sống của hắn, dần dần mối quan hệ bạn bè của họ cũng lung lay. Hắn đưa Hứa Văn Vũ Triệt đến phòng bệnh của Hứa Thanh Trúc Vì sau, cũng không quay đầu rảo bước rồi đi.

Hắn thật sự rất chán ghét phải đối phó với những trò lố lăng của cô gái kia cho nên trực tiếp quay đầu đi nơi khác, lại sức nhớ hắn quên nói cho Hứa Văn Vũ Triệt biết việc thúc thúc hắn nghĩ hợp tác một hạng mục. Sáng sớm thúc ấy gọi giục hắn mãi, vì thế ma xui quỷ khiến hắn lộn ngược trở lại phòng bệnh. Khi tay hắn vừa đặt lên nắm cửa, giọng nói của Hứa Thanh Trúc Vì từ bên trong vọng ra khiến hắn dừng lại động tác.

Nàng nói, nàng đối với hắn tình cảm đã hết, nàng nói dưa hái xanh không ngọt, nàng từ bỏ.

Từ bỏ....

Hắn gần như thất thần rồi đi, cũng đã quên bằng lý do mình quay trở lại, trở lại phòng làm việc riêng của mình, Âu Dương Kinh Phong ngồi trên ghế phóng không suy nghĩ, không biết vì sao nghe nàng nói vậy, trong lòng hắn lại vô cùng khó chịu. Sau đó hắn lại nhin không được cười nhạo bản thân nghĩ nhiều. Nếu Hứa Thanh Trúc Vì dễ dàng buông tha cho mình, hắn đã không đến nỗi chán ghét nàng ta như vậy. Hắn là lại tính bày ra trò lạt mềm buộc chặt đi. Không bao lâu bản thân lại tiếp tục như cũ bị nàng ta đeo bám cho xem.

Ôm tâm tính đó, Âu Dương Kinh Phong ngược lại có hứng thú chậm rãi chờ xem Hứa thanh Trúc Vì sẽ bày trò gì lần sau, lại không ngờ ngày hôm sau nàng dứt khoát xuất viện, sau đó nàng cũng không lại xuất hiện trước mặt hắn.

Gặp nàng nơi quảng trường đêm đó, thân ảnh nàng, khuôn mặt nàng, ánh mắt nàng tựa như dòng nham thạch tràn vào tim hắn, nóng bỏng đến mức thiếu đốt trái tim hắn rực lửa, nhin không được hôn nàng. Một giọt nước mắt đập tắt sở hữu mộng ảo. Nàng quyết tuyệt cùng hắn chặt đứt liên hệ.

Rồi ngày hôm nay, nàng đứng nơi đó, khắp nơi bị chỉ trích, mà nguyên nhân cũng bởi vì hắn.... Hắn vốn dĩ muốn xuất đầu lộ diện bên bệnh vực nàng, không ngờ bản thân nàng có thể tự biện hộ, giải thích cho mình. Nàng cần bản không cần hắn.

Âu Dương Kinh Phong trong lòng ngũ vị tạp trần, có chút chua xót thờ dài, cất bước rồi đi, bóng lưng thập phần thê lương.

Hứa Thanh Trúc Vì hoàn toàn không biết, kẻ nguyên chủ tâm tâm niệm niệm cả đời vừa đứng bên ngoài nghe được toàn bộ câu chuyện của mình, sau đó rồi đi, mà giả sử có biết hắn nàng cũng không đương nó hỏi sự. Nàng lúc này tựa miêng bọt biển, đang không ngừng cố gắng hấp thu biển cả tri thức mệnh mông, hận không thể một cái đầu hai cái đại để có thể học thêm nhiều hơn.

Tan học, Hứa Thanh Trúc Vì tránh đi sự đeo bám cầu xin của Ôn Nhiễm, đạp bước tiêu sái ra nhà xe, nhảy lên xe đạp chập rỏi đi ra khỏi cổng trường.

Gương mặt nàng tinh xảo, chiếc mũ lưỡi trai đội lệch qua một bên, mái tóc dài xoã tung trong gió, thu hút vô số ánh nhìn của nam sinh dõi theo bóng lưng của nàng, si mê, kinh diễm.

Ngày đi học đầu tiên với thân phận Hứa Thanh Trúc Vì, mỹ mãn kết thúc.

Hứa Thanh Trúc Vì cũng không vội về nhà mà vòng quanh trung tâm thành phố một lượt. Trong trí nhớ của nàng, ở giữa thành phố có một tháp đồng hồ rất to, ở nơi đó tụ tập rất nhiều bồ câu nên có tên là Quảng trường Hoà Bình.

Đúng năm giờ chiều, đồng hồ trên tháp sẽ đánh lên một hồi chuông liên tục trong sáu mươi giây, lúc đó đám bồ câu mấy trăm con sẽ đồng loạt bay lên trời, cảnh tượng vô cùng lãng mạn.

Mục đích của nàng hiện tại chính là nơi đó.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Ở Bên Kia, Nam Chủ Thịnh Cút!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Tranh giành bàn tay vàng

Tháng 12, nắng mùa đông không chói chang như mùa hè, mà mang theo một tia thần nhiên ấm áp hoà mát lạnh. Ánh tà dương của chiều tàn nhu hoà như tình nhân si ôm lấy vạn vật, vỗ về.

Trên đường, thỉnh thoảng lại có những cặp đôi tay trong tay chung bước, không khí ấm áp nhường người khác nhìn không được cầu nguyện cho tình cảm của họ vững bền.

Mà lúc này, tại một hẻm nhỏ khu vực dân nghèo, một cô gái xinh đẹp đang chậm rãi đi tới, trên tay nàng nắm chặt một chiếc túi ni-lông trong suốt, bên trong có thể thấy rõ là vài loại đồ hộp, sữa tươi, một ít hoa quả và một vài thứ khác.

Cô gái có một khuôn mặt trắng nõn, ngũ quan dịu dàng, vận một bộ váy màu xanh dương, khiến ánh nhìn người khác dễ chịu, trên gương mặt thủy chung nở rộ một nụ cười ôn nhu như thủy, hết như cái tên của cô vậy - Ôn uẩn Như tình.

Đúng vậy, người đến chính là nữ chủ Nhan Ôn Nhu.

Đứng trước một cánh cửa lớn đã dần cũ kỹ, ghi sét, Nhan Ôn Nhu dừng chân, đẩy cửa vào, ngay lập tức, năm sáu tiểu thân ảnh mừng rỡ nhào tới.

- "Chị Ôn Nhu tới rồi, chị có mang quà cho em không đây?" một giọng nữ hài nãi thanh nãi khí mang theo một tia chờ mong vang lên.

- "Đúng vậy, chị Ôn Nhu, chị có mang xe đồ chơi cho em không?" ngay lập tức, có hai ba giọng khác cùng phụ họa.

Chị gái xinh đẹp này mỗi lần đến cô nhi viện của bọn họ đều mang đến rất nhiều đồ ăn ngon và đồ chơi, còn có quần áo đẹp nữa, viện trưởng nói chị gái xinh đẹp này là con gái thị trường, rất giàu có, mặc dù bọn họ cũng không biết con gái thị trường là gì nhưng cũng có thể lờ mờ đoán hẳn là một người rất lợi hại. Viện trưởng còn nói, nếu làm cho chị gái xinh đẹp này cao hứng, không chừng có thể được nhận nuôi, như vậy bọn họ sẽ không cần chen chúc nơi xập xệ này, mà sẽ có hẳn một phòng riêng, muốn ăn gì ăn mà còn mua được thật nhiều quần áo đẹp. Cho nên mỗi lần chị gái xinh đẹp đến bọn họ đều thực nhu thuận.

Nhan Ôn Nhu cúi đầu nhìn bốn năm tiểu đầu đầy bần thiêu, hơi phác phác quần áo, còn có hai tay đầy bần ô đang níu lấy bộ váy sang quý của mình, trong lòng ghen hoà. Hai mắt nàng hơi khép lại, che đi phần nửa sự chán ghét và phiền chán trong đáy mắt, vô thanh hít sâu một hơi, Nhan Ôn Nhu nở nụ cười dịu dàng.

- "Tất nhiên là có rồi, chị mua rất nhiều thứ nhé." Nhan Ôn Nhu một bên bắt động thanh sắc gỡ bỏ bàn tay đầy bụi bẩn của đám nhóc ra khỏi làn váy mình, một bên lục tìm đồ vật trong túi ni-lông.

- "Nhan tiểu thư đến thăm, mời vào." Một giọng phụ nữ đơn đả nị nị vang lên, theo sau âm thanh là một người đàn bà đứng tuổi có thân hình mập mạp xuất hiện. Bà ta xoa xoa tay, cả gương mặt cười tươi như một đoá cúc hoa, mang theo lấy lòng nhìn Nhan Ôn Nhu.

Nhan Ôn Nhu mảy liễu vì không thể nhận hơi nhíu một chút, ánh mắt lướt nhanh một tia ghé tòm khinh thường, sau đó nhanh chóng thu liễm thần sắc, nhẹ gạt đầu.

- "Đúng vậy, cháu có việc gần đây, sẵn tiện ghé qua mang đến một ít đồ dùng sinh hoạt cho bọn nhỏ." Nhan Ôn Nhu nhu hoà vuốt nhẹ mái tóc một đứa bé trai có vẻ sạch sẽ cười cười nói.

- "Thì ra là vậy, giữa buổi cháu ở lại dùng cơm với chúng ta nhé, cháu nhưng là quý nhân của chúng ta đâu." Viện trưởng hí mắt cười hoà ái, nói.

Đúng vào lúc này, một đám trẻ con khác từ bên trong ủa ra vây quanh Nhan Ôn Nhu, đứa trước chen đứa sau bắt đầu la hét, đủ âm thanh.

- "Chị Nhu, ở lại dùng cơm nha, được không?" một đám nhóc con cùng nói.

- "Dạ thôi, cháu còn phải về dùng cơm cùng ba mẹ kéo họ lo... À phải, sao cháu không thấy Tiểu Đậu đâu nhỉ?" Nhan Ôn Nhu nhẹ mím môi, cố nén cảm giác muốn đá văng đám nhóc ồn ào này ra xa, nhẹ giọng hỏi, ánh mắt bắt đầu tìm kiếm trong đám trẻ con.

Tiểu Đậu là một bé trai chừng bảy tám tuổi, cũng giống như những đứa trẻ ở đây, nó được cô nhi viện nhận nuôi.

Có mấy lần Nhan Ôn Nhu đến mang không ít bánh kẹo, những đứa trẻ khác đều hai mắt toả sáng thèm thường nhìn nàng, riêng có đứa bé kia lạnh nhạt đứng yên một chỗ. Nhan Ôn Nhu để ý mấy lần đứa bé này, tổng có cảm giác nó không tầm thường, cho nên nàng từng tìm cách làm thân với đứa bé kia, tuy nhiên thất bại.

Mà hôm nay, không thấy nó đâu mới nghi hoặc hỏi ra đến. Viện trưởng lúc này mới giật mình nhìn xung quanh, quả thật không có thân ảnh tiểu Đậu.

- "Tiểu Hoa, tiểu Đậu đâu rồi?" Viện trưởng nhăn mày hỏi một đứa bé bên cạnh, bình thường đứa bé này thường đứng một mình, cũng không chơi với đứa nhỏ khác, cho nên cũng không biết hỏi ai.

- "Con không biết ạ, lúc sáng thấy tiểu Đậu chơi ở gần cổng, sau không thấy nữa ạ." Đứa bé kia trả lời.

Viện trưởng nghe vậy nhăn mặt, không lẽ thằng nhóc kia trốn đi ra ngoài chơi lạc đường? Nghĩ đến đây, khuôn mặt bà ta toát ra vẻ dữ tợn. "Thằng nhóc

chết tiệt, không hết lo được mà."

"Tiểu thư, chuyện này, hiện tại cô không thể tiếp cháu được rồi, tiểu Đậu đi đâu không rõ.."

"Cháu sẽ phụ đi tìm, trước hết, cô mau trở lại các phòng, tìm xem có thằng bé ở đó hay không? Nhan Ôn Nhu gạt mình, thần sắc kinh nghi bất định, không ai biết trái tim nàng lúc này đang đập nhanh vô cùng trong lồng ngực, nàng không rõ cảm xúc của mình sao thế này, thế nhưng có một tia hưng phấn kỳ lạ tràn ra trong tâm trí.

"Được, được..." Viện trưởng hơi ngừng ra, sau đó hoàn hồn liên tục gật đầu, xoay người đi tìm trong cô nhi viện, đám nhóc cũng tản ra tìm giúp. Nhan Ôn Nhu lại đi ra cổng chính nhìn nhìn, quyết định chọn con đường đi thẳng ra bên ngoài.

Cùng lúc đó, tại quảng trường Hoà Bình, Hứa Thanh Trúc Vi cũng vừa đến nơi. Nàng dắt xe vào khu gửi rồi mang balo đi khu vực trung tâm.

Lúc này, bởi vì đại bộ phận nhân đang trong giờ làm việc, nên quảng trường ngoài ý muốn có chút vắng vẻ.

Hứa Thanh Trúc Vi một bên chậm rãi đi, một bên quan sát toàn cảnh. Mục đích của nàng hôm nay đến đây là để ngăn chặn bàn tay vàng lớn nhất của nữ chủ Nhan Ôn Nhu.

Trong nguyên tác, ngày hôm nay, ở nơi này, nữ chủ đại nhân sẽ gặp gỡ và cứu được con trai của "vị kia", đồng thời thu được vây cánh vững chắc nhất trong cuộc đời. Có thể nói "vị kia" là yếu tố trọng yếu nhất trên con đường đầu thương trường, thu hậu cung của nữ chủ, khiến nàng ta muốn gió được gió, hô mưa có mưa. Thậm chí, công ty của Hứa Văn Vũ Triệt sau này bị đá kích nặng nề nhanh chóng sụp đổ cũng có một tay của "vị kia".

Mà nàng, sở dĩ đến nơi này có hai mục đích. Một là ngăn chặn nữ chủ có được bàn tay vàng, hai là cứu đi đứa bé vô tội kia khỏi tay đám biến thái.

Trong nguyên tác, đứa bé kia là "vị kia" trong quá trình "đoạt đích" chiếc ghế lão đại trong tổ chức, sợ liên lụy nên gửi nuôi vào một cô nhi viện xập xệ che giấu tai mắt, mà cô nhi viện đó vừa hay lại là nơi nữ chủ thường phát "thiện tâm" đến "thăm thú". Và rồi một ngày đẹp trời, đứa bé kia bị kẻ thù của "vị kia" phát hiện bắt đi tra tấn, mất đi hai tay và hai chân, cả đời thương tật.

Tất nhiên nữ chủ thiện lương là sẽ đóng vai trò quan trọng trong công tác giải cứu đứa bé kia, sau đó thuận lý thành chương giành được tấm vé "mẹ kế". Nhưng mà, nữ chủ vì không kịp xuất hiện mới khiến đứa bé kia bị tra tấn tàn bạo, tạo nên tâm lý thương tổn, sau này mắc chứng tự bế.

Nàng vốn không muốn tranh vào vũng nước đục này, thế nhưng lương tâm nàng không cho phép nàng thấy chết không cứu, nhất là đứa bé kia chỉ mới tám tuổi. Nàng nếu không biết chuyện này thì thôi không nói, hiện tại nàng lại biết rất rõ đứa bé kia sẽ phải chịu đựng những gì, nếu bỏ mặc, sau này gặp lại nàng sẽ day dứt không yên, bởi vì theo kịch tình, sau này "vị kia" sẽ cứu Hứa ba một mạng.

Cho nên, đứa bé kia, nàng sẽ cứu nó.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Ở Bên Kia*, *Nam Chủ Thịnh Cút!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Giải cứu (1)

Hứa Thanh Trúc Vi khẩn trương nhanh chóng đi vào khu vực trung tâm quảng trường.

Trong nguyên tác, bởi vì để cho vị kia vô hạn cảm kích nữ chủ cứu giúp con mình, trước khi Nhan Ôn Nhu xuất hiện, đứa bé kia đã bị tàn nhẫn hành hạ đến thoi thóp chỉ còn một hơi. Tất nhiên nó sẽ không chết ngay được, bởi vì nó là chất xúc tác tình cảm của nam nữ chủ.

Theo lối mòn của vô số tiểu thuyết ngôn tình, nữ chủ sau khi cứu giúp sẽ theo đó thuận lý thành chương trở thành người chăm sóc cho con nam chủ, sau đó trong quá trình chăm sóc đó, hai người sẽ nảy sinh ái muội, dần dần để ý đối phương, lâu ngày sinh tình, văng vẳng. Thật sự là trăm sông đổ về một biển.

Đây cũng là chi tiết duy nhất khiến bản thân Hứa Thanh Trúc Vi khi còn là Thích Noãn Tinh với tư cách người ngoài cuộc đọc qua, cảm thấy vô nhân đạo và phản cảm. Đó chỉ là một đứa nhỏ. Cho dù là tiểu thuyết, nhưng một khi tác giả đặt bút xuống nghĩa là bản thân tác giả đã cho nhân vật đó một cuộc đời, vậy cơ gì lại để một đứa bé phải chịu tội ác dày vò như vậy? Chi để cái gọi là kịch tình phát triển?

Bằng mọi cách, nàng phải cứu lấy nó. Nữ chủ sau khi cứu được đứa bé kia liền mang về căn hộ nhỏ riêng của nàng ta để chăm sóc. Hứa Thanh Trúc Vi không thể hiểu được vì sao sau khi gặp một đứa bé bị thương nặng đến vậy nàng ta lại không đưa đi bệnh viện lại mang về nhà? Nguyên nhân nào khiến nàng ta hành động như vậy?

Mà, cho dù vì bất kỳ lý do gì, việc chậm trễ cấp cứu cũng dẫn đến hậu quả nặng nề. Mà nàng, với tư cách một người trưởng thành, có lương tâm, không cho phép nó xảy ra.

Nàng nhớ trong nguyên tác thông qua thị giác của nữ chủ, nơi bọn bắt cóc chọn làm hiện trường hành hạ và quay chụp để trả thù vị kia là một xưởng sửa chữa ô tô bỏ hoang gần một cô nhi viện. Đó là một khu vực gần như hoang vu, được xem như dải phân cách giữa phần hoa đô thị và vùng quê nghèo khổ. Mà nữ chủ chính là trùng hợp hôm nay đến nơi đó làm từ thiện.

Vấn đề bây giờ là, nàng không có văn sáng tùy tiện đi làm từ thiện sẽ gặp chân mệnh thiên tử của nữ chủ, cho nên nàng đương nhiên không biết đường đi đến cô nhi viện đó ở hướng nào. Chỉ biết sơ lược nếu từ trung tâm quảng trường đi vào phải đi vào một con hẻm nhỏ tối tăm ẩm thấp. Hứa Thanh Trúc Vi nhìn một lượt xung quang, cuối cùng tầm mắt dừng lại tại một vị trí. Hẻm là con hẻm không xa kia. Vì sự thật là, ở nơi này cũng chỉ có một cái hẻm dường như không mấy phù hợp với bộ mặt thành phố như vậy.

Nhìn nhìn bốn phía phần hoa hiện đại, lại nhìn con hẻm tối thui như hai vùng trời cách biệt, Hứa Thanh Trúc Vi trong lòng một trận không biết nói gì. Không hiểu vì sao tác giả lại đặt ra chi tiết vô lý như thế? Giữa trung tâm đô thị lại có một con hẻm dài thườn thượt nổi thẳng ra tận rìa ngoại ô thành phố.

Hứa Thanh Trúc Vi cũng không lại để tâm đến tình tiết hồ cha này nữa. Nàng tăng nhanh tốc độ chạy vào con hẻm trước mắt, mặc kệ như thế nào, sớm hơn một chút an toàn của đứa bé kia lại được đảm bảo hơn một chút. Đứng vào lúc này, trên tay đột nhiên truyền đến lực đạo, cổ tay bị nắm giữ. Nàng bị kéo lại bất ngờ lao đảo thân hình, nhào vào một khuôn ngực rắn chắc mạnh mẽ. Một bàn tay vững vàng ôm lấy eo nàng, giúp nàng ổn định thân hình.

- "Tiểu Vi." Một giọng nam trầm thấp vang lên trên đầu nàng, mang theo khó nhận ra một tia thấp thòm.

Sau khi nghe những lời của Hứa Thanh Trúc Vi, hần tâm thần hoảng hốt rời khỏi trường đại học K, hần không rõ lúc đó bản thân nghĩ gì. Lời của nàng từng chữ từng chữ không ngừng vang vọng bên tai khiến hần bối rối, đau lòng, và nhiều hơn là cảm giác mất mát, hụt hẫng.

Hần vô mục đích lái xe đi, cuối cùng khi hần định thần lại, lại phát hiện ra bản thân thế nhưng quay trở lại trước cổng trường Đại học K. Hần không biết bản thân mình sao lại như thế này, nhưng hần có cảm giác, nếu hần để mặc mọi chuyện, rất có thể hần sẽ mất đi nàng mãi mãi.

Ngồi trước vô lăng, Âu Dương Kinh Phong lộ ra một mặt cười khổ. Nếu trước đây có kẻ nói có một ngày hần vì Hứa Thanh Trúc Vi trăm mối tơ vò, hần sẽ lạnh lùng cười nhạo kẻ kia nói nhảm, mà hiện tại....

Ánh mắt hần dõi theo một thân ảnh vừa xuất hiện nơi cổng trường, trái tim không theo quy luật run rẩy. Rõ ràng là nàng, lại giống như cũng không là nàng. Hoặc có lẽ, hần chưa bao giờ hiểu được nàng. Cứ ngỡ nàng sẽ không bao giờ mang giày thể thao, hần nhìn thấy nàng thời điểm luôn là đôi giày cao gót, nàng sẽ không mặc áo phông quần jean năng động như thế kia mà vĩnh viễn là những bộ cánh hờ hênh lòe loẹt, càng đừng nói sẽ thông thả đạp xe đạp như hiện tại. Thế nhưng trái tim hần vậy mà lỡ nhịp vì nàng bây giờ.

Một con người có thể trong một đêm thay đổi nhiều như vậy sao? Dường như vẫn là thân xác kia nhưng linh hồn đã đổi. Mà hần, chưa chút nhận ra, nàng thay đổi, trở nên thân thái phi dương, thật sâu hấp dẫn linh hồn hần, nhưng là, cô bé luôn đuổi theo phía sau hần đã từ lúc nào dừng chân đứng lại không còn dõi theo hần nữa.

Hần vô tri vô giác chậm chậm lái xe theo nàng, nhìn thấy nàng bước vô quảng trường trung tâm, hần cũng vội vã xuống xe đi theo.

Hần muốn nhìn nàng nhiều hơn, muốn nhìn nụ cười rạng rỡ của nàng, tựa như đêm đó nàng cùng đám người kia vui vẻ cười đùa.

Cho đến khi thấy nàng có ý định rẽ vào con hẻm kia, hần mới giật mình nhanh hơn bước chân vội kéo nàng lại.

Con hẻm đó cất giấu vô số tội ác bản thù, nàng đi vào đó để làm gì? Thân thể trước đầu óc làm ra phản ứng, đến khi hần định thần lại, nàng đã nằm gọn trong vòng tay hần.

Hần.. chưa bao giờ biết nàng lại nhỏ nhắn gầy yếu như vậy...

- "Âu Dương Kinh Phong?" Hứa Thanh Trúc Vi nghe âm thanh có chút sùng sốt, sau đó đôi mắt nàng chợt rực sáng. Âu Dương Kinh Phong chính là hàng thật giá thật bác sĩ chuyên nghiệp nha. Nếu kịp thời cấp cứu đứa bé kia sẽ chịu khổ ít hơn rất nhiều.

- "Anh..." Âu Dương Kinh Phong bối rối, hần có rất nhiều lời muốn nói với nàng, nhưng lại phát hiện cổ họng như bị nghẹn lại, vô pháp phát ra âm thanh.

- "Thật tốt quá, anh đi theo tôi, nhanh." Hứa Thanh Trúc Vi bắt lấy tay Âu Dương Kinh Phong đi vào con hẻm nhỏ.

- "Âu Dương Kinh Phong, anh biết gần đây có xưởng sửa chữa nào bỏ hoang, gần một cô nhi viện không?"

- "Xưởng sửa chữa??" Âu Dương Kinh Phong nhíu mi, sau đó gật đầu.

- "Có, xưởng sửa chữa ô tô Minh Diệp, nơi đó đã bỏ hoang hơn ba năm nay. Phía sau nó cách đó không xa có một cô nhi viện." Hần mở miệng.

- "Tốt quá, chúng ta mau đến đó. Anh mau dẫn đường." Hứa Thanh Trúc Vi ánh mắt vụt sáng, có chút khản cập lên tiếng.

Tuy thắc mắc, nhưng Âu Dương Kinh Phong vẫn tăng tăng gạt đầu. Mặc kệ nàng muốn làm gì, hần đều thay nàng thực hiện.

Hai người nhanh chóng di chuyển.

Cùng lúc đó, bên kia, nữ chủ đại nhân lại gặp một chuyện khiến nàng không tự chủ dừng lại bước chân nghe ngóng.

Cách đó không xa, có hai người đàn ông mặc áo đen đang gọi bộ đàm. Nội dung hẳn nói làm nằng trong đầu lóe qua suy nghĩ.

-"Vẫn chưa tìm được sao? Hiện tại thiếu gia đang truy sát bên kia, đề phòng bọn chúng chó cùng rứt giậu gây nguy hiểm đến tính mạng tiểu thiếu gia chúng ta phải nhanh chóng truy ra tung tích. Thiếu gia đã phong tỏa cô nhi viện. Nạp Lan lão gia tử đã phái trình sát tra tọa độ. " Một trong hai hắc y nam nhân nói với đồng bạn.

Nạp Lan gia?

Cô nhi viện?

Tiểu thiếu gia?

Mất tích?

Nhan Ôn Nhu nhanh chóng bắt được từ trọng yếu. Hô hấp nằng trở nên dồn dập.

Nạp Lan gia.

Gia tộc trong truyền thuyết. Người nắm giữ mọi mạch máu quốc gia.

Nằng, dường như biết được một cơ hội ngàn năm có một để đặt mối quan hệ lên Nạp Lan gia. Nhan Ôn Nhu kích động đến run rẩy. Chỉ cần, chỉ cần nằng tìm ra được đứa bé kia..

Lời tác giả: Ahhihi. Còn được bao nhiêu người theo dõi bộ truyện này nhỉ? Cmt nào.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Ở Bên Kia, Nam Chủ Thịnh Cút!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Giải cứu (2)

Trong khi nữ chủ mang theo tâm trạng thấp thỏm nghe lén, bên này, Hứa Thanh Trúc Vi mang theo Âu Dương Kinh Phong đã thuận lợi tiếp cận khu vực nhà xưởng bỏ hoang.

Nhìn đám người hung thần ác sát trên tay trang bị thương (súng) qua lại tuần tra, Hứa Thanh Trúc Vi nhẹ nhàng lôi kéo tay Âu Dương Kinh Phong nép vào một góc nhỏ hẹp, cẩn thận quan sát nhất cử nhất động của đám người bên ngoài.

Âu Dương Kinh Phong một đường thuận theo nằng dẫn dắt, tay nằng nhỏ nhắn mềm mại nắm lấy bàn tay hắn, lực đạo không lớn lại khiến hắn có cảm giác vô cùng kiên quyết.

Nhìn bóng lưng nằng gầy trong gang tấc, lại nhìn hai bàn tay nắm lấy nhau trái tim Âu Dương Kinh Phong chấn động, nhìn không được thả ra bàn tay, nắm lấy tay nằng, mười ngón đan xen khấn khít chặt chẽ.

Ngay lúc mười ngón giao nhau, Âu Dương Kinh Phong đẩy lòng nói không nên lời thỏa mãn, trái tim chênh vênh mấy ngày qua trong khoảnh khắc như bị lấp đầy, khóe môi vô thức tràn ra nụ cười hạnh phúc mà chính hắn cũng không biết.

Hứa Thanh Trúc Vi toàn bộ tâm thần đặt lên đám người kia nên không để ý hai người cách nắm tay đã đổi vị, cũng bỏ lỡ nụ cười chân thành ngập tràn ôn nhu của người bên cạnh lúc này.

-"Một, hai... năm...chín." Bên ngoài cả thầy chín tên. Trong đầu Hứa Thanh Trúc Vi nhanh chóng vạch kế hoạch giải cứu.

Âm thanh nho nhỏ của Hứa Thanh Trúc Vi kéo Âu Dương Kinh Phong hồi thần, thu liễm nụ cười, trông mắt ôn nhu dần tan đi, đổi thành lạnh nhạt. Hắn nhìn về phía nhà xưởng trước mắt, nhìn đám người kia, hơi nhíu mày, lại nhìn xung quanh, phát hiện thêm ba tay bắn tia khác. Bọn chúng hẳn đã được trang bị súng giảm thanh.

-"Là mười hai. Bên trái, cạnh dàn bê tông, phía trên bên phải cửa sổ tầng 2 và dưới chân cầu thang bên phải. Tay bắn tia." Âu Dương Kinh Phong thả chậm hô hấp cúi người, nhẹ giọng nhắc nhở Hứa Thanh Trúc Vi, có chút luyến tiếc thả tay nằng ra, đồng thời điểm nhẹ một vị trí trên chiếc đồng hồ của mình, một giao diện holographic hiện lên, sau đó Âu Dương Kinh Phong từ phía sau nâng tay lên trước mặt Hứa Thanh Trúc Vi hướng về từng vị trí bản thân đã nói, ngay lập tức, trên màn hình hiện thị ba thân ảnh cảm ứng nhiệt, hoặc đứng hoặc ngồi.

Hứa Thanh Trúc Vi trong lòng có chút lạnh lẽo, may mà nằng không tùy tiện xông ra trước mà là kéo Âu Dương Kinh Phong vào xô này, nếu không đã

được ăn kẹo đồng miễn phí, lỉnh hộp com đi về rồi.

Cảm nhận thân ảnh trong vòng tay mình đột nhiên cứng đờ thân hình sau đó nhẹ thở phào, ánh mắt Âu Dương Kinh Phong tràn nhẹ tiểu ý.

Nghe được âm thanh cười nhẹ, biết là đối phương cười nhạo mình, Hứa Thanh Trúc Vi bĩu môi, cũng không so đo với hắn, lần nữa nghiêm túc nhìn về nhà xưởng. Trên đường đi, nàng nửa bịa đặt, nửa nói thật đã sơ lược đi qua nguyên nhân nàng đến nơi này cùng Âu Dương Kinh Phong. Không còn cách nào, dù sao nàng ngay cả cô nhi viện kia ở đâu cũng không biết làm sao có thể nói rõ vì sao nàng biết đứa bé kia bị bắt cóc? Cho nên Hứa Thanh Trúc Vi nói dối một chút rằng nàng tình cờ nghe được một nhóm người bàn với nhau sẽ xử lý một đứa trẻ mà chúng bắt cóc rất tàn nhẫn ở một nhà xưởng bỏ hoang, mà nàng muốn đi cứu giúp nó. Cũng may Âu Dương Kinh Phong mặc dù có nghi vấn nhưng cũng không hỏi nhiều nếu không nàng cũng không biết phải nói gì.

Mà Âu Dương Kinh Phong nhưng thật ra tin tưởng những gì Hứa Thanh Trúc Vi nói. Lý do tương tự, dù sao lấy tính tình "Hứa Thanh Trúc Vi" (nguyên chủ) trước đây, những nơi như cô nhi viện nàng sẽ không đặt bước.

Tuy nhiên.. Âu Dương Kinh Phong hơi cúi đầu nhìn xuống thân ảnh nhỏ xinh bởi vì vị trí nhỏ hẹp lại lo lắng bị phát hiện gần như nép vào lòng mình của Hứa Thanh Trúc Vi, tâm thần kìm không được xao động, rồi lại có chút hoảng hốt. Xao động vì nàng vậy mà rất can đảm, không chút sợ hãi đi cứu đứa bé xa lạ với nàng, mà hoảng hốt lại bởi vì lo sợ. Nếu như hôm nay hắn không đi theo nàng.. một mình nàng làm sao đối mặt với đám người kia? Nghĩ đến đây, ánh mắt Âu Dương Kinh Phong nhẹ ám, hô hấp trở nên nặng nề. Hắn không tưởng tượng nổi cũng không dám tưởng tượng, một cô gái nhỏ yếu như nàng thế này sẽ làm gì để thoát đi đám ô hợp bắt cóc tổng tiền kia một khi bị phát hiện.

Mà Hứa Thanh Trúc Vi thật sự yếu đuối như vậy sao? Thật sự quên mình cứu người mà bất chấp nguy hiểm? Rất nhanh Âu Dương Kinh Phong sẽ được trải nghiệm câu tục ngữ đừng bao giờ "trông mặt mà bắt hình dong".

Nếu Hứa Thanh Trúc Vi có thể đọc được suy nghĩ của Âu Dương Kinh Phong lúc này sẽ cười nhạo hắn một phen. Không nhắc đến nàng không hề "yếu đuối" như hắn nói, nguyên nhân khiến Hứa Thanh Trúc Vi trước khi gặp được Âu Dương Kinh Phong dám bán thân hành động là vì nàng nhớ rõ, trong nguyên tác, khi nữ chủ tìm đến, đám người bắt cóc kia đang tập trung hỏa lực đối phó với thủ hạ của "vị kia", cho nên Nhan Ôn Nhu vô cùng thuận lợi mò vào nhà xưởng, tìm được và ôm đứa bé kia đi mất trước khi người của vị kia thắng lợi xông vào. Tất nhiên nữ chủ sẽ không biết đám thủ hạ của vị kia sẽ chiến thắng nên mới tự ý mang đứa bé đi, nếu nữ chủ không mang đi, đứa bé kia đã không phải chịu đựng nỗi đau tứ chi cắt bỏ.

....

"Nhan Ôn Nhu nhìn hai bên không ngừng bắn nhau, lửa đạn tứ phía, hai tay nhịn không được run lên, rồi lại kiên quyết chậm rãi từng bước một lách mình vào nhà xưởng, nàng không biết đám người kia, cũng không biết kẻ chiến thắng cuối cùng sẽ là ai, nhưng nếu đứa bé không được mang đi, một khi bọn bắt cóc chiến thắng, tính mạng đứa bé sẽ càng nguy hiểm." - trích nguyên tác.

Chắc chắn, người ta có mẹ đẻ đẹp đường trải chiếu mà đi, nàng này viên đá lót đường tốt nhất không nên mong chờ mẹ ghê tác giả ưu ái cái gì, tốt nhất là động não tự lực cánh sinh.

Hứa Thanh Trúc Vi dẹp mớ suy nghĩ loạn thất bát tao của mình sang một bên, ý định của nàng là tìm cách cứu đứa bé trước khi nó bị hành hạ sau đó đợi cho đám thủ hạ của "vị kia" tìm đến sẽ giao lại cho bọn họ. Tuy nói nàng đến tranh bàn tay vàng của nữ chủ nhưng không có ham thích dây dưa với "người kia", mục đích của nàng chỉ đơn giản là ngăn Nhan Ôn Nhu lợi dụng đứa bé này đạt được hảo cảm của nam chủ sau này quay sang đối phó Hứa gia. Nam chủ gì đó hay là thôi đi, nàng không hứng thú.

Thế nhưng duyên phận chính là thứ kỳ lạ như vậy, có đôi khi ghét của nào trời trao của nấy, duyên tìm phận thấy ai quan tâm người có hứng thú hay không?

Lời tác giả: phí công ghê, bữa viết xong rồi nhấn publish lại bị mất mát, phải viết lại, nản. Mất một lần bảy chương truyện, gần 10k chữ của ta.(T.T) Khóc một dòng sông.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Ở Bên Kia, Nam Chủ Thịnh Cút!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Hỗn loạn tại nhà xưởng

Hứa Thanh Trúc Vi hơi ním môi căng thẳng nhìn về phía nhà xưởng bỏ hoang, trong đầu nhanh chóng lướt qua, loại bỏ các phương án. Cũng may thím tác giả là mẹ ruột của nữ chủ cũng như là ăn bát com bên ngôn tình chứ không phải hắc bang cái gì, nên an bài đoạn này trong nguyên tác cũng không có chuyện đạn bay như mưa, bắn nhau liều chết bla bla.. Nữ chủ hoàn toàn là hữu kinh vô hiểm thuận lợi cứu thoát ra đứa bé nọ, bất quá nàng cũng phải thật cẩn thận mới được, tác giả là mẹ ruột nhưng là mẹ ruột của nữ chủ, còn cùng nàng một xu quan hệ cũng không dính tới.

Hứa Thanh Trúc Vi cúi xuống thân mình, từ trong cổ giày, dưới ánh mắt tròn to lên đầy bất ngờ của Âu Dương Kinh Phong rút ra một con dao nhỏ gấp lại chừng bảy tám centimet, khi bung ra, lưỡi dao sắc bén tăn ra ánh hàn quang lạnh lẽo.

- "Vi Vi.. em..?" Âu Dương Kinh Phong kinh ngạc, bật thốt lên, cũng may hần mặc dù bất ngờ thốt lên cũng hiểu được tình thế hiện tại, đề nhỏ giọng.

- "Một lát chúng ta làm như thế này.." Hứa Thanh Trúc Vi mắt diếc tai ngơ trước âm thanh nghi vấn của Âu Dương Kinh Phong, khẽ sát vào đối phương, thì thầm nhỏ giọng nói.

Tâm thần Âu Dương Kinh Phong vốn đang nghi hoặc tại sao một nữ hài tử lại phải mang dao trong người thì ngay lập tức bị đôi môi anh đào đang khẽ sát mình kia hấp dẫn, tâm trí không tự chủ lưu luyến đặt lên nó. Sợ Hứa Thanh Trúc Vi nhìn ra điểm khác thường, hần vội vàng dời đi tầm mắt, ngược lại nghe nghiêm túc kế hoạch của nàng.

- "Không được, quá nguy hiểm, em đứng ở đây, anh đi cứu đứa bé. Súng đạn không có mất em hiểu không? Đây không phải là một trò đùa." Âu Dương Kinh Phong nghe xong kế hoạch của Hứa Thanh Trúc Vi dường như ngay lập tức liền đưa ra phủ quyết. Quá nguy hiểm. Hần làm sao có thể để nàng dẫn thân vào nguy hiểm như vậy.

Cuối cùng sự cứng rắn nhất định không cho Hứa Thanh Trúc Vi đi cứu, bản thân rời đi chuẩn bị xe của Âu Dương Kinh Phong chiến thắng. Hai người thỏa hiệp với nhau, Âu Dương Kinh Phong sẽ giải cứu, nàng đứng đây đợi, sau khi giải cứu xong hai người cùng đi.

- "Anh.. cẩn thận đấy." Hứa Thanh Trúc Vi nghiêm túc nhìn Âu Dương Kinh Phong. Người kia trịnh trọng gật đầu, sau đó nhẹ nhàng bí ẩn chậm rãi tiếp cận nhà xưởng.

- "Âu Dương Kinh Phong, anh nhất định không được lĩnh cơm hộp ngay vòng gửi xe đấy." Ai biết nam chủ ăn cơm hộp nàng này nữ phụ có còn canh để húp? Nhìn bóng lưng rời đi dứt khoát của Âu Dương Kinh Phong, Hứa Thanh Trúc Vi lâm bầm. Nếu Âu Dương Kinh Phong nghe được tiếng lòng của nàng, không biết tư thái rời đi có còn hiền ngoan như vậy không?

Hứa Thanh Trúc Vi nhìn đồng hồ, đã hơn mười lăm phút, không biết tình hình sao rồi nữa. Giữa lúc nàng đang rối rắm, đột nhiên từ trong nhà xưởng phát ra một tiếng "ầm", như là vật nặng va vào trên cánh cửa bằng thép tạo ra âm thanh, sau đó, Hứa Thanh Trúc Vi liền nhìn thấy đám bắt cóc nhanh chóng tràn vào trong nhà xưởng.

- "... " Nàng biết ngay mà, tên Âu Dương mặt trắng này thành sự không đủ bại sự có thừa, thật sự là... Nàng một bên suy nghĩ một bên nhanh chóng hướng về phía nhà xưởng chạy đi. Con dao trên tay, theo nhịp chạy, thoáng ẩn thoáng hiện, dưới ánh mặt trời lóe lên một tia sáng.

Hứa Thanh Trúc Vi bên này thô tào, bên kia Âu Dương Kinh Phong nhưng thật ra không mấy chật vật. Hần vững vàng đứng nơi đó, mắt kính phủ lên đôi mắt hần một tầng mơ hồ không rõ ý nghĩa, trên tay hần là một đứa bé ốm yếu, gầy gò, đã là đi vì đói. Trên cánh tay nhỏ bé buong nhẹ kia có không ít lần rơi tra tấn, cũng may tứ chi đầy đủ, không giống kiếp trước, khi cứu ra đứa bé đã hoàn toàn mất đi tay chân vĩnh viễn.

Bốn phía xung quanh hần là nòng súng đen ngòm chìa vào đầu, chỉ cần hần manh động dù chỉ một chút, hần sẽ được ném thử cảm giác đầu nở hoa là như thế nào. Chính là hần cũng không kinh hoàng, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía một tên cướp đã mất đi trí giác nằm trên đất cách đó không xa. Trên mặt gãi là một dấu giày hần sâu vào má phải tím đen một mảng lớn, đủ thấy lực đạo tác động vào nó mạnh mẽ như thế nào.

Mà dưới chân Âu Dương Kinh Phong là một ống bom kim tiêm bị đập vỡ nằm trên đất, trong nhà xưởng quanh quẩn một mùi vị thuốc gay mũi.

Âu Dương Kinh Phong ánh mắt hiếm thấy lộ ra một tia sát khí. Là bác sĩ, sinh ra trong y dược thế gia, từ ngày còn thơ bé, câu khẩu hiệu "lương y như từ mẫu", dưới sự giáo dục của gia tộc đã thấm nhuần vào linh hồn hần. Hiện tại nhìn thấy bệnh nhân bị ngược đãi, nhất là bệnh nhân còn là một đứa bé còn rất nhỏ tuổi, bị hành hạ, Âu Dương Kinh Phong trong mắt thiêu đốt lửa giận. Nếu hần chậm một bước liều thuốc kia đã bị tiêm vào cơ thể đứa bé. Mùi thuốc này, màu sắc kia chính là mùi của chất độc hữu cơ tổng hợp X, được bọn săn bắn động vật hoang dã chuyên dùng. Loại thuốc này nếu tiêm vào cơ thể sẽ làm ảnh hưởng toàn bộ hệ thần kinh của đối tượng, trong nháy mắt khiến đối phương mất đi khả năng phản xạ, chỉ có thể mặc cho dày xéo.

Săn bắn động vật hoang dã chủ yếu để lấy những bộ phận trên cơ thể chúng buôn lậu, cho nên tác dụng của loại độc này tất nhiên sẽ không hiền lành gì. Nó sẽ nhanh chóng phá hoại tổ chức thần kinh và nội tạng của con vật, khiến chúng bị đau đớn gầy vò. Động vật hoang dã bản năng sinh tồn và khả năng tự lành vết thương của chúng mạnh mẽ là thế còn bị phá hư bất kham, huống chi là một đứa bé? Cho nên lúc hần nép vào cánh cửa kho hàng quan sát tình huống, nhìn thấy một trong những tên đó tiến vào rút ra ống tiêm, khẽ sát cổ đứa bé, hần đã không chần chừ gì nữa mà hoàn toàn xuất hiện.

Hần chỉ là lo lắng... vừa rồi âm thanh va chạm lớn như vậy, cô nhóc kia chắc sẽ không... đi?

"Ầm" Suy nghĩ của Âu Dương Kinh Phong còn đang dạo một vòng trong đầu hần thì cánh cửa bị đá văng ra tạo nên tiếng động lớn, hai tên đứng gần cửa bị tình huống đột phát làm cho bị thương nặng, nằm rên rĩ trên đất. Ánh mắt đám người này ngay lập tức hung ác nhìn chằm chằm người tới.

Âu Dương Kinh Phong đầu óc nháy mắt trống rỗng khi thấy thân ảnh đang đứng giữa cửa ra vào, đồng tử hần co lại.

- "Cẩn thận." Lần đầu tiên trong đời, Âu Dương Kinh Phong thất thố hét lên như vậy. Sinh ra đã là thiên chi kiêu tử, nghiêm khắc giáo dục khiến hần cho dù là trong lo lắng thể hiện ra cũng đều là quý công tử nhã nhặn, gặp chuyện không nao núng. Mà hiện tại đối diện với việc Hứa Thanh Trúc Vi bị chia thương vào đầu, hơn nữa người kia còn đã mở chốt an toàn, trái tim Âu Dương Kinh Phong kinh hoàng loạn nhịp. Không chút do dự, hần nâng chân dùng toàn lực đá một cước dưới nền nhà. Nơi này cho dù bỏ hoang thì trước kia nó cũng từng xưởng sửa chữa, cho nên dưới đất không thiếu đất đá. Vừa vịn dưới chân Âu Dương Kinh Phong có một viên đá, dưới tác dụng lực, viên đá xé không bay về phía kẻ đã mở chốt an toàn khóa súng. Một tiếng hét thảm vang lên, viên đá kia vậy mà xuyên qua thương, làm cho viên đạn tạc nổ trong tay đối phương khiến tay gã máu thịt be bét.

Dường như tiếng hét thảm kia là một tín hiệu, đám bắt cóc toàn bộ hướng về phía hai người khai hỏa. Nhất thời tiếng súng chói tai không ngừng vang vọng trong nhà xưởng.

Chương 33: Giải cứu thành công

Hứa Thanh Trúc Vì một cước đạp bay cánh cửa, sau đó dưới sự kinh ngạc mà thất thần của đối phương, nhanh chóng một chân nhẹ nhấc lên cánh cửa gỗ che trước thân mình, cơ thể nhỏ nhắn linh hoạt qua lại giữa làn đạn. Nói thì chậm mà diễn ra thì nhanh, toàn bộ hành động của nàng chưa đến một phút. Một tiếng hét thảm vang lên, sau đó là con mưa đạn tới tập hướng về phía nàng. Cũng may cánh cửa đủ dày, vậy mà ngành kháng được toàn bộ đường đạn. Tuy vậy, lực đạn cũng không tiêu, đầu đạn từng cái từng cái xuyên qua cánh cửa gỗ, lại bị giữ chặt lại, lộ ra ngoài đối diện mặt mình khi, Hứa Thanh Trúc Vì trong lòng không khỏi cảm khái. Tốt lắm, nàng vừa nãy còn chắc chắn tác giả ăn bát com ngon lành, không có hắc bang nên có thể yên tâm không có mưa đạn gì đó, bây giờ hai người liền trực tiếp nhận extra-action-scene - chạy trong mưa đạn - đãi ngộ mà ngay cả nữ chính cũng không có.

Lại nói trước đó nàng đã trăm dạn ngàn dò vị nam chủ nào đó đừng gây chuyện, chỉ cần đợi thời cơ giải cứu đứa bé là được, lấy nam chủ quang hoàng làm chuyện này còn không phải chỉ là công nhắc tay? Đó cũng là lý do nàng đồng ý để Âu Dương Kinh Phong thay nàng hành động. Hiện tại xem ra.. công cốc a. Nam chủ đúng là.. một đám phiền phức, bản thân phiền phức không nói, người người còn là một "viên nam châm" chuyên hút phiền phức.

Cũng một nàng một bên đội sóng đạn, một bên còn có tâm trạng thổ tào trong lòng.

Mà đối diện, Âu Dương Kinh Phong gần như ôm theo đứa bé sải bước chạy về phía sau, hần nhẹ đặt đứa bé vào góc tường cách đó không xa, vị trí này khuất sau rất nhiều rác thải bằng sắt và gỗ, rất an toàn, không sợ đạn lạc. Sau đó hần gần như ba bước làm một nhanh chóng quay trở lại vòng tròn chiến đấu. Nhìn Hứa Thanh Trúc Vì không ngừng chạy về phía mình, trên tay lại có cửa gỗ chắn đạn, tạm thời an toàn, Âu Dương Kinh Phong nhẹ thờ phào, cũng không dám phân tâm, nhanh chóng tiến lên một cước đá văng một tên, bởi vì trong lòng lo lắng, hần ra chân cũng không hề cố kỵ, một cước đá ra thế nhưng khiến vài tên bất cóc nằm co quắp trên mặt đất, lập tức mất đi sức chiến đấu.

Tuy nói đối phương có thương, nhưng cũng chỉ có ba bốn người có, Âu Dương Kinh Phong lại chăm chú vào ba bốn người này, cho nên rất nhanh vài kẻ có thương này liền tê liệt nằm trên đất, kết thúc màn mưa đạn.

Cùng lúc đó, Hứa Thanh Trúc Vì cũng thành công chạy đến bên cạnh Âu Dương Kinh Phong, hai người tựa lưng mà đứng. Đối diện hai người là một đám hung thần ác sát. Đối phương có tất cả mười hai người, trừ ba kẻ cầm thương hiện tại đã mất đi sức chiến đấu, cùng một tên bị Âu Dương Kinh Phong đá văng trên cửa đến giờ còn hôn mê bất tỉnh, hiện tại còn có tám tên bao gồm hai tên không hay ho bị Hứa Thanh Trúc Vì đạp văng ra ván cửa đè người cùng một tên bị nổ đạn trong nòng súng.

Tám người này toàn bộ đều oán độc mà nhìn hai người trước mắt, đặc biệt là một người nam nhân trung niên trong số đó, kia oán khí gần như hóa thành thực chất đâm thẳng về phía hai người.

- "Còn nhìn cái gì, giết hai đứa nó, còn có thằng nhãi kia nữa, toàn bộ tiền chuộc tao cho chúng mày cả, một xu tao cũng không lấy." Nam nhân trung niên ánh mắt điên cuồng gào to, một bên xách lên gậy sắt dưới chân xông hướng Hứa Thanh Trúc Vì cùng Âu Dương Kinh Phong. Đám còn đồ còn lại nhìn nhau, sau đó cùng lóc lên tia ác độc cũng khom người nhặt lên ống sắt dưới nền đất, đồng loạt nhào về phía hai người.

Hứa Thanh Trúc Vì nhìn đám người đang dần rút ngắn khoảng cách, mùi rỉ sét của máu, mùi khói đạn, tiếng reo hò, cùng một tia sát khí nhỏ bé.. bất chợt nhẹ nhéo mắt, liếm nhẹ khỏe môi, chà, đã bao lâu không thư giãn gân cốt đâu? Hần là từ lúc bắt đầu gây dựng sự nghiệp? Còn nhớ lúc đầu, nàng Thích Noãn Tình nhưng là chuyên đầu võ đài sinh tử ngầm đây. Thật là..hồi vị đâu.

Âu Dương Kinh Phong vốn còn định mở miệng trấn an Hứa Thanh Trúc Vì, tay vừa nắm lấy tay nàng, nhỏ giọng.. "một lát đừng rời xa.." anh. Chữ anh chưa thành lời liền cảm thấy bàn tay bị một lực mạnh bỏ ra, sau đó hần giật mình nhìn về phía sau lưng mình.

Chỉ thấy cô gái vốn dĩ hần đang an ủi khỏa môi nhẹ giương lên, lấy đà chạy hai bước sau đó một chân nhẹ giẫm trên mặt đất, trên không trung xoay nửa người, bàn chân duỗi ra sau một đạp..

Ngay lập tức, một tên bất cóc chưa kịp thốt nên lời đã bị một cước từ bên dưới cảm hướng lên trên, ngửa đầu rơi xuống đất mất đi tri giác.

Bàn chân Hứa Thanh Trúc Vì vừa rơi xuống đất liền nhẹ xoay một vòng, lộn nhào ra phía sau, hai chân kẹp lấy cổ một tên khác, nhẹ xoay. Tên kia liền bị tạt trên mặt đất run rẩy kịch liệt. Ở đối phương còn chưa hoàn hồn, một khủy tay thật mạnh đập vào gáy hần, đối phương ngay lập tức ngừng giãy giụa.

Tại chỗ lộn một vòng tránh đi gậy sắt từ phía trên đập xuống, Hứa Thanh Trúc Vì hai tay chống đất, tư thế trồng cây chuối dùng toàn lực một cước xoay dọc, bàn chân từ đỉnh đầu đối phương đập mạnh xuống, một tiếng đau đớn rên rỉ vang lên, sau đó là một thân thể nặng nề ngã rạp trên mặt đất, toát lên một loáng bụi mù.

Chưa đến năm phút, hạ ba người.

Âu Dương Kinh Phong có cảm giác yết hầu mình khô khốc, đột nhiên hắn nhìn thấy Hứa Thanh Trúc Vi ba bước làm một chạy về phía bản thân, nhẹ nhún, lẩy dả, xoay nửa vòng, một chân giẫm lên đất, chân còn lại đá về phía bên phải gương mặt Âu Dương Kinh Phong. Khoảnh khắc đó, Âu Dương Kinh Phong cảm nhận được tiếng gió xé rách bên tai, kèm theo tiếng rên rỉ đau đớn sau lưng mình, hắn hoàn hồn xoay người liền nhìn thấy một tên bất cóc trên mặt in rõ dấu giày, mũi tràn ra huyết nằm lẫn ra đất, run rẩy, Hứa Thanh Trúc Vi cũng thu hồi chân mình, trực tiếp bắt nắn.

"Ngây người cái gì? Còn lại của anh đó." Nói xong nàng quay người đi về phía góc tường xa xa, ý định nhìn một chút đứa bé kia, một chút cũng không quay đầu.

Âu Dương Kinh Phong thu hồi biểu tình kinh ngạc, cố nén cảm giác rung động trước thân thù của Hứa Thanh Trúc Vi, sau đó trầm mặc "tiếp đón" những người còn lại.

Mà bên này, Hứa Thanh Trúc Vi vừa vén lên đám gỗ liền đối đầu với một đôi mắt đen như mực. Trong đáy mắt toàn bộ đều là đề phòng cùng lạnh lùng. Hứa Thanh Trúc Vi nhảy mắt kinh ngạc nhìn tiểu hải tử trước mặt, chớp mắt lại chớp mắt, đôi phương biểu tình trước sau như một là mặt than, bất quá, kia đen lầy to tròn hai mắt, kia mặt mũi lấm lem bùn đất, cùng gương mặt trẻ con non nớt lại trang lãnh khốc nhìn thế nào cũng thấy hi cảm. Nàng đột nhiên phì cười, lại vuron tay, ở đôi phương toàn thân co rúm và căng chặt nhẹ gõ đầu đối phương, kèm theo là giọng đầy ý cười.

"Con nít con nôi, trang cái gì lãnh khốc tổng tài a?" Nói, còn nhẹ nhàng đưa tay chùi đi vết bẩn trên mặt tiểu hải tử. Động tác vô cùng dịu dàng ôn nhu.

Tiểu hải tử phát hiện có người đến gần, đồng thời chậm rãi dỡ ra mấy tấm ván gỗ che đậy mình đầu tiên là thân hình cứng ngắc không dám động đậy, sau nhìn đối phương vuron tay ra là run rẩy vì sợ hãi bị đánh, cuối cùng ở đôi phương ôn nhu động tác cùng ngữ khí dịu dàng làm cho kinh ngạc ngẩn đầu nhìn.

Đó là một cô gái có một gương mặt xinh đẹp với đôi mắt hết sức dịu dàng.

"Nhìn cái gì hả, là ta cứu nhóc đó biết không?" Hứa Thanh Trúc Vi vứt chiếc khăn của bản thân sau khi lau mặt cho tiểu hải tử bị bẩn xuống đất, cúi đầu nhìn tiểu hải tử, vui vẻ lên tiếng.

"Tiểu tỷ tỷ.." Không biết là vì đối phương có khí chất làm người khác an tâm, còn là lời nói của vị tỷ tỷ xinh đẹp này ý vị quan tâm quá nồng, còn có lo lắng hiện trên gương mặt khiến tiểu hải tử tâm treo cao cao thoáng thả xuống, ngay lập tức trước mắt một màu đen, ngã xuống.

"..???" Hứa Thanh Trúc Vi lo lắng ôm lấy đứa bé, thật là nóng, bị sốt sao?

Mà bên kia, đã giải quyết xong đám người còn lại, Âu Dương Kinh Phong vốn định đi về phía Hứa Thanh Trúc Vi, đột nhiên nhú mảy đi chuyển về phía cửa, nghiêng người nhìn ra ngoài, trên mặt kính của hắn đột nhiên hiện ra một giao diện hình vuông, trên đó hiện ra hình ảnh của công vào nhà xưởng.

"Trúc Vi, có người đến, hơn nữa rất đông." Âu Dương Kinh Phong hơi nhăn mày, gia huy trên chiếc xe kia là của....

Hứa Thanh Trúc Vi nghe xong hơi suy tư, sau đó nhất thời sáng tỏ. Hắn là vị kia lần theo dấu vết qua vệ tinh đã tìm đến, bất quá nếu nàng nhớ không lầm, trong nguyên tác đối phương đúng là đến nhà xưởng, nhưng bởi vì e ngại bị phát hiện nguy hiểm đến đứa bé kia nên chỉ dám bồi hồi ở bên ngoài, không ngừng đàm phán kéo dài thời gian. Chính vì vậy nữ chủ mới có thể lợi dụng đối phương đang tranh cãi lo là mà hành động. Đây cũng là cơ hội mà tác giả tạo ra để nữ chủ có thể trước nam chủ một bước cứu ra con hắn, dẫn đến hai người quen biết nhau.

"Chúng ta đi thôi." Hứa Thanh Trúc Vi nhẹ đặt đứa bé xuống đất, quay đầu đối với Âu Dương Kinh Phong nói.

Âu Dương Kinh Phong kinh ngạc nhìn nàng đứng lên, nàng định cứ thế rời đi? Còn đứa bé? Không mang theo sao?

"Người tới là thân nhân của đứa bé, còn lại để họ xử lý đi. Chúng ta mau rời khỏi đây." Như là nghe thấy tiếng lòng kinh ngạc của Âu Dương Kinh Phong, Hứa Thanh Trúc Vi lên tiếng ngắn gọn giải thích, sau đó kéo lấy tay hắn nhanh chóng chạy ngược ra phía sau, chui vào một con hẻm ẩm ướt trơn trượt. Con đường này chính là con đường trong nguyên tác nữ chủ phát hiện sau đó ôm đứa bé chạy thoát khỏi cả hai phe người đây, bây giờ nàng xin phép được trưng dụng a.

Hứa Thanh Trúc Vi không biết là, ngay khi hai người vừa rời đi, một bóng người đầy chật vật lại không mất đi vẻ xinh đẹp cũng đồng thời bước vào căn phòng họ vừa đứng. Kia bóng dáng đầy mặt sợ hãi cùng ghét bỏ lên loi đi qua những cơ thể nằm trên đất, đi vào bên trong, ở phát hiện ra đứa bé nằm trên đất là ai thì lộ ra biểu tình mừng như điên. Ở lúc nàng ta tính toán ôm đứa bé thoát đi thì một đoàn người từ bên ngoài xông vào, tách ra làm hai hàng, đem nàng ta bao vây lại, từng hòng súng đen ngòm chĩa vào đầu nàng ta khiến gương mặt nàng ta thoáng trắng bệch.

Nếu Hứa Thanh Trúc Vi cùng Âu Dương Kinh Phong ở nơi này, sẽ nhận ra, đây chính là nữ chủ Nhan Ôn Nhu.

Lời tác giả: =)) Chúc cả nhà ngủ ngon.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Ở Bên Kia, Nam Chủ Thịnh Cút!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Thiên thời, địa lợi, nhân hòa : Một thứ cũng không thể thiếu (1)

Hứa Thanh Trúc Vi cùng Âu Dương Kinh Phong hữu kinh vô hiểm rời đi khu nhà xưởng bỏ hoang cũng như thành công thoát đi hẻm nhỏ đã là 8 giờ tối.

Trong xe, không khí trầm mặc vẫn luôn kéo dài từ con hẻm nhỏ cho đến hiện tại. Âu Dương Kinh Phong một đường lái xe, cả khuôn mặt căng chặt, mày kiếm vẫn luôn nhíu lại một bộ tâm sự nặng nề đáng sợ. Hứa Thanh Trúc Vi thì vô tâm vô phế ngáp dài, nhàm chán nhìn từng dãy nhà lần lượt lướt qua ngoài khung cửa sổ.

Âu Dương Kinh Phong dư quang nhìn thấy nàng một bộ người im lặng ta liên lặng im lập tức hỏa khí dâng lên, hắn muốn tấp xe vào lề, muốn nắm lấy bờ vai nàng lắc mạnh, muốn to tiếng chất vấn nàng tại sao biết mưa đạn nguy hiểm vẫn không nghe lời hắn xông vào? Còn nữa, tại sao nàng lại biết võ? Thế võ của nàng chiêu chiêu đều mang theo lạnh lùng tức sát, không phải những thế võ ba hoa chích chòe cốt là đẹp mắt hiện tại. càng giống như là kinh nghiệm thực chiến từ vô số trận giao đấu mà ra. Hắn muốn hỏi rất nhiều, muốn nói cũng rất nhiều, nhiều đến nỗi trái tim của hắn vẫn luôn thắt chặt cho đến hiện tại. Thế nhưng hắn vẫn là rất nhanh liền thu liễm tâm tình, bực môi nhếch nhếch muốn nói gì đó rồi lại không biết nói gì, trong mắt có chút mê mang.

Nói? Nói gì bây giờ? Lại bằng tư cách gì?

- "Âu Dương Kinh Phong, anh lại là ai của tôi mà đòi quản tôi làm gì?" Câu nói ngày đó của Hứa Thanh Trúc Vi văng vẳng trong đầu khiến trái tim hắn chột co rút một thoáng, hai bàn tay bất giác dùng sức nắm chặt vô lăng.

Hứa Thanh Trúc Vi khuôn mặt lạnh nhạt, một tay chống lên thành cửa sổ nhìn ra bên ngoài, nàng tất nhiên cảm nhận được đối phương rồi rầm, cũng như nghi hoặc, bất quá thì đã sao? Kiếp trước nàng một thân một mình, một người ăn cơm, cả họ no bụng, không có trời buộc, cho nên trong tâm tay cho phép, nàng luôn biết cách sống một cách thoải mái nhất, nàng lười đi suy xét cảm nhận của người khác.

Lại nói, nàng khẽ cười, muốn nói đoán ý hùa theo trước giờ luôn là người khác đối với nàng trăm thuận nghìn theo, nào có chuyện nàng phải đi nghĩ xem cảm giác người khác như thế nào?

Một đường chung xe, một đường im lặng, mỗi người ôm bản thân suy nghĩ, ai cũng không hề rảnh.

Đến cửa Hứa gia, Hứa Thanh Trúc Vi mở đai an toàn, xuống xe, sau đó hơi cúi người nhìn vào trong xe.

- "Hôm nay cảm ơn anh, có dịp tôi sẽ mời anh một bữa cơm. Tạm biệt. Ngủ ngon." Nàng nói, sau đó dứt khoát xoay người.

Âu Dương Kinh Phong ngẩng người nhìn bóng lưng nhỏ nhắn kia dần mất hút trong bóng tối, một cảm giác vô lực lan tràn trong lồng ngực. Hắn cười khổ, nhẹ khép hờ đôi mắt.

Trước giờ người trước xoay người rồi đi, để lại bóng lưng lạnh lùng luôn là Âu Dương Kinh Phong, phía sau hắn luôn là một bóng dáng nhỏ nhắn đầy cô đơn dõi theo hắn. Nay phong thủy luân chuyển, đến lượt hắn trở mặt nhìn nàng dứt khoát quay đi, không chút lưu luyến. Nàng, là thực sự đã buông bỏ hắn.

Âu Dương Kinh Phong môi mím chặt, cuối cùng cũng không có lên tiếng gọi lại nàng. Tắt đèn trong xe, bóng tối ngay lập tức bao vây lấy hắn, che giấu đi suy nghĩ trong đôi mắt hắn.

Nhìn đèn đường phồn hoa, hắn lại không dậy nổi một chút tâm tư thương thức nào, bản thân hắn trước giờ không hút thuốc, lại bỗng nhiên rất muốn hút một chi ngay lúc này. Hắn rũ xuống mi mắt, đưa tay mở cửa tủ mini trong xe, rút ra một bao thuốc lá. Đây cũng không phải hắn chuẩn bị sẵn, mà là trợ lý của hắn mỗi ngày đều kiểm tra, thanh lý và bổ sung đầy đủ rượu vang, thuốc lá phòng hắn có khách quý. Hiện tại vừa vận phát huy công dụng.

Hắn mở cửa xe, bước ra ngoài, chậm rãi dựa lưng vào hông xe, đốt một chi thuốc lá, một tay cho vào túi quần, ngẩng người nhìn lên bầu trời đầy sao, khói thuốc thoảng qua khiến ánh mắt hắn trở nên mờ mịt.

Hắn chợt cảm giác bản thân mình thật mâu thuẫn, ngày xưa nàng một tác không rời, cả ngày vây lấy hắn, hắn vô cùng phản cảm, chán ghét lại không giải quyết được gì. thế nhưng thế sự đổi thay, đến khi nàng quay lưng lại, buông bỏ hắn, hắn lại có chút không cam lòng, có chút nhục thất, lại có chút.. nói không rõ đáng chất trong lòng.

Cảm giác này quả thật không hề tốt một chút nào.

Khi Âu Dương Kinh Phong rồi rầm trong suy nghĩ của bản thân, Hứa Thanh Trúc Vi đã thành công len lén vào phòng, dang hai tay hai chân thành hình chữ đại (大) nằm úp sấp trên chiếc nệm êm của mình.

Lại nói, bình thường giờ này Hứa ba Hứa mẹ cùng Hứa đại ca hắn là đều ngồi tại phòng khách xem tin tức, vậy mà hôm nay nàng trở lại một bóng người cũng không có. Nàng vốn dĩ trước khi vào phòng còn biên soạn một đồng lý do để đối phó với màn ép cung của ba người, cuối cùng một cái cũng không cần dùng liền thành công về đến ổ nhỏ của mình.

Bất quá, nàng cũng không quá rồi rầm, hắn là cả nhà có việc gì đó chưa về kịp đi, trong thời gian này, nàng có thể thanh lý bản thân một chút a~~

Đợi chút, thanh lý??? Hứa Thanh Trúc Vi tròn tròn mắt, vội vàng bật dậy khỏi giường, sau đó ảo não nhìn một mớ hỗn độn nào đấy nào vết máu trên chăn, lại nhìn bản thân một chút, Hứa Thanh Trúc Vi một đầu hắc tuyến.

Chạy nhanh vào nhà tắm dọn dẹp sạch sẽ bản thân, lại ôm ngay đồng chăn, ra trải giường đi ngủ thi diệt tích, đổi một bộ hoàn toàn mới. Cũng may trong tủ có sẵn vài bộ rap giường chưa sử dụng. Tất nhiên, toàn bộ đều là màu hồng phấn.

Nhìn tấm chăn màu hồng phấn trên tay, lại nhìn bốn phía, nào hồng baby, hồng đậm, hồng nhạt, hồng nồng nhiệt, hồng ngọt ngào.. chói mù hợp kim mắt cầu của nàng, này không, trong đầu nàng đột nhiên hiện lên một câu nói. "em là cô gái yêu màu hồng, hay mơ mộng viễn vông và ghét sự giả dối..~~"

lập tức nàng có cảm giác da gà da vịt rơi đầy đất.

Này, quả thực là... Aizz.

Không được không được, nàng nhất định phải đổi toàn bộ nội thất của căn phòng này.

Cùng lúc đó, tại tầng cao nhất của một hội sở, đang diễn ra một màn ra mắt ấm áp (?) hài hòa (?) giữa năm người, trong đó có ba nhân vật vô cùng đặc biệt, nữ chủ cùng hai hậu cung của mình.

Ông kính kéo gần một chút, Nhan Ôn Nhu nữ chủ điềm đạm, an tĩnh như một đóa thuần khiết bạch liên ngồi trên ghế sofa, bên cạnh nàng là Hứa ba, Hứa mẹ. Trên sofa đơn, Hứa đại ca gương mặt lạnh lùng hiện diện, mà đối diện, khí thế toàn trường trải rộng, là một nam nhân vô cùng anh tuấn trẻ tuổi.

Nếu Hứa Thanh Trúc Vi có mặt tại nơi này, hẳn sẽ gật gù tán thưởng, không hổ danh hậu cung chi chủ. Người này, sau đó cho dù Nhan Ôn Nhu có nạp thêm bao nhiêu hậu cung thì hẳn vẫn như cũ đứng đầu vị đầu.

Thượng đế như đã thiên vị người nam nhân này đến tận cùng khi tạo ra hắn. Một đôi mày rậm mạnh mẽ hữu lực từ mi tâm bay vút ra đuôi mắt, mắt phương hẹp dài, một đôi tròng mắt đen như vực sâu vạn trượng, tĩnh mịch vắng lặng đến khiến người không dám đối diện. Bên dưới mi mắt phải, nốt ruồi lệ như vẽ rồng điểm mắt chi bút trên khuôn mặt hoàn mỹ kia. Môi của hắn cực mỏng, sắc môi nhạt nhòa. Hắn ngồi đó, hô hấp cực đậm, cả cơ thể như chìm vào bóng tối. Người đàn ông này sở hữu đường nét ngũ quan ưu mỹ, tản ra hơi thở thần bí lại tràn đầy mị hoặc, ánh mắt hắn nhàn nhạt, như mọi thứ đều không thể chạm chính vào mắt hắn.

Nạp Lan Yến Tu mặt vô biểu tình nhìn về phía Hứa ba. Tại nơi này người có tư cách cùng hắn đàm thoại chỉ có vị thị trưởng này. Nếu như nghiêm khắc mà nói, Hứa thị trưởng gặp hắn cũng phải ngả mũ cúi chào. Mà đồng lứa với hắn là Hứa Văn Vũ Triệt thời khắc này hoàn toàn không có quyền lên tiếng. Đây không phải vấn đề bối phận có lắm mà là dòng dõi huyết mạch.

Nạp Lan gia, thiên hoàng hậu duệ quý tộc, mà hắn Nạp Lan Yến Tu, là đứng nghĩa tiểu thái tử của Nạp Lan gia. A không, hiện tại là kẻ đứng đầu Nạp Lan gia, không còn là tiểu thái tử nữa. Nạp Lan lão gia từ đã chính thức tuyên bố rút lui cùng truyền thống hôm nay, đánh dấu chấm tròn cho cuộc đời hoạt động chính trị ngoại giao của mình đồng thời Nạp Lan gia cũng lật sang trang lịch sử mới.

Mà, lịch sử mới một khi sinh ra, đồng nghĩa với vô số lịch sử cũ bị xóa bỏ, cái này tất nhiên va chạm với lợi ích của một số người, những người này tất nhiên sẽ không dễ dàng an phận, cho nên mới xảy ra cuộc đoạt đích phong ba kia. Mà khi tất cả mọi người cứ ngỡ hết thầy bụi trần đã lắng lại, tiêu thiếu gia lại mất tích, một đường truy tung đến sau cùng phát hiện và bao vây nhà xưởng cho đến hiện tại, an an ổn ổn ngồi nơi này đều cho thấy năng lực cùng thủ đoạn xoay thiên trở địa của Nạp Lan Yến Tu.

- "Hứa bá, vô cùng cảm tạ Hứa tiểu thư hôm nay đã ra tay tương trợ tiểu Đậu, ngày sau tất sẽ đến tận nhà hậu tạ." Nạp Lan Yến Tu âm thanh như hàn thủy mùa hạ, mát lạnh, lại thanh liệt như tiếng róc rách của dòng suối khiến đối diện Nhan Ôn Nhu khuôn mặt đỏ ửng vội vàng nhìn trộm lấy đối phương lại vội vàng rũ mắt, như e như thẹn. Nàng vẫn biết bản thân đẹp nhất khi rũ xuống mi mắt, bởi vì rất nhiều người đều nói khi nàng rũ mắt, khí chất nàng trở nên rất ôn nhu, dịu dàng, ai cũng không thể chối từ mị lực của nàng.

- "Nạp Lan đại ca, ta chỉ là.. chỉ là có chút lo lắng việc tiểu Đậu mất tích, cho nên mới đi tìm, không nghĩ tới lại đối đầu với bọn bất cóc, cũng may ta, ta có chút võ phòng thân, nếu không.." Nhan Ôn Nhu âm thanh có chút nhu nhu, ôn hòa, lại có chút ngượng ngùng rụt rè, khiến người tâm sinh thương tiếc.

Nàng cũng không dám nói nhiều, đôi khi dài dait đại đột, dù sao đám bất cóc đó bị ai hạ gục nàng cũng không biết, nhưng nếu đối phương không ra mặt hẳn là không có ý định nhượng Nạp Lan gia biết bản thân là ai, nếu vậy, nàng có nói gì cũng không có vấn đề, dù sao lúc đó nam nhân trước mắt cũng cho người lòng sự chung quanh, không hề có dấu vết nào cho thấy có người ngoài nàng, cho nên phụ cận lúc đó hẳn là không có ai. Mà cuộc đời đôi khi âm ờ một chút lại tốt hơn là cái gì cũng nói ra, không phải sao?

Nạp Lan Yến Tu cũng không có đáp lời, chỉ là thoáng gật đầu, cũng không như trong tưởng tượng kinh diễm nhìn nàng hoặc là cùng nàng khách khí nói có thể gọi hắn là Yến Tu, như vậy nàng sẽ thuận theo kéo gần khoảng cách. Hắn chỉ là tiếp tục cùng Hứa thị trưởng đối đáp thêm vài câu bày tỏ lòng biết ơn. Nhan Ôn Nhu có chút thất vọng căn cứ mỗi. Ngay khi nàng có ý định mở lời khơi gợi câu chuyện, Hứa mẹ đột nhiên mở lời.

- "Yến Tu hiền chất, chúng ta xin phép rời đi trước, nữ nhi của chúng ta hẳn là đã về nhà, không thấy ai nàng hội lo lắng, còn về việc hậu tạ, theo ta thấy thật ra có thể giản lược, tiểu hài tử xinh xắn đáng yêu như vậy, là ai cũng hội vờn tay giúp đỡ, không riêng gì Ôn Nhu, ta thấy khi nào hài tử khỏe hơn hiền chất có thể mang cháu đến nhà chơi đùa, để Hứa gia cũng lấy niềm một chút tiểu hài tử tiếng cười, vậy là được."

Hứa mẹ hòa ái cười cười, Hứa ba cũng vội vàng phụ họa.

- "Phải, phải, nữ nhi của chúng ta đặc biệt thích tiểu hài tử, hẳn sẽ rất vui vẻ nếu gặp tiểu Đậu." Hứa ba khi nhắc đến nữ nhi, cả gương mặt giãn ra, đầy ôn nhu. Hứa Văn Vũ Triệt gương mặt cũng thoáng nhu hòa.

Nạp Lan Yến Tu nhìn thái độ của ba người ngoài mặt không thể hiện, trong lòng cũng thoáng để lại dấu vết về vị thiên kim này.

- "Nữ nhi? Hứa bá ngài có đến hai nữ nhi sao?" Nạp Lan Yến Tu hơi có chút nghi hoặc hỏi, dư quang đột nhiên phát hiện nữ nhân đối diện gương mặt thoáng cứng đờ.

- "A? Haha, chúng ta a? Vốn dĩ chỉ có một nữ nhi, bắt quá nhận nuôi thêm Ôn Nhu nên nói ta có hai nữ nhi cũng không sai." Hứa ba cười cười, nhẹ nhàng nói.

Nhận nuôi..

Hai từ này như lưỡi dao sắc bén hung hăng đâm vào trái tim Nhan Ôn Nhu, tựa như cổ trùng không ngừng ăn mòn tự tôn của nàng. Nàng muốn hét chói tai, lại muốn ôm lấy tay baba gào lên rằng không phải, nàng là.. nàng là..

Nhan Ôn Nhu cắn mạnh đầu lưỡi, một tia rỉ sét tràn ra giúp nàng hồi phục một chút lý trí miễn cưỡng nặn ra một nụ cười có chút khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Ở Bên Kia, Nam Chủ Thành Cút!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Thiên Thời, Địa Lợi, Nhân Hòa : Một Thứ Cũng Không Thể Thiếu! (2)

Rời khỏi hội sở, trên xe, một không khí trầm mặc lan tràn. Hứa Văn Vũ Triệt yên lặng lái xe, khuôn mặt không cảm xúc. Hứa ba hơi khép mắt tựa lưng vào ghế nghỉ ngơi, bên cạnh ông là Hứa mẹ, bà không nói một lời, chỉ nhìn chăm chăm về phía Nhan Ôn Nhu, ánh mắt tối tăm, không biết đang nghĩ gì.

Nhan Ôn Nhu lần môi vì không thể nhận ra nhẹ mím chặt rồi lại nhanh chóng bình thường trở lại, nàng cúi đầu, hai tay nhẹ nắm chặt làn váy, nhỏ giọng.

- "Anh, em, em. có phải em làm sai rồi không?" Nhan Ôn Nhu âm thanh có chút nghẹn ngào, ngay khi Hứa Văn Vũ Triệt hơi xoay đầu nhìn nàng, một giọt nước mắt không tiếng động rơi xuống nở ra một đóa hoa tuyết mỹ trên làn váy. Hứa Văn Vũ Triệt nhìn cô gái đang ngồi bên cạnh, thấy bờ vai nhỏ kia rất nhẹ run run, hơi nheo mắt, bắt quá cũng không lên tiếng.

Nhan Ôn Nhu dường như cũng không cần câu trả lời, chỉ tự bản thân nhỏ giọng nói chuyện.

- "Tiểu Đậu là một đứa trẻ trầm mặc ít nói trong cô nhi viện, mỗi lần em đến, tiểu Đậu đều tránh rất xa, nhưng em có thể thấy được niềm hy vọng được thân cận với em trong ánh mắt của bé.(?) Lúc em nghe tin tiểu Đậu mất tích, em đã rất lo lắng, nhìn trong xương có nhiều kẻ xấu như vậy em cũng rất sợ hãi, thế nhưng nghĩ đến tiểu Đậu nhỏ như vậy, có lẽ so với em còn sợ hãi hơn nhiều, em liền quyết tâm đi cứu, tiểu Đậu đáng yêu như thế, em thực sự không nỡ.." Nói đến đây, dường như bao sợ hãi không thể kìm nén được nữa, Nhan Ôn Nhu nhẹ nấc lên từng tiếng nghẹn ngào nhỏ, kia âm thanh không to, phát ra đứt quãng đủ để người nghe đau lòng không thôi.

Nhan Ôn Nhu nhẹ hít sâu một hơi, quật cường lấy tay lau đi nước mắt, nói:

- "Em biết mọi người đang rất giận vì lo lắng cho em, nhưng em thực sự không hối hận khi làm như vậy, cứu được tiểu Đậu, lương tâm em nhẹ nhõm hơn rất nhiều."

Hứa ba âm thanh trầm thấp đột nhiên vang lên.

- "Cứu người là việc tốt, huống chi tiểu Đậu chỉ là một đứa trẻ, con làm không sai, mau nín đi, cả nhà là lo lắng cho con, bây giờ không sao rồi, chắc con cũng sợ hãi nhiều lắm, lần sau đừng.. như thế nữa nhé." Hứa ba nhẹ giọng, bàn tay nhẹ vỗ về lên mu bàn tay Hứa mẹ đang ngồi bên cạnh, ánh mắt nhẹ nhàng nhìn về phía bà, hơi lắc đầu. Hứa mẹ hơi mím môi, nói lỏng bàn tay đang néo lấy bắp tay Hứa ba của mình, bắp tay Hứa ba nhanh chóng hiện lên đốm ửng, đủ để thấy Hứa mẹ dùng lực không hề nhỏ. Bà lạnh nhạt nhìn về phía Nhan Ôn Nhu, sau đó quay đầu nhìn ra cửa sổ, trong lòng cười lạnh.

Bà hôm nay xem như mở to mắt nhìn kỹ đứa con gái nuôi này. Chỉ mong nó biết điều đừng vì mộng trào cao mà dây vào người không nên dây. Nghĩ đến những hành động ngày hôm nay của Nhan Ôn Nhu, Hứa mẹ đầy mắt lạnh băng.

Hứa Văn Vũ Triệt ánh mắt chăm chú vào phía trước đường, chuyên tâm lái xe, từ chối cho ý kiến.

Hành động nhỏ của ba người Nhan Ôn Nhu vì đang cúi đầu nên một chút không hề phát hiện, chỉ nhẹ nhàng gật đầu, nhu nhu giọng nói.

- "Con biết rồi ạ, xin lỗi để ba, anh và a đi lo lắng rồi." Nhan Ôn Nhu ngoan ngoãn nhận lỗi, âm thanh chân thành.

Hứa ba hơi gật đầu, Hứa mẹ tiếp tục không nói gì. Hứa Văn Vũ Triệt nghe xong ánh mắt tối lại, lúc trước nghe Nhan Ôn Nhu xưng hô, hẳn không để ý nên cảm giác không có gì, bây giờ ngẫm lại, hẳn lại phát hiện Nhan Ôn Nhu chưa bao giờ gọi mẹ là mẹ..

Xe vòng vào biệt thự, mọi người xuống xe, chợt nhìn thấy một thân ảnh đang cô đơn mà đứng trước nhà, Hứa ba tiến lên một bước, nhìn thấy người đang đứng là ai, chợt dừng lại, cười cười.

- "Kính Phong? Cháu đứng đây làm gì đấy, vào nhà ngồi một chút?" Hứa ba bước đến, bên cạnh Hứa mẹ lạnh nhạt nhìn Âu Dương Kinh Phong, Hứa Thanh Trúc Vi dạo trước theo đuổi Âu Dương Kinh Phong lại bị từ chối huyền ảo bốn phía, bà đương nhiên biết được. Thực tế danh gia vọng tộc vòng giao tế rất bé, chừng vài cái gia tộc lớn quan hệ lợi ích với nhau chặt chẽ, Âu Dương Kinh Phong bà có thể nói là nhìn hắt lớn lên, hiện tại, thẳng thắn này chê con bà, còn buộc bà thương hắt hay sao? Tất đèn rồi hắt nằm mơ đi thôi, Hứa mẹ trong lòng bủn rủn, sau đó cũng mặc kệ ông chồng, trước tiên bước vào nhà.

- "Hứa bá bá, thôi ạ, cháu vừa đưa tiểu Vi trở lại, bây giờ về nhà, ông cháu vừa gọi điện giục trở lại rồi." Âu Dương Kinh Phong cúi đầu, âm thanh chậm rãi nói.

- "Anh Kính Phong, anh đến thăm tiểu Vi à? Cô ấy đã khỏe rồi, cũng không trách anh nữa, anh yên tâm đi nha." Một âm thanh mềm nhẹ vang lên.

- "Anh cũng không cần tự trách việc đó, là do tiểu Vi bày trò muốn trói buộc anh nên mới." Nhan Ôn Nhu trên mặt lộ ra vẻ cưng chiều, lại nhẹ giọng trách cứ, âm thanh đầy bất đắc dĩ. Bất cứ ai cũng có thể nhìn ra Nhan Ôn Nhu đối với tiểu Vi trong miệng là rất quan tâm và yêu thương.

- "Nhan Ôn Nhu!" Một âm thanh lạnh lùng đầy nghiêm khắc vang lên, cắt ngang âm thanh của Nhan Ôn Nhu.

- "Em vào nhà đi, tắm rửa rồi nghỉ ngơi, ngày nay hắt là đã mệt rồi đi?" Hứa Văn Vũ Triệt khuôn mặt bình tĩnh nhìn Nhan Ôn Nhu, trong lời nói lại lộ ra mệnh lệnh không thể bất tuân.

Hứa ba kinh ngạc nhìn Hứa Văn Vũ Triệt, vừa mới ông nghe Nhan Ôn Nhu nói gì đó, vốn dĩ có một ý nghĩ trong đầu còn chưa kịp nghĩ vẩn, đã bị âm thanh của Hứa Văn Vũ Triệt làm cho giật nảy mình, hiện tại lại không thể nhớ được lúc này mình đã nghĩ vẩn điều gì.

- "Được, có thời gian qua ngồi uống trà, gửi lời hỏi thăm của ta đến gia đình nhé." Hứa ba nghĩ mãi không ra, liền quyết định không nghĩ nữa. Ông gật gù đầu với Âu Dương Kinh Phong, sau đó vào nhà.

Nhan Ôn Nhu ủy khuất nhìn về phía Hứa Văn Vũ Triệt, trong mắt tất cả đều là lên án, gấp người sau bắt động, thoáng cắn chặt răng sau đó liền lưu luyến nhìn Âu Dương Kinh Phong một mắt, thấy hắt vẫn đang ngây ra, không chú ý đến mình đành thất vọng đi vào nhà.

Âu Dương Kinh Phong nhăn mày, nhìn về phía Nhan Ôn Nhu, trong ánh mắt lộ ra một tia chán ghét. Thật kỳ lạ, hắt vốn nên có hảo cảm với cô gái này, ngay từ lần đầu gặp tại bệnh viện, khi cô ta không ngừng khuyên ngăn cô em gái bất trị của mình trở lại nhà nhưng vô dụng đến lúc cô gái nhỏ ấy xuất hiện trước mặt mình, thật sâu cúi đầu cùng mình, xin lỗi vì em gái mình đã vướng bình, nhờ mình chăm sóc cho em ấy càng làm cho bản thân thoáng cảm động, sau đó tìm hiểu, mới biết được cô ấy lại là con nuôi, con nuôi nhưng khí chất cùng tính cách lại vô cùng lễ nghĩa dịu dàng, tuổi thơ khó khăn lại không khiến bản tâm thiện lương của cô gái ấy thay đổi khiến hắt đau lòng. Càng so sánh đối lập, thân là con gái thị trường Hứa Thanh Trúc Vi càng là xấu xí không chịu nổi, kệt cớm, ngang ngược, vướng bình.

Hiện tại, hắt lại cảm thấy cô gái này thật không đơn giản, nếu gạt bỏ ấn tượng đầu vô cùng tốt đẹp, tốt đẹp đến trùng hợp nhường nhân nghi hoặc, cô gái này, liệu có thực sự ngây thơ như hắt đã nghĩ?

Hơn nữa, cái gì mà cố ý trói buộc? Ý cô ta muốn nói với mình là Hứa Thanh Trúc Vi là vì dựa hơi Hứa gia muốn ép mình đi vào khuôn khổ mới nhảy hồ? Đây thực sự là một cô chị thương em nên có suy nghĩ sao? Cô ta nghĩ nhiều, đó chỉ là một tai nạn, nếu tiểu Vi thực sự yêu mình như thế, hiện tại nàng đã không lạnh lùng đến tuyệt tình như vậy. Mà.. nếu không có tai nạn đó..

Có phải, em sẽ vẫn chạy theo tôi không? Mãi ở phía sau tôi, đến ngày, tôi nhận ra, thật ra, tôi cũng yêu em? Yêu.. rất nhiều? Chỉ là tôi đã không nhận ra điều đó..

Hứa Văn Vũ Triệt lạnh lùng nhìn Nhan Ôn Nhu, vừa nảy kệt chút để Hứa ba phát hiện, cô ta là vô tình vẫn là cố ý? Xem ra tiểu Vi nhận xét cô gái này hoàn toàn đúng đắn, tâm cơ sâu nặng, mưu ma chước quỷ. Hắt nheo mắt, xem ra cần phải để mắt đến cô em gái nuôi này một chút, hôm nay cô ta dám chỉ đông nói tây tiểu Vi, ngày sau không chừng sẽ bày trò hãm hại con bé.

Dựa theo nguyên quỹ tích, Hứa Thanh Trúc Vi hiện tại hắt là đang dây dưa với Âu Dương Kinh Phong tại bệnh viện, càng dây dưa, hình ảnh nàng trong lòng Âu Dương Kinh Phong lại càng bất kham không chịu nổi, hình ảnh đối lập với nàng là Nhan Ôn Nhu trong lòng Âu Dương Kinh Phong càng trở nên tốt đẹp. Hai người một mực tại bệnh viện cho nên đương nhiên không hề biết đến vụ bắt cóc này, mà nữ chủ đã thành công cứu đi tiểu Đậu, đang ở căn nhà nhỏ của mình chăm sóc, chờ đợi nam chủ đến rước về cung. Mà vị kia, sau thời gian dài đằng đẳng không có tin tức của con trai đã vô cùng sốt ruột, biết được tung tích con mình tại nhà nữ chủ liền vô cùng cảm kích nữ chủ, sau đó dần rơi vào lưới tình. Nào có như ngày hôm nay, bản thân hắt đã cho người bao vây nhà xưởng, Hứa Thanh Trúc Vi cùng Âu Dương Kinh Phong chen một chân trước tiên xử lý bọn bắt cóc, cho nên màn giằng co giữa hai bên không xảy ra, nữ chủ không có cơ hội đắc thủ mang đi đứa bé, mọi thứ đều nằm trong tầm tay hắt, cho nên sự xuất hiện của nữ chủ không còn là đưa than sưởi ấm ngày tuyết rơi mà là dẹt hoa trên gấm, trở thành nhân vật có cùng được mà không có cùng không sao. Còn Hứa Văn Vũ Triệt, bởi vì Hứa Thanh Trúc Vi không ngừng ngang ngược cứng đầu, mối quan hệ giữa hai người càng ngày càng xa cách, Nhan Ôn Nhu đứng giữa chu toàn cả hai người, một bên không ngừng xoa dịu cảm của Hứa Văn Vũ Triệt, một bên hoa ngôn xảo ngữ với Hứa Thanh Trúc Vi, có thể nói là bách chiến bách thắng. Trong khi hiện tại mồm mống nghi ngờ được Hứa Thanh Trúc Vi gieo trước đó trong lòng hắt trải qua vài câu nói của Nhan Ôn Nhu vừa nảy ngay lập tức nảy mầm, và trong tương lai có thể sẽ vô cùng tươi tốt.

Cho nên mới nói, có đôi khi cùng một sự việc, thiên thời có, địa lợi có, nhân hòa có thì trăm sự thuận, vạn sự thông. Mà ba yếu tố đó, một thứ thiếu cũng không được.

Nếu Nhan Ôn Nhu biết ngày hôm nay, chỉ vì nóng nảy muốn bơi đến Hứa Thanh Trúc Vi trước mặt Âu Dương Kinh Phong và chia rẽ nàng với Hứa Văn Vũ Triệt mà mất đi những gì, nàng, có lẽ sẽ hận không thể cắn nát hàm răng của mình.

Thu hồi tầm mắt, Hứa Văn Vũ Triệt ngồi vào xe, ôm xuống một đồng kem đủ vị trong tủ lạnh mini cho ai đó, sau đó khóa xe đi vào nhà.

Lúc trước Hứa Văn Vũ Triệt cùng Âu Dương Kinh Phong và một số người nữa là hảo huynh đệ, dù sao vòng lẩn quẩn cũng bao nhiêu người đó, chơi thân với nhau là bình thường, thế nhưng sau khi xảy ra chuyện của Hứa Thanh Trúc Vi, mối quan hệ giữa hai người liền đóng băng. Hiện tại Hứa Văn Vũ Triệt cũng không muốn nói nhiều thêm, huống chi trong lòng hắn hiện tại còn đang rất loạn, hắn càng không nguyện ý nhìn Hứa Thanh Trúc Vi cùng kẻ này có bất kỳ quan hệ gì.

- "Kinh Phong, tôi biết cậu không có lỗi, ngay từ đầu là em gái tôi làm phiền cậu, cậu cũng vì quan hệ hai nhà và tình bạn với tôi nên chịu đựng, nhưng cũng may bây giờ mọi chuyện đã kết thúc, tiểu Vi cũng đã nói với tôi sẽ không lại làm phiền cậu, cho nên tôi nghĩ cậu không cần khó xử nữa. Về việc tiểu Vi.. con bé đã khỏe, nó đang dần nguôi ngoai, cậu vẫn là đừng xuất hiện tốt nhất." Hứa Văn Vũ Triệt ước gì một đao xẻ đôi chặt phăng đi thứ tình cảm mà Hứa Thanh Trúc Vi đang dành cho kẻ trước mắt, hắn cố ý nhấn mạnh ý tứ rằng em gái mình đã từ bỏ cậu, sắp quên cậu rồi, mau cắt đi cho khuất mắt.

Ngay lúc hắn lướt qua bên người Âu Dương Kinh Phong, người sau lại đột ngột lên tiếng.

- "Vũ Triệt, cậu.. có biết hôm nay tiểu Vi suýt chút một mình đi mạo hiểm không?" Âu Dương Kinh Phong âm thanh nhẹ nhàng, lọt vào tai Hứa Văn Vũ Triệt lại vô cùng nặng nề.

- "Cậu nói gì?" Cái gì mạo hiểm? Chuyện gì đã xảy ra? Hứa Văn Vũ Triệt lập tức xoay người lại, ánh mắt sắc bén nhìn Âu Dương Kinh Phong.

- "Tiểu Vi ngày hôm nay, một mình lần theo dấu vết một đám bắt cóc có súng.. bị tôi bắt gặp." Âu Dương Kinh Phong lặp lại câu nói của mình, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm Hứa Văn Vũ Triệt.

Tranh phong, sắc mặt không ngừng chuyển động giữa hai người con trai anh tuấn.

Màn ảnh chuyển đổi đến căn phòng của người nào đó, đôi phương đang một bên thoa dưỡng môi mặt ong, một bên ca hát, không hề biết Âu Dương Kinh Phong đã bán mình cho một vị đại ca mặt lạnh, bán thẳng tay không thương tiếc.

Lời tác giả: Từ nay một chương sẽ có độ dài = 2 chương thông thường, một tuần 1-3 chương nhé.

Chúc các nàng ngủ ngon.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Ở Bên Kia, Nam Chủ Thịnh Cút!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Hai Anh Em Nhà Họ Hứa

23 giờ 30 phút.

Cốc cốc.

- "Tiểu Vi, em còn thức không?" Âm thanh gõ cửa đều đều vang vọng trong không gian hành lang. Hứa ba Hứa mẹ sớm đã nghỉ ngơi. Cả căn nhà rơi vào tĩnh lặng.

Hứa Văn Vũ Triệt một tay gõ cửa, tay còn lại xách một túi kem. Khuôn mặt hắn không rõ vui buồn xúc cảm, chỉ có bình tĩnh và bình tĩnh, thế nhưng, đáy mắt hắn cuộn trào mãnh liệt nói cho người khác biết, hiện tại hắn đang rất.. không bình tĩnh.

- "Anh hai, anh về rồi à." Một âm thanh nhập nhèm từ trong phòng vang lên, sau đó cửa mở ra một khe nhỏ, một đôi mắt đen lúng liếng xuất hiện, trên cánh mi đen dày là một chút lệ quang ẩm ướt như muốn nói chủ nhân của nó vừa bị tiếng gõ cửa đánh thức. Nàng mặc một bộ đồ ngủ hình gấu mèo, tựa đầu vào cửa, không tiếng động ngáp một chút.

Nếu là bình thường, nhìn thấy Hứa Thanh Trúc Vi bộ dạng này, tám chín phần Hứa Văn Vũ Triệt sẽ nhẹ nhàng chúc ngủ ngon sau đó rời đi, có việc ngày mai sẽ nói, nhưng hôm nay, hắn cũng không vội rời đi, mà nhìn chằm chú vào đôi mắt đen nọ.

- "Tiểu Vi, anh mua một ít kem cho em, có muốn không?" Hứa Văn Vũ Triệt ôn nhu lên tiếng, ánh mắt vẫn không rời gương mặt người đối diện.

Hứa Thanh Trúc Vi nhìn chằm chằm túi kem, hơi do dự một chút sau đó gật gù đầu, ngoan ngoãn đứng qua một bên nhường đường cho Hứa Văn Vũ

Triệt. Đợi Hứa Văn Vũ Triệt đi vào phòng, quay lưng về phía mình, nàng mới vội vã kéo ống tay áo ngủ hình gấu mèo xuống, che khuất đi một vết cào rướm máu trên cánh tay trái. Vết xước này là lúc nàng đối phó cùng lúc hai tên bắt cóc, bị thanh gỗ của đối phương cắt qua, đã xử lý và bôi thuốc, thế nhưng nàng cũng không dám để anh hai biết nha, nếu biết hai lỗ tai nàng phồng chừng đêm nay cũng đừng hòng yên ổn. Hứa Thanh Trúc Vi tự cho là thần không hay quỷ không biết, lại không biết rằng tấm gương trên bàn trang điểm cạnh giường ngủ của nàng đặt đối diện cửa ra vào, mọi hành động của nàng đều lọt vào tầm mắt của Hứa Văn Vũ Triệt. Nhìn vết cắt rướm máu trên cánh tay nhỏ bé của nàng, Hứa Văn Vũ Triệt nắm chặt hai tay thành nắm đấm.

Hắn đặt túi kem lên chiếc bàn nhỏ, cũng không rời đi, mà ngồi xuống ghế, sau đó ngẩng đầu nhìn nàng.

Đột nhiên Hứa Thanh Trúc Vi sau lưng thoáng lạnh lẽo. Anh hai tại sao lại nhìn mình với ánh mắt đó, mặc dù rất ôn hòa, nhưng trực giác của nàng đang không ngừng kêu vang báo động.

Có nguy hiểm!

Hứa Thanh Trúc Vi rụt rụt cổ đi đến cạnh bàn ngồi xuống, hai tay ngoan ngoãn đặt trên bàn, ánh mắt đáng thương nhìn Hứa Văn Vũ Triệt.

- "Em ăn đi, có vị mà em thích đấy." Hứa Văn Vũ Triệt tiếp tục ôn hòa nói.

Không thích hợp! Rất không thích hợp! Chuông báo động càng ngày càng vang dữ dội trong lòng Hứa Thanh Trúc Vi.

Nàng một bên nhón miệng nở ra một nụ cười đầy ngây thơ, vô hại với Hứa Văn Vũ Triệt, một bên từ từ đưa tay bắt lấy một hũ kem, suốt hành động, ánh mắt nàng không rời khỏi khuôn mặt của Hứa Văn Vũ Triệt, sau đó, nàng uể oải phát hiện mình chả đoán được gì đằng sau khuôn mặt "ôn hòa" đó. (Khóc một dòng sông.)

Mở nắp hũ kem, vì dùng sức hơi mạnh tay, nắp hộp bung ra, kem văng tung tóe.

- "Aida, kem chảy cả rồi?" Nàng đặt hộp kem xuống bàn, cuống quýt đưa tay rút vài mảnh khăn giấy lau đi những vệt kem trên tay và trên quần áo. Đột nhiên tay trái nàng bị một bàn tay ấm áp giữ chặt lại, Hứa Thanh Trúc Vi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Hứa Văn Vũ Triệt. Chỉ thấy người sau thật cẩn thận gấp nhẹ tay áo nàng lên cao, Hứa Thanh Trúc Vi giật mình, theo bản năng rút tay lại, lại bị ánh mắt nghiêm khắc của Hứa Văn Vũ Triệt làm cho không dám nhúc nhích, để mặc đối phương vén lên tay áo sau đó ánh mắt tràn đầy đau lòng nhìn vết cắt rướm máu trên cánh tay nàng.

- "Lúc này anh về đến nhà, gặp được Âu Dương Kinh Phong." Hứa Văn Vũ Triệt không nhìn Hứa Thanh Trúc Vi, mở miệng.

- "Ah.." Hứa Thanh Trúc Vi trong lòng lộp bộp một chút. Nam chủ sẽ không nhiều chuyện như vậy chứ?

- "Hắn kể rất nhiều, rất nhiều thứ cho anh nghe."

- "Haizz, cũng không có chuyện gì đâu anh hai, anh xem, em đang ngồi đây, em không có chuyện gì. Thật sự. Nó chỉ là một vết thương nhỏ thôi à. Không có gì to tát." Thật sự là một vết thương bé con mà thôi, kiếp trước nàng đâu vô đài ngâm, sinh từ bất luận, đối phương sẽ không vì nàng là thân nữ tử mà nương tay, rất nhiều kẻ có khuynh hướng bạo lực sẽ rất phản kích nếu gặp được đối thủ là nữ, do đó nàng từng rất nhiều lần bị thương chỉ còn một hơi thở. Chút vết thương này lại có nhằm nhò gì. Hứa Thanh Trúc Vi thờ dài, xem ra nam chủ đúng là nhiều chuyện thật rồi.

Nhìn vẻ mặt không có gì đáng kể, anh đang làm nghiêm trọng hóa vấn đề rồi của nàng, Hứa Văn Vũ Triệt mở to hai mắt.

Một không khí trầm mặc lan tràn giữa hai người.

- "Tiểu Vi, em biết không? Em.. là một cô gái ích kỷ." Trầm mặc hồi lâu, Hứa Văn Vũ Triệt nhẹ buông ra cánh tay của nàng, lạnh nhạt thốt lên một câu như vậy.

Hứa Thanh Trúc Vi đồng tử thoáng co rụt lại, nàng ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Văn Vũ Triệt, lại thấy đối phương hai tay nắm chặt vào nhau, cả người nhẹ run.

- "Đúng vậy, em là một cô gái ích kỷ, em chỉ biết nghĩ cho bản thân mình, cho chính em, em không hề đem người xung quanh em làm người thân, người em có thể chia sẻ, người em có thể dựa dẫm. Hoàn toàn không! Em luôn tự ý làm theo những gì em muốn, khi xảy ra việc, một mình em gánh chịu, tổn thương đầy người cũng tự mình ôm lấy mình liếm láp vết thương, với em, những người khác chẳng là gì cả! Cả anh, lẫn ba, mẹ!" Hứa Văn Vũ Triệt gầm nhẹ, hai tay nắm chặt thành nắm đấm trắng bệch.

- "Anh..anh hai?" Hứa Thanh Trúc Vi ngơ ngác nhìn người trước mắt, nàng không thể hiểu nổi tại sao người trước mắt lại nổi giận như vậy!

- "Ngay từ nhỏ, khi em bị bắt nạt, em không nói một lời, chỉ yên lặng trốn vào nhà kho khóc. Lớn hơn một chút em bị bạn bè chế giễu, nói xấu sau lưng, em cũng không hề hé răng, chỉ lăm lăm chịu đựng. Lại lớn hơn một chút, em thương một người, người đó không thương em, trái tim em rỉ đầy máu, em cũng một mình ôm vết thương của mình.."

- "Em gặp bé tất cùng Âu Dương Kinh Phong, em không hề nói một lời, bản thân em gồng lên gánh lấy, em đã bao giờ tâm sự cùng những người thân của em chưa?"

"Cho đến hôm kia, người ta đến nhà nhục nhã, hủy hôn, em cũng vẫn chỉ cười cười, không một lời oán thán, không một câu giải bày.. tiểu Vi, tiểu Vi, em còn có gia đình, em không phải một người, em biết không?" Hứa Văn Vũ Triệt nhắm hai mắt, kim nén cắn xé.

"Hôm nay cũng vậy, khi em tự ý quyết định bám theo bọn bắt cóc, khi biết chúng có vũ khí và súng đạn, em vẫn lỗ mãng xông vào, em có từng nghĩ đến ba mẹ, đến anh? Tại sao khi xảy ra chuyện, em không bao giờ nghĩ đến gia đình đầu tiên, mà là bản thân tự quyết như vậy?" Hứa Văn Vũ Triệt hai tay nắm chặt mép bàn, thống khổ chất vấn.

- "Em bị thương, em không nói một lời, em giấu giếm, em che giấu. Nếu anh không phát hiện, anh không nghe được sự thật, có phải em định ém nhem luôn không?" Hứa Văn Vũ Triệt nắm chặt lấy cánh tay của Hứa Thanh Trúc Vi, sau đó vội vàng nơi lỏng tay.

- "Ngày hôm nay may mắn chỉ là một vết thương nhỏ, ngày sau ai chắc chắn.?" Đường như phát hiện mình nói ra lời không nên nói, Hứa Văn Vũ Triệt gương mặt trắng bệch.

- "Nếu.. nếu em gặp nguy hiểm, em đã bao giờ thử nghĩ, nếu.. có chuyện gì xảy ra, ba mẹ, anh, sẽ bị shock như thế nào không?" Hứa Văn Vũ Triệt run giọng.

Có, sẽ điên cuồng trả thù, sẽ tìm mọi cách đòi lại công bằng cho nàng, sau đó bị địch nhân hãm hại thân bại danh liệt. Hứa Thanh Trúc Vi chợt nhớ đến nguyên tác, Hứa ba Hứa mẹ sau khi hay tin qua đời của nàng, giận dữ công tâm, tìm mọi cách trả thù đám côn đồ nọ, cũng dần moi ra kẻ đứng sau màn, nhưng cuối cùng bị đối phương hãm hại chí tử. Ngay cả Hứa Văn Vũ Triệt, người vốn dĩ yêu thương nữ chủ cuối cùng cũng vì tìm kiếm chứng cứ phạm tội của năm tên côn đồ kia mà bị Nạp Lan Yến Tu gài bẫy mất đi đôi mắt.

Thế nhưng, nàng, thực sự không có cảm giác mình làm sai. Nàng, sai sao? Nàng thực sự sai sao?

Nàng, vốn dĩ một thân một mình, nàng luôn tự phán đoán, giải quyết vấn đề mà không phải dựa dẫm vào ai, vì nàng không có ai để dựa dẫm. Những quyết định của nàng, hoặc đúng hoặc sai, nàng dùng chính bản thân mình gánh vác. Ngã ở đâu, tự đứng dậy ở nơi đó.

Nàng sai sao? Nàng không sai! Đó là cách mà nàng vẫn sống! Nàng muốn can ngăn nữ chủ, muốn cứu đi đứa bé, nàng sai sao?

Nàng không sai!

Thế nhưng, nàng, thực sự không sai sao?

Nàng, hoàn toàn biết trước kịch tình, nàng vốn dĩ có thể nói và tìm sự giúp đỡ của anh hai, nàng vốn dĩ có thể xóa đi sự lo lắng của họ..nàng..

- "Tiểu Vi, anh xin lỗi, anh hơi kích động, em nghỉ ngơi đi, anh.." Hứa Văn Vũ Triệt hít sâu một hơi, môi hơi mấp máy muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng, hần nín môi không nói thêm gì nữa, nhìn cô gái trước mắt, sau đó đứng dậy mở cửa đi ra ngoài.

Hứa Thanh Trúc Vi ngơ ngác nhìn cánh cửa khép lại, sau đó nàng tại chỗ ngây ngẩn cả người.

Nàng.. sai rồi..sao?

Hứa Thanh Trúc Vi không biết, khi nàng đang rơi vào rối rắm bởi cách sống đòi trước của bản thân thì ngoài cửa, có ba người đang trầm mặc nhìn nhau.

- "Ba, mẹ." Hứa Văn Vũ Triệt ngay khi nhìn thấy người đối diện là ai liền thu hồi biểu cảm thất thố của mình, nhẹ hô.

Hứa ba ôm lấy vai Hứa mẹ, Hứa mẹ gục đầu vào vai Hứa ba, không tiếng động rơi nước mắt. Bà thật sự không biết con gái bà thì ra chịu nhiều uất ức như vậy. Người làm mẹ như bà, có phải quá vô dụng hay không?

Hứa ba vỗ vỗ vai Hứa mẹ, khuôn mặt nghiêm nghị, ông nhìn về Hứa Văn Vũ Triệt hơi gắt đầu, sau đó dìu Hứa mẹ về phòng, nhẹ giọng an ủi Hứa mẹ, bản thân mình thì đi qua thư phòng, ở đó, Hứa Văn Vũ Triệt đã ngồi chờ sẵn.

Ngày hôm nay, Hứa gia định trước là một đêm không ngủ.

À..tất nhiên trừ một người- nữ chủ Nhan Ôn Nhu.

Hứa gia tầng 2 có cả thảy bốn phòng, Hứa ba Hứa mẹ một phòng, Hứa Văn Vũ Triệt một phòng, Hứa Thanh Trúc Vi một phòng, còn một phòng là phòng để những đồ vật của Hứa Thanh Trúc Vi ngày còn bé như đồ chơi, váy công chúa, lâu đài nhỏ.. bức tranh đầu tiên tiêu Trúc Vi vẽ,..vâng vâng.

Ngày Nhan Ôn Nhu chuyển đến, ý của Hứa ba là sắp xếp căn phòng này cho Nhan Ôn Nhu, nhưng Hứa mẹ không đồng ý, căn phòng đó trên bức tường có dấu tay bằng sơn của cả gia đình, bà không muốn dỡ bỏ. Cho nên Nhan Ôn Nhu được sắp xếp ở căn phòng tại tầng trệt. Tuy vậy, khi đó Hứa mẹ vẫn dành nhiều tâm tư và tình cảm đi chọn nội thất cho đứa con gái nuôi này. Bà đâu biết được chỉ một hành động nhỏ này lại bị nữ chủ ghi hận trong lòng để rồi sau này úy khuất trong lòng nam chủ kẻ lẽ bản thân bị đối xử tệ ra sao?

Bởi vì phòng cách âm khá tốt, nếu không phải Hứa ba Hứa mẹ áp tai vào gần nghe, căn bản không thể nghe được bất kỳ âm thanh gì, cho nên nữ chủ cũng không hề biết chuyện gì xảy ra đêm nay, nàng vẫn còn đang chìm trong mị lực của người đàn ông thần bí đầy quyền lực ngày hôm nay.

